

BURMESE CLASSIC .COM

ရှမ်း  
တစ်စင်စင်  
နှစ်သက်စရာ  
ရည်းစားကုသင်္ကန်း

၁၀ : ၃၀ မိနစ် ၁၂ : ၀၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၅၆၀၄၀၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၂၀၀၄၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၇၅၁)

အမှတ် (၁၃)၊ ၁၀၇ လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)

စံပယ်အောင်ဆက်

၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်စု - ၅၀၀၊ စာန်ဖိုး - ၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

မြန်ချီရေး

စိုးမိုးစာပေ



# နတ်သမီး

## ရည်းစားလူဘက်



လက်ထပ်ခြင်းတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အဘယ်မျှအထိ  
ဝင်နေသလဲ ကျွန်မမသိပါ။

ကျွန်မ ယုံကြည်မိသည်က လက်ထပ်ခြင်းနှင့် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း  
ဆိုသည်က မသက်ဆိုင်သော ဘာသာရပ်နှစ်ခုဟု ထင်သည်။

ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ  
ထက်ထပ်လိုက်ခြင်းက လက်စားချေ အနိုင်ယူလိုမှု တစ်ခုတည်းအတွက်  
ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်အသုံးချလိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

မွမ်းမံ



“ကိုယ့်ဘဝမှာ လိုချင်တာမှန်သမျှ ရအောင်ယူခဲ့တာချည်းပဲ။  
မာနနဲ့ သိက္ခာကို ကိုယ်မြတ်နိုးစုံမက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်  
ပေးခဲ့ရတယ်။

ကိုယ့်မှာရှိသမျှ ချစ်ခြင်းတွေကို နှင်းအပ်ချစ်မိသူဆီက  
သူ့မှာရှိသမျှ အချစ်တွေကို အပြည့်အဝ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ ဒါကို  
အတ္တကြီးတယ် ဆိုရင်လည်း”

လင်းရောင်

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ဖို့လည်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။  
ဒါပေမဲ့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာလည်း ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေက  
တစ်ရွေးသားမလျော့ ရှိနေဦးမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဆိုတဲ့ကောင်က အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း  
တံမကောင်းခဲ့သူဆိုတော့လည်း”

မင်းစက်ရာ



အခန်း (၅)

“ဒီမှာ ဒီမှာ ဒါ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကျထိုင်ခုံ”

မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူ မော့ကြည့်မိ၏။ သူတို့ထိုင်နေသော ခုံတန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် သူမ မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေက သုံးယောက်စလုံးထံ ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း

“ရှင်တို့သုံးယောက် အနောက်ကခုံတွေမှာ သွားထိုင်ကြပါ။ ဒါ ကျွန်မတို့နေရာ”

လေသံကော၊ အမှုအရာပါ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်စရာမရှိ။ ဒီသင်တန်းမှာ သင်ကြားကြတာချင်းအတူတူ တသီးတသန့် နေရာ

သတ်မှတ်ပေးထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ လာရန်စောင်နေတာကတော့ မဟုတ်သေး။

သုံးယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ မင်သက်နေကြတုန်းမှာ သူမ အသံစူးစူးက ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒီမှာ ရှင်တို့တစ်ယောက်မှ နှားမပါကြဘူးလား။ ကျွန်မပြောတာ မကြားကြဘူးလား”

လှပနူးညံ့သော မျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဒေါသကြီးပုံရ၏။ သူမအနောက်မှာ ရပ်နေသော အဖော်မိန်းကလေးနှစ်ဦးကလည်း တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပေမယ့် မျက်မှောင်ကုန်လို့ လိုအပ်လျှင် သူမဘက်က ဝင်ကူရန်စွာကြည့် အသင့် ပုံစံတွေ။

“ဒါ သင်တန်းသားတိုင်း ထိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတွေဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက်ဆိုပြီး သီးသန့် စီစဉ်ပေးထားလို့လား”

အဖြူထည်ကြီး ရန်တွေ့လာတာကို မခံနိုင်တာမို့ သူပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ ဝေယံနှင့် ညီညီတို့ကလည်း မနေပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အရင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လို့ ထိုင်တာ”

“ဘယ်သူမှ ထိုင်ခုံအတွက် သီးသန့် ငွေပိုပေးမထားဘူး။ ဦးရာလူပဲ”

“ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေဖြစ်ပြီး ရန်တွေ့တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော”

“ဟုတ်ပါ။ သူများရဲ့ထိုင်ခုံကိုလည်း အတင်းအဓမ္မ လှထိုင်နေသေးတယ်”

နှုတ်ဆိတ်နေသော အနောက်တက်ကန်စီယောက်ပါ ပြဿနာထဲ ထင်လာသည်။

“ဒီမှာ ရှင်တို့ အခု ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား ပြော” မိန်းကလေးတန်မဲ့ စိန်ခေါ်စကားနှင့် သူမဆိုတော့

သူ့မျက်မှောင်ကုန်သွားမိသလို၊ ဝေယံမျက်နှာလည်း ရဲရဲနီသွားသည်။ သုံးယောက်ထဲမှာ စိတ်ဆတ်သော ညီညီက အံ့ကြိတ်လိုက်တာလည်း သူ သတိထားမိသည်။

ခုချိန်ထိ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးတွေကို တင်းတင်းစေ့ကြည့်နေဆဲ၊ သူမ အသွင်ကလည်း အလျော့ပေးမည့်အသွင်မရှိ။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေပြီးတဲ့ခုံက ပြောင်းပေးရမှာကတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ချိုင်မဖြစ်ချင်လို့ အလျော့ပေးရမှာ၊ တကယ်ဆို လုံးဝ ပြောင်းမပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ”

“လုံးဝ ပြောင်းမပေးရင် ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ စမ်းကြည့်လေ”

“ကျွတ်၊ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ ဒီလောက်စွာတာ” ညီညီ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာဆိုတော့ သူမကလည်း ပက်ခနဲ

ပြန်ပက်သည်။



www.burmeseclassic.com

“အောင်မယ် ရှင်ကကော ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ၊ မိန်းမနဲ့ ပြိုင်ရန်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူကြောင်ပဲ”

“ဟာကွာ မင်းနော်”

ညီညီစိတ်ကို သိနေသော သူ ညီညီပန်းကို လှမ်းပုတ်သတိ ပေးရင်း

“တော်ပြီ လာဟေ့ ဝေယံ နောက်ဆုံးနံ့မှာပဲ သွားထိုင်ကြမယ်”

သူတို့အုပ်စုနှစ်စု ပြဿနာကို စောင့်ကြည့်နေသော တစ်ခြား သင်သားသူ၊ သင်တန်းသားတွေရှေ့မှာမို့ ဝေယံ စိတ်လျော့လိုက်ပုံနှင့် ထရပ်သည်။ ညီညီကတော့ ထိုင်ခုံက ဖယ်ပေးချင်ပုံမရပါ။

သူနဲ့ဝေယံ ဆွဲခေါ်လာမှ တွဲပါလာတော့၏။

“ဘယ်လိုမိန်းမတွေလဲ မသိဘူး၊ ရုပ်ကလေးချောသလောက် မာရေကျောရေနိုင်လိုက်တာ”

အလျော့ပေး ရှောင်ထွက်ခဲ့ရတာကို မကျေနပ်သည့် ညီညီ လက်သီးတပြင်ပြင်နှင့် ဆိုနေသေးသည်။

“စိတ်လျော့လိုက်စမ်းပါ ညီညီရ၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ပြိုင်ဖြစ် နေရတာ မမှိုက်ပါဘူးကွာ”

“အေး ယောက်ျားချင်းဆို လက်သီးနဲ့ ဆွဲထိုးပြီးနေပြီပေါ့ကွာ”

“တိုးတိုး တိုးတိုး မပြောနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် ကြားအောင်ပြော”

သူတို့အုပ်စု အခဲမကြေဖြစ်နေတာ လှည့်ကြည့်ရင်း သူမ လှမ်းအော်လိုက်သေး၏။ ညီညီ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်ပေမယ့်

ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။

အခန်းထဲကို ဆရာ ဝင်လာပြီကိုး။



အခန်း (၂)

သင်တန်းတက်သည့်ရက်က သတိမထားမိခဲ့သော သူမကို ထိုင်ခုံပြဿနာ နောက်ပိုင်းက စတင်ကာ သူ သတိထားမိခဲ့သည်။

သင်တန်းသို့ MARK II အနက်ရောင်ကားကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်လာတတ်သော သူမအမည်က မွမ်းမံတဲ့။ သင်တန်းခန်းရဲ့ ညာဘက်ခြမ်း ဒုတိယမြောက်ခုံတန်းလေးသည် မွမ်းမံတဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ထိုင်နေကျခုံတန်းလေး။

ထိုခုံတန်းလေးမှာ သူတို့သုံးယောက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဝင်ထိုင် မိသည့်အခါမှာ ဖြောင့်ပျက်ခဲ့သော ပြဿနာက မေ့လျော့လောက်ခဲ့ပြီ။

ခြင်ပေမယ့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိတိုင်း မွမ်းမံ မျက်ခုံးလှလှလေးတွေ နှုတ်ကွေးလျက် မကျေနပ်မှုကို ဖော်ထုတ်ပြတတ်သည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲသွားတတ်ခဲ့သည်။

သူ့ကို မိန်းမဆန်ဆန် ရန်တွေ့သွားခဲ့သော သူမကို အခုမှပဲ သူ အသေအချာ ကြည့်မိသည်။ နုတ်ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဆောင်ခုံတံခြယ်အသ ကင်းစင်ဝင်းပနေသည်။ ရဲရဲစိုစိုမြန်းသော နှုတ်ခမ်း ခြင်းလေးတွေကလည်း ကာလာမတင်ထားဘဲ စိုလှဲနေ၏။

သူမသည် လှပချောမွေ့ပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မိန်းမ ခြင်္သေ့ယောက်ဆိုတာတော့ သူ ဝန်ခံရမည်သာ။

“မင်းဘယ်သူ့ကို ကြည့်နေတာလဲ”

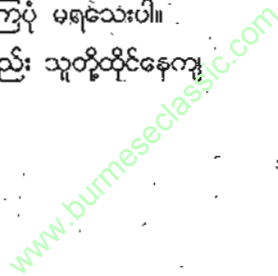
နံဘေးမှရှိနေသော သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် သတိ မထားလွတ်နှင့် သူမကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည့်တစ်ရက်မှာ ညီညီ လေးလာသည်။

“မွမ်းမံကိုလေ၊ သူတော်တော်လှတယ်”

“ဘာကွ၊ ဒီမိန်းမကို မင်းခို ချိုးကျူးတယ်၊ တော်တော်စွာတဲ့ မိန်းမ၊ ငါတော့ လုံးဝကြည့်လှမလှဘူး”

ညီညီကတော့ ခါးခါးသီးသီးဆိုသည်။ မွမ်းမံနှင့် ဖြစ်ခဲ့သည် ပြဿနာကို ဒီကောင် ယခုထိ ကျေနပ်အစာကြေပုံ မရမိသေးပါ။

“ဒါတော့ကွာ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ကလည်း သူတို့ထိုင်နေကျ ထိုင်ခုံကိုမှ ဝင်ထိုင်မိတာကိုး”







“ဘာ မင်းက ဒီမိန်းမ မှန်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စ အငြိုးအဝေးကြီး မထားပါနဲ့ကွာ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့”

ညီညီဒေါသတွေပြောနိုင်ဖို့ သူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေပြောပြောမိတ်။

“နေစမ်းပါဦး မင်းစက်ရာ၊ မင်း သူ့ကို ကြိုက်နေပြီလား”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဝေယံက ဒဲ့တိုးမေးသည်။ မလိမ်ညာတတ်သော သူကလည်း ဟန်ဆောင်ငြင်းဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါ။

“အေး၊ ငါ စိတ်ဝင်စားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မွမ်းမံအကြောင်း သိချင်တယ်၊ သူနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ချင်တယ်”

“ငါတော့ သိပ်သဘောမတူချင်ဘူး၊ ဒီလောက်စွာတဲ့ မိန်းမ မာနကလည်း ခေါင်ခိုက်နေမယ့်ပုံ၊ မင်းနဲ့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ညီညီပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ချင်း မလိုက်ဖက်တာ အမှန်ပဲ၊ မင်းက တကယ်ရိုးတဲ့ကောင်၊ ဟိုက ခပ်စွာစွာ မင်းခံရမှာ ရှိတယ်”

“အချစ်မှာ အဲဒါတွေ သိပ်အရေးမပါပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ ဝန်ခံတယ်၊ သူ့အကြောင်း ပြည်ပြည်စုံစုံ သိချင်တယ်ကွာ”

“အေး မင်းအဲဒီလောက်ဖြစ်နေရင် မွမ်းမံအကြောင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ငါစုံစမ်းပေးမယ် မင်းစက်ရာ”

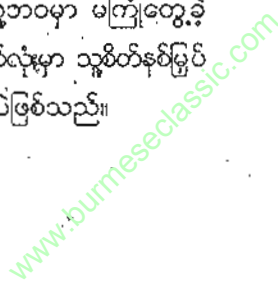
“အိုကေ ဝေယံ၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ကို Sun Light မှာ ခြေစုပါမယ်”

သူဆိုတော့ ဝေယံ လက်ခံခေါင်းညိတ်သည်။ ညီညီကတော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက သူ့သောက်သား မေကျာတူ၊ အတန်းတူ တွဲလာခဲ့ကြတဲ့ ဒီသုံးယောက်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိထားပြီးသားလေ။ စိတ်ရင်း ဆောင်းပေမယ့် စိတ်တိုလွယ်တဲ့ ညီညီ။

ဝေယံကတော့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်သူ။ နှိပ်ဖြေရေးသမားလို သူငယ်ချင်းမျိုး။ မင်းစက်ရာဆိုတဲ့ သူ့အကြောင်း တို့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် သိထားကြသည်။ အေးအေးနေတတ်သူ၊ ခွင့်လင်းရိုးသားစွာနှင့် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မျှီသိပ်မထားတတ်သူ ဆိုတာ နှစ်ယောက်စလုံးအသိပင်။

ဒါကြောင့်လည်း အခု မွမ်းမံ ကိစ္စမှာ သူ့ဘက်က သဘောကျသည်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အမြင်းအထန် တားမြစ်ဖို့ မကြိုးစားကြပါ။ ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာကို ယတိပြတ်လုပ်တတ်သည့် သူ့စိတ်ကို သိနေတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှုတ်က ထုတ်ဖော် ချီးကျူးလောက်အောင် မင်းစက်ရာဆိုသော သူ့ဘဝမှာ မကြုံတွေ့ခဲ့ ဘူးပါ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့စိတ်နှစ်မြုပ် ထားခဲ့သည်က ပညာရေးနှင့် ကျောင်းစာထဲမှာပဲဖြစ်သည်။





ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးမိတ်ဆွေ မထားခဲ့ဘူးပါ။ ဝေယံနှင့် ညီညီတို့နှစ်ဦးသည်သာ သူပေါင်းသင်းသော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ သူ တော်ရုံ အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ နေဖြစ်တာက မေမေကြောင့်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။ မေမေမြော အထီးကျန် ရှင်သန်နေရရှာ၏။ သူကျောင်းသွားနေချိန်မှာ မေမေသည် အိမ်ဖော် မိန်းကလေး မိစုနှင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ဖေဖေ တိမ်းပါးတော့ သူ အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝပဲ ရှိသေး၏။ သူ့ထက် သုံးနှစ်သာသာကြီးသော ကိုကြီးလင်းရောင်က ဆယ်တန်းကျောင်းသား။ မေမေက သူတို့ညီအစ်ကိုအိတ်က ဖေဖေရဲ့ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို ဆက်ဦးစီးခဲ့သည်။

“မေမေကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာဗျာ၊ ဖေဖေ ရှာဖွေ ထားခဲ့တာတွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးသားပဲ။ မေမေ ဘာလို့ အပင်ပန်းခံ ရှာစရာလိုသလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေအလုပ်တွေကို လူယုံတော်တွေနဲ့ လွှဲထားလို့ရတာပဲဗွာ”

“မေမေ လောဘကြီးတာ သားတို့အနာဂတ်အတွက်ပါ။ သားဖေဖေအလုပ်တွေကို သူတစ်ပါးနဲ့ လွှဲထားတာထက်စာရင် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်တော့ ဝိုကျောင်းတာပေါ့။ မေမေ အိမ်မှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာကြီး”

သူ ဝေဖန်မိတိုင်း မေမေက ချက်ကျကျ ရှင်းပြတတ်ခဲ့သည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ မေမေရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာ ဖေဖေရဲ့



ထုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပင်။

ပညာရေးမှာ ထွန်းပေါက်သော ကိုကိုလင်းရောင် ဆေးကျောင်း ဆက်နေချိန်မှာ သူလည်း ဇီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာပဲ မေမေမြော ကျန်းမာရေးက ချူးချာလာခဲ့၏။

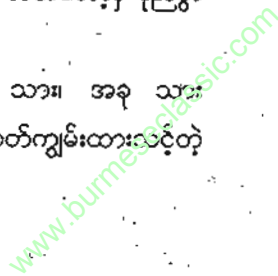
နုလုံး၊ သွေးတိုး ဝေဒနာတွေကြောင့် မေမေ အလုပ်တွေကို နားလိုက်ရသည်။ သားနှစ်ယောက် ကျောင်းသွားနေချိန်မှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ အထီးကျန်စွာ ကျန်ခဲ့ရသည်။

မေမေနှင့် သူတို့ညီအစ်ကို ဆုံတွေ့ချိန်က ညှိပိုင်းအံ့ချိန်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ထားခင်းမှာ တခဏဆုံး ပြီးတော့ ကိုကိုက စာကြည့်ခန်းမှာ ထာကုပ်ကုပ်။ ကိုကိုလောက် စာမပိသော သူသာ မေမေနှင့်အတူ ထိခိုက်ရေထိုင်ကာ အတူနေပေးနိုင်သည်။

သူ့ထက် စောကာ ကိုကို ကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း ဆမေ့အနီးမှာ နေပေးချိန် မရှိသေးခဲ့ချေ။ ပညာတော်သော ဆရာဝန် ခေါက်စ ကိုကိုသည် အင်္ဂလန်အထိ ဘွဲ့လွန်ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မေမေ့အနီးမှာ သူပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မေမေ့ဘဝကို စာနာ မိတ်နှင့် အနီးမှာ အတူနေနိုင်ချိန်ကို သူ ဂရုစိုက် အလေးပေးခဲ့သည်။ သားနှစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားပေမယ့် မေမေမြော ဘယ်တော့မှ စုံညီစွာ နေခွင့်မရနိုင်ခဲ့ရှာပါ။

“ငယ်ငယ်တုန်းမှာ ပညာရှာရတယ် သား။ အခု သား ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုပေမယ့် ခေတ်နဲ့အညီ တတ်ကျွမ်းထားသင့်တဲ့



ပညာတွေ လိုသေးတယ်၊ ဘာသာစကားသင်တန်းတစ်ခု သား  
ထက်ပါလား။"

မေမေက တိုက်တွန်းသလို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝါသနာ  
ပါတာမို့ ဝေယံတို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားပြောသင်တန်းကို  
တက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကံကြမ္မာက မွမ်းမံဆိုသော သူမနှင့် ဆုံဆည်းအောင်  
စီမံထားလေသလားတော့ မသိ။ သေချာသည်ကတော့ သူမသည်  
သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေသော ပထမဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်  
ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

တွေ့စက မိန်းမဆန်လွန်းစွာ ရန်တွေ့ခဲ့သော သူမသည်  
သူ့နှလုံးသားထဲကို အချိန်တိုလေးအတွင်း ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။  
သူ့ကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်တတ်သော မျက်လုံး ဝိုင်းစက်စက်  
လေးတွေကို သူ မမှန်းနိုင်ဘဲ မက်မောနေမိခဲ့။

မိန်းမဆန်လွန်းစွာ ရန်စောင်တတ်ပေမယ့် တစ်ခြား မိန်ကလေး  
တွေလို မမြင်မဆင်ဘဲ ချစ်စရာကောင်းအောင် ချောမွေ့နေသော  
မျက်နှာလေးကိုလည်း သူ ရင်ခုန်သည်။

စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာကို ယုံကြည်ဖို့အတွက်  
အချိန်ဆိုတဲ့ဘောင် သတ်မှတ်ချက်ကြီး မရှိဟု သူ အကြွင်းမဲ့ယုံသည်။  
မွမ်းမံကော ယုံကြည်နိုင်မလားတော့ သူ မသိပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ သိပ်ကို သေချာနေသည်။

မင်းဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ပထမဆုံး လှုပ်ခတ်စေတဲ့  
မိန်းမတစ်ယောက်ပါ မွမ်းမံ။



www.burmeseclassic.com

“ဆောရီးကွာ၊ ညက မေမေ သွေးတိုးနေလို့ ဒီမနက် ဆရာဝန်ပင့်ပြီး ပြရသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ကျသွားတာ”

“ဟုတ်လား၊ အန်တီ သက်သာသွားပြီလား”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်စားသောက် နေသော ဝေယံနှင့် ညီညီကို မေမေက ခင်တွယ်သည်။ ဒီကောင်တွေ ဘလည်း မေမေ့ကို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်လေ။

“ငါတို့တော့ မှာစားထားပြီးပြီ၊ မင်းကော ဘာစားမှာလဲ၊ နာလေ မင်း”

စားပွဲဝိုင်းပေါ်က ဆီချက်ပန်းကန်လွတ်တွေနှင့် သောက်လက်စ အအေးဘူးတွေကိုကြည့်ရင်း သူ စားပွဲထိုး ချာတိတ်ကို ဆီချက်တစ်ပွဲ နှာလိုက်၏။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ဝေယံ၊ ငါသိချင်တဲ့ မွမ်းမံအကြောင်း ခြောပြစမ်းပါဦး”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မင်းရာ၊ မင်းစားစရာရှိတာ အရင်စားစမ်း မိဦး”

ဝေယံ ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် ဆိုသည်။ ညီညီကလည်း

“ဒီမိန်းမနဲ့ကျမှ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ မင်း၊ မင်းသူကို ဘာကယ်ပဲ ချစ်နေပြီလား”

“အေး ချစ်နေမိတာ သေချာတယ်၊ မွမ်းမံနဲ့ ငါ ရင်းနှီး ဆင်မင်ချင်နေတာ အမှန်ပဲ ညီညီ”

အခန်း (၃)

သင်တန်းအဆောက်အဦလေးနှင့် မဝေးလှသော Sun Light စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ သူ့ကားလေး ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲကို မျှော်ကြည့်တော့ ကြိုမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဝေယံနှင့် ညီညီကို စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ တွေ့ရသည်။

“မင်းကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ”

စားပွဲဝိုင်းမှာ သူ ဝင်ထိုင်သည်နှင့် ဝေယံ စိတ်မရှည်နိုင်သော လေသံနှင့် ဆီးရွှ်ဆိုသည်။ ကားသော့တွဲကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း သူ တောင်းပန်ရ၏။

နဂိုကတည်းကမှ သူနှင့် မွမ်းမံကို သိပ်သဘောမတူချင် လှသော ညီညီ နာခေါင်းရှုံ့ မျက်နှာမဲ့လိုက်ရင်း

“အင်း မာနကတော့ ခပ်တင်းတင်းထဲကပဲဖြစ်မှာ သေချာတယ် မင်း မခံပါရစေနဲ့လို့ပဲ ငါဆုတောင်းတယ် မင်း”

ညီညီစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်မှ ဖြစ်မသွားတာ အမှန်ပင်။ မွမ်းမံကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်သည်။ ချယ်နှူးမံနှင့် ပတ်သက်သမျှ သိချင် စိတ်ဝင်စားသည်။

စားပွဲထိုးလေး ချလာပေးသော ဆီချက်ဖွဲ့ကို အသာ တွန်းဖယ်ရင်း ဝေယံစကားဝေတွဲကိုသာ နားစွင့်ထားမိဆဲ။

“ကဲ မင်း အဲဒီလောက် သိချင်နေတော့လည်း ငါပြောပြမယ် မွမ်းမံက သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီ။ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက မွမ်းမံနဲ့ အတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ငါ ဗျူးထားတာ”

မွမ်းမံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေယံက စကားပလွင်ခံနေ သေးသည်။ ပြီးမှ မွမ်းမံအကြောင်းကို သေချာစွာ ပြောပြ၏။

“မွမ်းမံမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက် စလုံးက အမေရိကားမှာနေကြတာ။ အမေရိကားမှာ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီ ထောင်ထားတယ်။ မွမ်းမံကတော့ သူ့အဘွားပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မွမ်းမံအဘွားက အားလုံး မွမ်းမံ နာမည်နဲ့ လွှဲပေးထားတာကွ။ မွမ်းမံကလည်း အနေဝေးနေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးထက် သူ့အဘွားကို ပိုပြီး သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်။

အမေရိကားမှာ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ မိဘတွေခေါ်တာတောင် လိုက်မသွားဘူး။ အဘွားဖြစ်သူရဲ့ အမွေတွေကိုဆက်ခံပြီး မြန်မာပြည် မှာပဲ နေနေတာ။ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက ကွင်းပေါ့ကွား သိန်းထောင်ချီတဲ့ ကားတွေကို ထည်လဲစီးပြီး ကျောင်းတက်နိုင်တဲ့ မွမ်းမံကို အရိပ်လို လိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ခဲ့ဘူးတဲ့။ မာနကြီးပြီး ခပ်စွာစွာဆိုတာတော့ မင်း ကြုံဖူး ပြီးသားပဲလေ”

ဝေယံစကားအဆုံးမှာ သူ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။

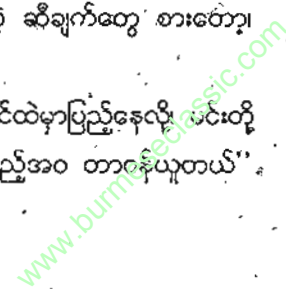
“သူ့ကို ငါ စိတ်ဝင်စားတယ် ဝေယံ၊ မင်းစကားတွေက တကယ် တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ အဓိကက မွမ်းမံမှာ လက်ရှိ ချစ်သူ ရည်းစား ရှိနေသလား ငါသိချင်တာ”

“ဒါတော့ မရှိသေးတာ သေချာပါတယ်။ တို့တွေ သင်တန်း တက်နေတာပဲ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီလေ။ မွမ်းမံကို ဘယ်ယောက်ျား လေးနဲ့ အတူတွဲပြီး တွေ့ဖူးလို့လဲ”

“အေး အဲဒါ ငါအလိုချင်ဆုံးအချက်ပဲ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း မင်းမှာထားတဲ့ ဆီချက်တွေ စားတော့ အေးပြီး ပွစ်စိဖြစ်ကုန်ပြီ”

“တော်ပြီ ငါ ငိုက်မဆာပါဘူး။ ရင်ထဲမှာပြည့်နေလို့ မင်းတို့ ဘာစားကြဦးမလဲ ကြိုက်တာမှာ။ ငါ အပြည့်အဝ တာနေယူတယ်”



“တော်ပါပြီ မင်းရာ၊ ငါ တစ်ခုပဲမေးချင်တယ်၊ အခု မွမ်းမံ အကြောင်း မင်းသိပြီးပြီဆိုတော့ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“အရင်ဆုံး သူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ငါ ကြိုးစားမယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ရင်ထဲက အချစ်ကို သူသိအောင် ဖွင့်ပြောမယ်”

သူ့စကားကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ညီညီ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ကြည့်နေရင်းမှ

“မင်းတော့ ထပ်ခံဦးမှာပဲ မင်း၊ မွမ်းမံက ငါတို့ကို စလှေ့ကတည်းက အနိုင်ယူသွားတာ၊ အခုလည်း မင်းကိုယ်တိုင်က မွမ်းမံရှေ့ လည်စင်းခံပေးရတော့မယ်၊ တော်တော်ခံရခက်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ငါ မွမ်းမံကို ချစ်တာနဲ့ပဲ လည်စင်းခံပေးရတော့မှာလား၊ ညီညီရာ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြီးနေတာပါ၊ သူ့ကိုငါချစ်တာ အပြစ် တစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အေး အပြစ်ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ပေမယ့် မွမ်းမံက မင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး အနိုင်ယူလိုက်မှာ သေချာတယ် မင်း”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ မင်း၊ မွမ်းမံက ရုပ်ရည်၊ ငွေကြေးဓန အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း တောင့်တင်းတယ်၊ ဒီတော့ ဗာနက မိုးထိမြင့်နေမှာ သေချာတယ်၊ သူ့လိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့ မင်း သူ့အနိုင်ယူမှု ခံရမှာတော့ ‘အသေအချာပဲ’”

ဝေယံနှင့် ညီညီတို့ ဝေဖန်ချက်တွေကို သူ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့်ပဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။ မွမ်းမံဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို

နှစ်မိသည့်အတွက် သူ့ဘက်က ဘာတွေကို ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရမှာလဲ။

ရာရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ သူ့ဘက်က အသင့်။

ထို့အတွက် သူ လိုလားတောင့်တမိတာ တစ်ခုတည်းရယ်။ မွမ်းမံဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားထဲက အချစ်။



www.burmeseclassic.com

ကေသီလည်း သတိဝင်သွားပုံနဲ့ ရပ်နေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်လှမ်းဖို့ သတိရကြပုံပါပဲ။ သူတို့ဝိုင်းနဲ့ အဝေးဆုံး ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ထောင့်စားပွဲဝိုင်းဆီကို ကျွန်မ ရွေးချယ်ပြီး လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တော့လည်း တမင်ကို ကျောခိုင်းနိုင်တဲ့ ညိုခုံမှာ ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်မိရဲ့။ ကေသီက ကျွန်မညာဘက်မှာ။ မာလာကတော့ သူတို့ဝိုင်းကို မြင်နိုင်တဲ့ ကျွန်မရှေ့တည့်တည့် ထိုင်ခုံကို ရွေးချယ်ဝင်ထိုင်ပုံပါ။

မိမာလာအကြောင်း အတွင်းသိလေ။ သိပ်စပ်စုတတ်သလို သိပ်လည်း အတင်းအုပ်တတ်တဲ့မိန်းမ။

ကျွန်မနဲ့ ကေသီက ရန်ညှိုးရိုခဲဖူးတဲ့ သူတို့ဝိုင်းဘက် ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်တဲ့ အနားရောက်လာတဲ့ စားပွဲဝိုင်းလေးကို ဆီချက်သုံးပွဲ မှာလိုက်ကြ၏။

“ဟဲ့ မိမာလာ၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ၊ ရှင်ကြည့်နေတာ ကြာနေပြီ”

အလိုမကျတဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်မ ဆိုလိုက်မှ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားကြည့်နေတဲ့ မာလာမျက်ဝန်းတွေ ကျွန်မဆီ ရောက်လာ တော့၏။

“ကြည့်ချင်လို့ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကောင်တွေ ကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူး”

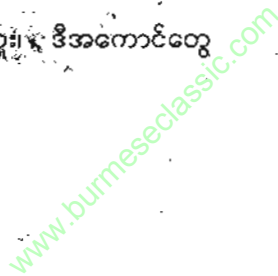
“ဘာမရိုးသားတာလဲ မာလာရဲ့”

အခန်း (၄)

ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိတဲ့ ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေ တုန်ခါ ဖြစ်သွားမိသေးရဲ့။ ကျွန်မနဲ့သားမှာ အတူပါလာတဲ့ မာလာနဲ့ ကေသီ မျက်နှာတွေမှာလည်း တအံ့တဩ မင်သက်ကုန်မှာ သေချာတယ်။

ကြည့်လေ။ ဆိုင်ထဲက ထောင့်စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတဲ့ သုံးယောက်၊ ကျွန်မတို့ထက် အရင်ကြိုရောက်နေပုံရတဲ့ သူတို့အုပ်စုထဲ ဆိုင်တံခါးဝဘက် မျက်နှာလှည့်ထိုင်နေတဲ့ သူမျက်နှာကလည်း တအံ့တဩ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဖြစ်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

ခြေလှမ်းတွေကို ဟန်မပျက် ကျွန်မ ဆက်လှမ်းမှ မာလာ





“သူတို့ခံစားတွေကိုက မရှိသေးတာ အထင်အရှားပဲ၊ ကြည့်ရတာ ငါတို့ဝင်လာကတည်းက တို့အကြောင်း အတင်းတုပ်နေတဲ့ပုံတွေ”

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့ကောင်တွေ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

“ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့ကို အလိုလို မြင်နေရတာကိုး မံရဲ့”

“ရှင်မမြင်ချင်ရင် အဲဒီခုံမှာ မထိုင်နဲ့ပေါ့၊ အစောကြီးကတည်းက သူတို့ကို မမြင်နိုင်တဲ့ခုံမှာ ထိုင်ရမှာ”

“တမင်ကို ဝင်ထိုင်တာဟာ၊ သူတို့ တို့ကို ဘာတွေကြံစည် နေတာလဲ သိချင်လို့ပေါ့၊ ငါ့အထင်တော့ ဟိုတစ်ခါက ကိစ္စကို တို့ဝင်မလာခင်ကတည်းက အတင်းပြောနေတာဖြစ်မယ်၊ အခုတောင် သုံးယောက်စလုံး တို့ဝိုင်းကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်နေကြတာ”

“ကဲပါ မာလာရယ်၊ ရှင်ပဲ အဲဒီဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေ၊ ငါတို့တော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ စားတော့မယ်”

စားပွဲထိုးလေး ဆီချက်ပန်းကန်တွေ လာချပေးမှပဲ စကားစ ပြတ်တော့သည်။ ဒါတောင် မာလာဆိုသည့် စပ်စုမကတော့ တူနစ်ချောင်းနဲ့ ဆီချက်ပန်းကန်ကိုမွှေရင်း မျက်လုံးတွေက ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေတုန်း။

“အယ်”

ပါးစောင်ထဲက ခေါက်ဆွဲတွေကိုပါးရင်း ရေရွတ်လိုက်တဲ့ မာလာ အသံကြောင့် ကျွန်မ မော့ကြည့်ရင်း

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လျှာကို ကိုက်မိတာလား”

။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက် တို့ဝိုင်းကို ထ၊လာနေပြီ”

“ဘာရယ်”

ကျွန်မ လှည့်မကြည့်မိအောင် ထိန်းထားလိုက်ရပေမယ့်၊ စိတ်ထဲကတော့ သိချင်စိတ် ပြင်းပြသွားတာအမှန်။ နံဘေးက ဆာသီတောင် မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ခိုးကြည့်လိုက်သေးရဲ့။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ရှင်ကို အရှုံးပေးသွားတဲ့သူပဲ”

ကေသီစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ ပြန်မြင်လိုက်မိ၏။ သုံးယောက်ထဲမှာ ရုပ်အချောဆုံးဟု ကျွန်မတို့ သတ်မှတ်ထားသော မင်းစက်ရာပဲပေါ့။ သင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာသဘောလဲ။

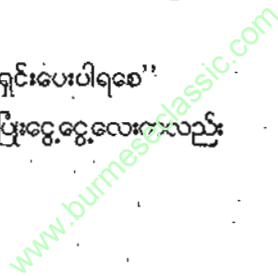
မေးခွန်းတွေနဲ့ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကုပ် တွေးနေတုန်းမှာပဲ မင်းစက်ရာ ကျွန်မနံဘေး ရောက်လာ၏။

“မွမ်းမံ”

သင်တန်းတစ်ခုမှာ အတူတက်နေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်က ကျွန်မနာမည်ကို သိနေခြင်းအတွက် မအံ့သြမိပေမယ့် သုံးယောက်ထဲမှ ကျွန်မကိုမှ ဦးတည်လာခြင်းမို့ အံ့သြစွာ မော့ကြည့် မိပြီး ဖြစ်နေ၏။

“မွမ်းမံတို့ဝိုင်းအတွက် ကျွန်တော် ရှင်းပေးပါရစေ”

သူတောင်းဆိုသံက သိမ်မွေ့သလို အပြုံးငွေ့ငွေ့လေးကလည်း





ဘဝ။ တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ပြောဖို့ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ချိန်မရခင်မှာပဲ ငါ့ငုတ်ကစကားတွေ တည်ငြိမ်စွာပဲ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဒါနပြုနေတာ၊ ထင်မှတ်ဘဲ မွမ်းမံတို့ ရောက်လာတာ သိပ်တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ခွင့်ပြုပေးပါ မွမ်းမံ”

ကျွန်မ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက်သင့်သည်၊ ဒါပေမဲ့ မရယ်ဖြစ်ပါ။ ဒါ သိပ်ကိုနိုးစင်းလွန်းသော ချဉ်းကပ်မှုတစ်ခုဆိုတာ မိန်းကလေးတိုင်း သိနိုင်၏။ ဒီလို ချဉ်းကပ်မှုမျိုးတွေ ကျောင်းတော်ကြီးမှာကတည်းက ဖန်တစ်ရာစောအောင် ကျွန်မ ကြုံဖူးပြီးသား။

ဒီလို ချဉ်းကပ်လာသမျှ ယောက်ျားတိုင်းကိုလည်း လှလှပပ နှိပ်ကွပ် ပညာပေးပစ်ခဲ့သည်ချည်း။

“ကျွန်တော် ထပ်တောင်းဆိုပါတယ် မွမ်းမံ၊ ဟိုတစ်ခါ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးကို မေ့ဖျောက်ပြီး ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ဒါနကို လက်ခံပေးပါနော်”

တကယ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သူ တောင်းဆိုနေပုံက ယုံကြည်စရာကောင်းလောက်သည်။ မျက်ဝန်းအစုံက ဟန်ဆောင် ကောင်းစွာ နူးညံ့လို့၊ ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးမှာ ပကတိ ရိုးသားမှု တွေက ထင်မှတ်မှားလောက်ရဲ့။

“ရှင်မွေးနေ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှနစ်မြောက်မွေးနေ့လဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပါ မွမ်းမံ”

ကြည့်စမ်း။ ခုချိန်ထိ စကားတစ်ချက်မများ။ အပြုံး အစ်ချက်လေး မပျက်ယွင်းဘဲ တည်ငြိမ်လွန်းတာတော့ ချီးကျူးစရာ ကောင်းလှ၏။

သည်လိုယောက်ျားတွေကိုပဲ ကျွန်မက ပညာပေး နှိပ်ကွပ် ခဲ့တာ။ ရှင် ဘယ်လောက်ထိ ဟန်ဆောင်ကောင်းသလဲ။ ကျွန်မနဲ့ သူ့ပြိုင်ကြည့်ရအောင် မင်းစက်ရာ။

“ရှင်မွေးနေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖိတ်ကြားခံရတာ ဂုဏ်ယူ ရာပဲ။ ကျွန်မတို့ လက်ခံပါတယ် မင်းစက်ရာ”

သူ့မျက်ဝန်းအစုံ တောက်ပလင်းလက်သွားတာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ သိပ်ကို ကျေနပ်သွားခဲ့၏။ ကျွန်မနာမည်ကို သူသိနေသလို သူနာမည်ကို ကျွန်မ သိရှိနေခြင်းအတွက် ရှင် သိပ်ပျော်သွားတယ် ဆိုတတ်လား။ ကျွန်မလိုချင်တာ အဲဒါပဲ မင်းစက်ရာ။

“သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွမ်းမံ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ် နှုတ်ခမ်းချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာပေါ့နော်”

“သိပ်သော့ချာတာပေါ့၊ တကယ်ဆို ရှင်မွေးနေ့ပွဲ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ကျွန်မတို့ကိုပါ ရှင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ဒါနပြုသင့်တာ၊ ဒါမှ အားလုံး နွေးထွေးခင်မင်မှု ရကြမှာပေါ့”

“ဟာ တကယ်လား မွမ်းမံ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တွေနဲ့အတူ တစ်ဝိုင်းတည်း ဆုံကြရအောင်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့က ရှင်တို့ဝိုင်းကို ပြောင်းထိုင်ပေးရမှာလား”



မင်းစက်ရာ”

“အာ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို မွမ်းမံ တို့ပိုင်း ခေါ်ခဲ့မှာပါ။ ခဏလေးနော်”

ကျွန်မထံကံ ထိုမျှအထိ မျှော်လင့်ထားပုံမရသော အခွင့် အရေးကို ရရှိလိုက်တာမို့ သူ ဝမ်းသာအားရ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းသွား၏။

“ရှင် ဘာတွေပြောင်းလဲသွားတာလဲ မ”

“နင်မသိရင် အသာနေ၊ ငါ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးပြမလို့”

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကာ ပြုံးပြုံးလေးဆိုမှ မာလာ သဘောပေါက်သွားကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူခေါ်ဆောင်လာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး မျက်နှာတွေက မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ကျွန်မတို့ပိုင်းကို မဝံ့မရဲ ပါလာသည်။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က နွေးထွေးဖော်ရွေသော အပြုံးတွေအတွက် သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အံ့ဩနေပုံလည်းရသည်။

ထိုမနက်ခင်းက ကျွန်မတို့အဖွဲ့နှင့် သူတို့အဖွဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ မိတ်ဖွဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မရည်ရွယ်ချက်ကို သိထားသော မာလာနှင့် ကေသီကလည်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းခဲ့ကြသည်။

ဝေယံနှင့် ညီညီဆိုသော သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကျွန်မနှင့် မင်းစက်ရာတို့ တရင်းတနှီး ရယ်မောစကားဖွဲ့နေတာကို

တွက်ကြည့် တွက်ကြည့် ဖြစ်နေတာလည်း ကျွန်မ သတိထားမိသည်။

မွမ်းမံဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ ချဉ်းကပ်ပြနိုင်သူအဖြစ် သူ ကြိုတ်ပျော်နေသည်ထင်ရဲ့။ သုံးယောက်ထဲမှ သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်တောက်ပလို့ ပျော်ရွှင်နေတာ ဖုံးဖိမရနိုင်ခဲ့ပါ။

သင်တန်းခန်းမထဲက ယောက်ျားလေးအားလုံးထဲမှာ ရှင် စတိုင်ကျတာ၊ ချောမောတာ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲ့ သံကြည်ချက်တွေကို ကျွန်မ အရည်ဖျော်ပြမယ် မင်းစက်ရာ။

မှတ်ထားလိုက်။ ကျွန်မနာမည် မွမ်းမံ တဲ့။



www.burmeseclassic.com

ထိုနေ့က မွမ်းမံတို့အုပ်စု Sun Light ထဲကို ဝင်လာစဉ်ဟု  
ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ သင်တန်းချိန်စောသေးတာမို့ သုံးယောက်သား  
ဦးချက်ဝင်စားရင်း မွမ်းမံအကြောင်း ပြောနေခိုက် သူမတို့  
ဆောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဖူးစာရေးနတ်ကတော့ မင်းဘက်က မျက်နှာလိုက်နေပြီနဲ့  
သူတယ် မင်းရေ၊ ဟိုမှာ ဆိုင်ထဲကို မွမ်းမံတို့ ဝင်လာတယ်ကွ”  
ဆိုင်အဝင်တံခါးဝကို မျက်နှာပြုထိုင်နေသော ညီညီဆိုမှ သူ  
မထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်မိခဲ့ခြင်း။

အသေအချာပါပဲ။ ဆင်စွယ်ရောင်တီရှပ်လေးနှင့် အနိပ်ပန်း  
အေးတွေ ရေးရေးထင်သော အနက်ရောင်ထတီလေး ဝတ်ဆင်ထားသော  
မွမ်းမံအလှက ထင်းနေသည်။ မနက်ခင်းကြီးမှာ သာနေသော  
အလေးတစ်စင်းကို ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်စွာ ကြည့်နေမိသူက သူမဖြစ်သည်။

မွမ်းမံကတော့ သူတို့ထိုင်နေတာကို မြင်တွေ့ပြီးသွားခဲ့ပုံ ရ၏။  
အစ်ချက်လေးဘောင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူတို့စားပွဲဝိုင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်  
အဝေးဆုံး ထောင့်ဝိုင်းဆီ ဦးတည်လှမ်းသွားကြသည်။

“ငါတို့ထိုင်နေတာ သိလို့ တမင် အဝေးဆုံးဝိုင်းမှာ ထိုင်တာကွ”  
“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော် ဘဝင်လေဟပ်နေတာ၊ နောက်ဆို  
အထက်ပိုပြီး ဆိုးဦးမှာ၊ မင်းတော့မလွယ်ဘူး မင်း”

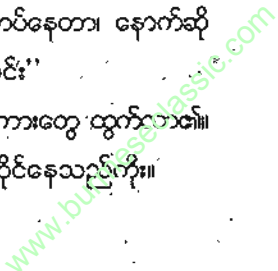
ထုံးစံအတိုင်း ညီညီနဲ့ ဝေယံတို့ ဝေဖန်စကားတွေ ထွက်လာ၏။  
အကယ်လည်း သူမက သူတို့ကိုကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေသည်ကိုး။

အခန်း (၅)

“ငါတော့ တကယ်အံ့ဩတယ်၊ မွမ်းမံ မင်းကို အလွယ်တကူ  
လက်ခံမယ်လို့ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူး”

“အေး၊ ငါလည်း ဝေယံနဲ့ထပ်တူပဲ၊ မင်း ကောင်းကောင်းကြီး  
နိုင်ကွပ်ခံရပြီ မှတ်ထားခဲ့တာကွ”

ဝေယံနှင့် ညီညီတို့ အံ့ဩသလို သူလည်း အံ့ဩသွားခဲ့တာ  
အမှန်။ မွမ်းမံကို အလွယ်တကူ ရင်းနှီးခွင့် ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု  
ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ မွမ်းမံကို မြတ်နိုးစွဲလမ်းသောစိတ်ဖြင့် အရဲစွန့်  
ကြိုးစားခဲ့မိခြင်းသာဖြစ်သည်။





ဘာမှမဟုတ်လောက်သည့် ပြဿနာလေးအတွက် မွမ်းမံသူတို့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင် ဖြစ်နေတာ မကောင်းပါ။ ခက်သည်က ညီညီဆိုသည့် ကောင်ကလည်း မွမ်းမံတို့မျက်နှာ မြင်တာနဲ့ မကျေနပ်သလို မှန်ကပ်သွားတတ်သည်။

သည်တော့ သေးမွှားသည့် ပြဿနာလေးက နောက်ဆက်တွဲ ဆက်ဆံမှုတွေကြောင့် ကြီးထွားလာတာပဲဖြစ်သည်။ ကြာရင် မဟာရန်သူ တော်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားမှာကို သူ မလိုလား။

“ငါတို့ သွားရအောင်ကွာ”

ညီညီနှင့် မွမ်းမံတို့ အုပ်စုကြားမှာ မကျေလည်စရာတွေ ဖြစ်မလာစေချင်တာမို့ ပိုက်ဆံရှင်း ရှောင်ထွက်ဖို့ သူ ကြံစည်တော့

“ဘာလိုသွားရမှာလဲ၊ သင်တန်းချိန်က အဝေးကြီးလိုသေးတယ်၊ ဒီမှာမင်း သတ္တိရှိရင် မင်း မွမ်းမံကို သွားစကားစဉ်းလေ”

“အေး မင်းကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အခုချိန်က အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးပဲ။ မွမ်းမံပိုင်းကို မင်းမသွားရဲဘူးလား”

ဝေယံနဲ့ ညီညီက သူမခံချင်အောင် ပြောသည်။ သူကိုယ်တိုင် ကလည်း သူနဲ့ မွမ်းမံကြားက အဆင်မပြေမှုတွေကို အဆုံးသတ် ချင်သည်။ သည်လိုနှင့် ရဲစိတ်မွှေးကာ မွမ်းမံတို့ပိုင်းကို ရောက်ခဲ့ချင်း ဖြစ်ခဲ့၏။

“မွမ်းမံက မင်းရဲ့မွေးနေ့ဆိုတဲ့ လိမ်ဆင်ကြီးကို လက်ခံ ယုံလိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ယခုချိန်ထိ ဝေယံက ယုံကြည်မှုမရှိသေးဟန်နှင့် တွေးဆနေသည်။ ညီညီကလည်း မွမ်းမံကို မယုံကြည်သူပီပီ

“သူက သိရက်နဲ့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး မင်းကို လက်ခံလိုက်ပုံ ထောက်ရင် အင်း မင်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလို သူလည်း မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား၊ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ညီညီထင်မြင်တာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒီကောင်က ရှုပါသန့်တော့ ကျောင်းမှာတုန်းကတည်းက ကောင်မလေးတွေ စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ”

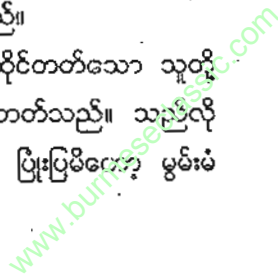
“ဒါပေမဲ့ မွမ်းမံကို လျှော့မတွက်နဲ့နော်၊ သူက တစ်ခြား ခကောင်မလေးတွေနဲ့ မတူတာ အမှန်ပဲ”

မွမ်းမံနှင့် သူတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်အတွက် သုငယ်ချင်းတွေ ပဟေဠိဆန်စွာ ဖြစ်နေကြဆဲ။ ထင်မြင်ချက်တွေ ခေးမဆုံးရှိဆဲ။ သူကတော့ အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြု နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ မွမ်းမံနှင့် သူကြားမှာ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို သူပိုင်ဆိုင်နေခဲ့တာ ကျေနပ်စရာ။

အရင်က သင်တန်းခန်းမထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မျက်မှောင်ကုပ် ဦးလှည့်ရှောင်တိမ်းသွားတတ်သည့် မွမ်းမံထံမှ နှုတ်ဆက်အပြုံးတွေကို သူ ပိုင်ဆိုင်ရလာခဲ့သည်။

သင်တန်းခန်းမရဲ့ နောက်ဆုံးခုံမှာ ထိုင်တတ်သော သူတို့ ရှိရာသို့ပင် ဆရာအလစ်မှာ မွမ်းမံ ခိုးကြည့်တတ်သည်။ သည်လို အခါမျိုးမှာ သူရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်နွေးလျက် ပြုံးပြမိကော့ မွမ်းမံ



ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ကျောခိုင်းသွားတတ်တာ ရင်ခုန်စရာ။

နေမြင့်လေ အရှူးရင့်လေတဲ့။ သူ့နှလုံးသားက နေမမြင့်ခင်မှာဘဲ  
ရင့်မာခဲ့ပြီလားမသိ။ မွမ်းမံရဲ့ အပြုံးချိုချိုလေးတွေအောက်မှာပဲ  
နှလုံးသားက အချစ်စိတ်က ပိုမိုခိုင်မြဲနေခဲ့လေသည်။

တကယ်ပါ မွမ်းမံ။ မင်းကို ကိုယ် မြတ်နိုးဆိုင်ကျည်စွာ  
ချစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ ကျိန်ဆို ကျိန်ပုံပါရဲ့။



အခန်း (၆)

“ဘယ်လိုလဲ မံ၊ ရှင်တို့ဟာက ရိုးမှရိုးရဲ့လား၊ စာသင်ချိန်  
မှာတောင် ရှင်က လှည့်ပြုံးလိုက်၊ ဟိုက ငေးပြီးပြုံးလိုက်ခွဲ့”

“ဟုတ်တယ် မံ၊ နင့်ရင်ထဲမှာ မင်းစက်ရာ ရှိနေပြီလား၊  
ဒါဆိုရင်လည်း မဆိုးပါဘူး၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က လိုက်ဖက်ပါတယ်”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ သင်းကလေးကို ပညာပေးဖို့ ကျွန်မ  
စီမံနေတာတွေ ရှင်တို့ မသိပါဘူး၊ စစ်တုရင်ကစားသလိုပေါ့၊ သေချာပြီ  
ဆိုတာနဲ့ အပိုင် နှိပ်ကွပ်ပြမယ် ရှင်တို့စောင့်ကြည့်”

“နေစမ်းပါဦး မံရဲ့၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကြံစည်

နေတာလဲ၊ ငါ့အထင် မင်းစက်ရာက ရိုးသားပါတယ်၊ တို့တွေကို တကယ်ခင်မင်နေတဲ့ပုံပါ”

“ကေသီစကားကို ငါလည်းထောက်ခံတယ်၊ မင်းစက်ရာ မျက်ဝန်းတွေက ဖြူစင်တယ်၊ အဲ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုတော့ သိပ်မယုံဘူး၊ ဟို ညီညီဆိုတဲ့သူဆို နင်တို့နှစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေသလိုပဲ”

“အားလုံး အတူတူပါပဲဟာ၊ မင်းစက်ရာကိုရော နင်တို့က ရိုးသားတယ်ထင်လို့လား၊ သူ့မွေးနေ့ဆိုတာ အလကား၊ ငါ အသိတစ်ယောက်ဆိုမှာ အတိအကျ စုံစမ်းပြီးပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့က သူ့မွေးနေ့ တကယ်မဟုတ် ဘူးပေါ့”

မာလာ တအံ့တဩမေးသလို ကေသီမျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်လို့ ကျွန်မအဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည်။

“မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမကို သူတို့ တမင်ရင်းနှီးဖို့ လိမ်ညာပြီး ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးပါ၊ အဟင် ဟင်း အဲဒီအတွက် ငါ ပြန်ပြီး ပညာပေးပြမယ်၊ ရှင်တို့စောင့်ကြည့်”

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းလေးကော့ကာ ပြုံးလိုက်မိရဲ့။ သိုးကလေး တစ်ကောင်လို့ ထင်မှတ်နေတဲ့ မင်းစက်ရာအကြောင်းကို သိလိုက်ရတဲ့ ကေသီတို့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဖျိုယိပ်လို့ အနောက်တက် ထိုင်နံ့ကို

ကျွန်မလှည့်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ငေးကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေက လင်းလက်တောက်ပလို့။

နူးညံ့နဖတ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးပေါ်က ကြည့်လင်တောက်ပတဲ့ အပြုံးလေးတွေက အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တာလို့ ထင်မှတ်မှားလောက်ရဲ့။ နှင် သိပ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းတယ် မင်းစက်ရာ။ ဒါဟာ ဟန်ဆောင် နေမှုတစ်ခုလို့ သိနေရက်နဲ့တောင် ကျွန်မ ယစ်မှူးတိမ်းညွတ်သွားမိတော့ ခလို့။

ကြာရင် မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ မာနတွေ ရှင် ဟန်ဆောင်မှု တွေကြောင့် အရည်ပျော်သွားမလားပဲ။

ဟင်အင်။ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး။ ရှင်ဟန်ဆောင်မှု တွေကို အရည်ပျော်ပစ်ဖို့ ကျွန်မနည်းသားကို အသိတရားနဲ့ ချုပ်ထိန်း ထားတယ်ဆိုတာ ရှင် ယုံကြည်လိုက်စမ်း။

တိမ်းညွတ်ပျော်စင်အောင် ညှို့နှိုင်းစွမ်းတဲ့ သူ့အပြုံးတွေကို ရှောင်တိမ်းရင်း ကျွန်မ အကြည့်လွှဲမိလိုက်တာ စာသင်ခန်းရဲ့ ပြတင်း တံခါးဆီကိုလေ။ မှန်ပြတင်းတံခါးက လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကောင်းကင်မှာ မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းညှို့မှောင်နေရဲ့။

စာသင်ခန်းအပြင်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ MARK II ကားကို သတိရလိုက်တော့ အကြံတစ်ချက် ခေါင်းထဲကို လက်ခနဲ တိုးဝင်လာ၏။

ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်ထိ လှပလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးပါလိမ့်။ နောက်ငါးမိနစ်ဆိုရင် ထမင်းစားချိန် လွှတ်တော့မှာပဲ။ ငြီးပြီပေါ့။



ကျွန်မစိတ်ကူးတွေကိုသာ ကေသီနဲ့ မာလာသီရင် ခိုးကျူးကြဦးမှာ သေချာသည်။

မြို့တော့မလို ညိုမှောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း တစ်စုံစီမုံ ပီတိဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မရင်ထဲကိုတော့ မင်းစက်ရာ မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဟေ့လူတွေ ကျွန်မတို့ Sun Light မှာ ဆီချက်သွားစားမလို့ ရှင်တို့ လိုက်ကြမှာလား”

ထမင်းစားချိန်လွှတ်တော့ သူတို့အုပ်စုအနီးကို လျှောက်ခဲ့ရင်း ကျွန်မ ဆိုလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက ဝမ်းသာအားရ ဝင်းပသွားပုံက ဟန်ပင်ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

“ဟာ လိုက်မှာပေါ့မိ၊ ဝေယံ ငါတို့လည်း ဒီနေ့ ဆီချက်ပဲ သွားစားရအောင်”

ခါတိုင်းဆို သူတို့အုပ်စု သင်တန်းခန်းမဘေးကပ်လျက်မှာ ဖွင့်ထားသော ထမင်းဆိုင်မှာ စားတတ်ကြတာ နေ့စဉ်ဖြစ်သည်။ အိမ်က ထမင်းချိုင့်ထည့်ယူလာဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြသော သူတို့အတွက် ထိုထမင်းဆိုင်လေးက အဆင်ပြေသည်ကိုး။

“မိုးတွေညိုနေတယ်၊ နင်တို့က ထမင်းချိုင့်မပါဘူးလား”

ညီညီက ကျွန်မတို့ အမြဲတမ်း ထမင်းချိုင့်တွေထည့်လာတာ သတိထားမိပြီး မေးနေသေး၏။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မနဲ့ ကေသီ ဒီနေ့ ထည့်ယူမလာဘူး။

ဘာသာ ထည့်လာတဲ့ ထမင်းကလည်း မနက်က ဆာလို့ ဝိုင်းစား ဆိုက်ကြတာ ကုန်ပြီ၊ ကဲပါ ရှင်တို့လိုက်မှာလား ကျွန်မကျွေးမှာပါ”

“ဒါဆို လိုက်မှာပေါ့၊ အဝစားမှာနော် ထမင်းလွတ်တီးမှာ”

“ဗိုက်ကွဲအောင်စား ကျွန်မတာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်မစိတ်ကူးအကြံကို ကေသီတို့ကို ပြောပြအသိပေးထားပြီး ဆားမို့ သုံးယောက်သား ဦးဆောင်ကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သုံးယောက်ကလည်း ကျွန်မတို့ခြံလှမ်းတွေကို အမီ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်လာကြလေရဲ့။

Sun Light ဆီချက်ဆိုင်လေးက သင်တန်းခန်းမနှင့် သိပ်မဝေးဘူးဆိုပေမယ့် ခြေလှမ်းငါးဆယ်ကျော်လောက်တော့ လျှောက်ရသည်။

တစ်ရိပ်တက်လာသော ကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်ညိုတိမ်လိပ် များနှင့်အတူ အေးစိမ့်စိမ့် မိုးရနံ့ကို ခံစားလိုက်ရတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ကြိတ်ပျက်ကာ ဆုတောင်းလိုက်မိသေးရဲ့။

ရွာလိုက်စမ်း၊ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချလိုက်စမ်း မိုးရယ်။

ကျွန်မဆုတောင်း ပြည့်ဝခဲ့ပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဆီချက် စားနေတုန်းမှာပဲ မိုးက အညှိုးတကြီး ရွာချတော့သည်။

“ဟာကွာ မိုးကတော့လုပ်ပြီ နင်တို့မှာ ထီးတွေပါကြရဲ့လား”

ဆီချက်ပွဲကို ငုံ့စားနေရာမှ ဝေယံ သတိတရမေးတော့ ကျွန်မ ခေါင်းကို ခါရမ်းပြရင်း။



“မပါဘူး၊ မိုးရွာမယ်မှ မထင်တာ၊ ဘယ်ယူခဲ့မိမှာလဲ”

“သေစမ်း၊ ဒါဆို အပြန်ခက်ပြီပေါ့၊ မိုးက တော်တော်နဲ့ တိတ်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေဖြစ်ပြီး ငြီးနေလိုက်တာ၊ စားစရာ ကိုသာ ဝ၊အောင် စားစမ်းပါ၊ တကတည်း”

မာလာ နိပ်ကွပ်လိုက်မှ ညီညီ နှုတ်ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်မ စားလက်စဆီချက်ပန်းကန်ထဲကို တူနှစ်ချောင်း ပစ်ချလိုက်ရင်း

“အ အင်း အင်း”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မကို အရိပ်လိုက်ညှဉ်နေသော မင်းစက်ရာ ပြုံးပြုံးပြာပြာ မေးလာ၏။ ကျွန်မ မျက်နှာလေးက ဝေဒနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေတာ အထင်အရှား။

“ဗိုက်အောင့်ပြန်ပြီလား မဲ၊ ရှင်ကတော့ ဖြစ်ပြန်ပြီ”

ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်ကာ မာလာ ဆိုတော့ သူ့မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ တိုးလာလျက်၊

“ဟုတ်လား မဲ၊ ဗိုက်အောင့်တာလား၊ အတော်အောင့်နေ သလား”

“အင်း ရတယ်၊ မဲက ဒီလိုပဲ အမြဲဖြစ်နေကျ၊ အ ကျွတ် ကျွတ် အင်း”

ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူ ဆီချက်ကို ဆက်မစားနိုင်

ဘာပါ။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်မိတော့မလို ကြည့်သည့် သက်တွေကို ပြန်ရှုတ်သိမ်းရင်း

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မဲ၊ ဆေးမပါဘူးလား၊ သေးသောက်မလား”

“မိုးအေးလာရင် မဲက အမြဲတမ်း ဗိုက်အောင့်တတ်တယ် မင်းစက်ရာ၊ တော်ရုံဆေးနဲ့ မသက်သာဘူး၊ ဆေးခန်းပို့ရတာချည်းပဲ”

မိကေသီ အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ပို့ပေးသည်။ ကျွန်မ အံ့ကလေးကြိတ် ရှုံ့မဲ့ရင်း လက်တွေက ဝမ်းဗိုက်ကို ဖိထားလိုက်၏။

ကျွန်မ ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို မသက်သာမှုမျက်နှာနှင့်ကြည့်ကာ နှုတ်နေသော သူ့ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်ရင်း

“ရှင် ကျွန်မကားကို သွားယူပေးပါလား မင်းစက်ရာ၊ ကျွန်မ ချွတ်ကို အကူအညီတောင်းတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်နော်”

“ဟာ ရပါတယ် မဲရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကားသော့ပေး၊ ဒါတယ်ပို့လား”

“ပါ ပါတယ်၊ အ အင်း”

ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်မှုက သိပ်ကို ပီပြင်သွားခဲ့တာ သေချာ ပါသည်။ သူ သော့ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူကာ မိုးရွာထဲမှာပင် ပြေးထွက် သွားပုံက မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသာ ရှိမနေလျှင် ထိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်မတို့ အားရပါးရ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်မိမှာ အသေအချာ။





အခုတော့ ကျွန်မကားကို မောင်းကာ ဆိုင်ကလေးရှေ့ သူရောက်လာချိန် အထိ ဝေဒနာကို ခံစားနေရဟန် ဆောင်ထားရသေး၏။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်၊ တံခါးဖွင့် ပြေးဆင်းလာသော သူ့လက်ထဲမှာ ထီးသုံးချောင်းပါ ပါလာခဲ့လေသည်။

“အခန်းထဲဝင်ပြီး မိတို့ထီးတွေပါ ကျွန်တော်ယူခဲ့တယ်”

ကျွန်မတို့ မစေခိုင်းဘဲ ထီးတွေပါ ယူလာပေးသည့်အတွက် အံ့ဩရသေးသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေဖြင့် ရွှဲရွှဲလျက် ကြွက်စုတ် တစ်ကောင်လို ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကျွန်မ သနားသွားမိသေးရဲ့။

“မိ ဆေးခန်းသွားမှာလား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

မိုးရေစက်တွေ တစ်ပေါက်ပေါက် ယိုစီးကျနေသော ဆံနွယ် တွေကို တစ်ချက်သပ်ချရင်း သူမေးတော့ ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်ရသေး၏။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေဆဲ အရိပ် တွေက ဟန်ဆောင်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

“ရ ရပါပြီ၊ ကျွန်မ နည်းနည်းသက်သာသွားပြီ၊ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှ ဆေးသောက်လိုက်မယ်၊ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဆေးရှိပါတယ်”

“မိ တကယ်သက်သာသွားပြီလား၊ ကျွန်တော် အရမ်းစိုးရိမ် သွားတာ”

“တကယ်သက်သာသွားတာပါ မင်းစက်ရာ၊ ရှင့်တစ်ကိုယ် လုံးလည်း ရွဲရွဲစိုနေပြီ၊ ရှင် ပြန်လိုက်တာကောင်းမယ်၊ တော်ကြာ

အေးပတ်ပြီး ဖျားနာနေဦးမယ်”

ကျွန်မ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆိုမိသော စကားအတွက် သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ စိုလှဲတောက်ပသွားခဲ့သေးသည်။

ရှင် သိပ်ကို ရိုးအလွန်းပါလား မင်းစက်ရာရယ်။

ကျွန်မစကားကို နာခံစွာနဲ့ ထိုနေ့က ညနေပိုင်း သင်တန်း ကျင်းပနေတော့တဲ့ သူပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖွဲ့စီပွဲရွာနေဆဲ မိုးရေ မှာ ရွဲစိုနေသော အဝတ်အစားတွေနှင့် ကားမောင်းပြန်သွားသော သူ့ကို ကျွန်မ အာရုံထဲက မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မအပြုအမူတွေ သိပ်ကို လွန်ကျူးသွားခဲ့သည်လား။

အင်း မင်းစက်ရာဆိုတာ ကျွန်မကိုလိမ့်ညာပြီး ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ။

မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့

ညီဖျားမူတစ်ခုကို ခေါင်းငုံ့ခံတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကိုတော့ ရှင်သိထားဖို့ လိုတယ် မင်းစက်ရာ။



အောက်ကျိုတောင်းပန်ခဲ့တော့လည်း သူမ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ  
 သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ်တောင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်။  
 ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်စရာ မရှိခဲ့ပါ။ သူမနှင့် သူ့ကြားမှာ  
 အပြူးလေးတွေ၊ အကြည့်လေးတွေနှင့် ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်ခဲ့သည်ဟုတောင်  
 သိမှတ်ခဲ့၏။

အခုတော့ ရက်ရက်စက်စက်ကြီးကို သူမ သူ့ကို  
 အရှက်ခွဲလိုက်တာ။

မနေ့က ဆီချက်ဆိုင်လေးမှာ ရုတ်တရက်ကြီး သူမ  
 ခြိတ်အောင့်သည်ဆိုတော့ သူ စိုးရိမ်ပူပန်သွားခဲ့ရတာအမှန်။ မိုးထဲ  
 လေထဲမှာ သူမစေခိုင်းသည်အတိုင်း ဒေရာသောပါး ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်  
 လေးခဲ့စဉ်က သူမအတွက် ပူပန်စိတ်တွေနဲ့ ပူလောင်လို့။

ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို မိုးရေတွေ ရွှံ့နစ်နေခဲ့သည့် သူ့ကို  
 ပြန်ဖို့ သူမ ပြောတော့လည်း စာနာစိတ်ကလေးအတွက် တစ်စိတ်စိတ်  
 ခြိတ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့်ကြားက မွမ်းမံမျက်နှာလေးကို  
 မြင်ယောင်ရင်း အပျော်တွေနဲ့ သူပြန်ခဲ့တော့။

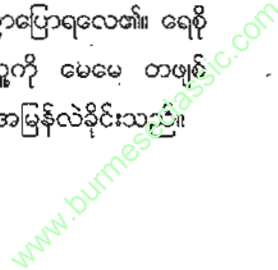
“ဟင် သားပြန်လာတာ စောလှသည်လား။ အိုး ဘယ်လို  
 ဖြစ်တာလဲ ရေတွေလည်း စိုရွှံလို့”

မေမေ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့မေးတော့ လိမ်ညာပြောရလေ၏။ ရေစို  
 အဝတ်အစားတွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသော သူ့ကို မေမေ တဖျစ်  
 တောက်တောက် ဆူပူရင်း အဝတ်အစားတွေ အမြန်လဲခိုင်းသည်။

အခန်း (၇)

သည်လောက်အထိ ရက်စက်လွန်းစွာ ပြုလုပ်မည်ဟု သူ  
 လုံးဝ ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ မွမ်းမံ နှလုံးသားမှာ သူ့ကို ဘာကြောင့်  
 ဒီလောက် မုန်းတီးနေတာလဲ အံ့ဩမိသည်။ နာကျည်းမှုထက် ကြေကွဲ  
 ခံစားမှုက ပိုပြင်းထန်ရ၏။ မွမ်းမံဆိုတာ သူ့မြတ်နိုးချစ်ခဲ့မိသော  
 မိန်းမတစ်ယောက်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို မွမ်းမံလည်း... သိနေလိမ့်  
 မည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့မိသည်။ ယုံကြည်ထားခဲ့မိသည်။

သင်တန်းအစပိုင်းရက်များက ဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာတစ်ခု  
 အတွက်နဲ့ သူမ အညှိုးအတေး ထားခဲ့မည်မထင်ခဲ့။ သူ့နှုတ်က



“အကျိုးပါးလေးနဲ့ မနေနဲ့ဦး၊ အနွေးထည်ဝတ်ပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးနေ၊ ဖျားနေရင်အခက်၊ တော်တော်ဆိုးပါလား သားရယ်”

မေမေ စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ညနေရောက်တော့ သူ့ အဖျားတက်ချင် လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် အပူရှိန် တရိပ်ရိပ် တက်နေတာကို မေမေမသိအောင် ဆေးသောက်ပြီး သင်တန်းကို ထွက်ခဲ့ရသည်။

သူ့ဖျားနေတာသိလျှင် မေမေ လွှတ်မှာမဟုတ်။ မံမျက်နှာ လေးကို မြင်ချင်စိတ်နှင့် သင်တန်းခန်းမဲဘက်ကို ဖျားနာနေလျက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆီချက်ဆိုင်ကလေးမှာ မဲတို့ ရှိနေမည်လား။ ကားကို စက်ရှိန် လျှော့ကာ ရှာဖွေကြည့်မိသေးသည် မတွေ့။ သင်တန်းခန်းမရှေ့ ရောက်တော့လည်း မဲရဲ့ကားကို မမြင်။

ဝေယံနှင့် ညီညီတို့လည်း ရောက်လာပုံမပေါ်။ သူ တစ်ယောက်တည်း သင်တန်းခန်းမထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့၏။ သူဝင်လာသည်နှင့် ပြုံးစိစိနှင့် ဝိုင်းကြည့်နေသော သူတွေကို နားမလည်နိုင်ခဲ့။ အတန်းရှေ့ဘက်က သင်တန်းသူတစ်သိုက်ရဲ့ ကြိတ်ရယ်သံတွေကြားမှ သူ့လှမ်းကြည့်တော့ အနက်ရောက်လာလက်ဘုတ်ကြီးပေါ်မှာ ဆိုလိုတိတ်နှင့် ကပ်ထားသော စာရွက်ကြီးက အထင်အရှား။

စာရွက်ဖြူပေါ်မှာ အနီရောင်ဆော့ပင်နှင့် ရေးထားသော စာလုံးတွေက ပြုံးလို့။

“မိုးထဲလေထဲမှာ ကျွန်မခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကားသွားယူပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာတတ်သူ၊ မိန်းမတစ်ယောက် စေခိုင်းသမျှ ကျိုးကျိုးနွံနွံ လုပ်ပေးတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ အထင်မကြီးတတ်တာ ရှင်ကံဆိုးတာပဲ ကိုမင်းစက်ရာ”

သူတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှက်ရွံ့လျက် ဘလက်ဘုတ်အနီးသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားသည်ပင် မသိလိုက်ခဲ့ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ သတိထားမိ ချိန်မှာ ဘလက်ဘုတ်ပေါ်က စာရွက်ကို ဆွဲဖြတ်ယူပြီးနေ၏။

ဝိုင်းဝန်းငေးကြည့်နေကြသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေအောက်မှာ သူ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေမည်ထင်ရဲ့။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ မွမ်းမံရယ်”

သင်တန်းခန်းမထဲမှာ တမင်ကပ်ခဲ့သည့် သည်စာရွက်ထဲက စကားလုံးတွေကို အားလုံး ဖတ်ပြီးနေလိမ့်မည်။ မဖတ်ရသေးသူတွေ ကိုလည်း တစ်ဆင့်ပြန်ပြောကာ သူ့ကို ဟားတိုက်ကြမှာ သေချာသည်။

မွမ်းမံ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ အကွက်ကျကျ အရှက်ခွဲ ခဲ့တာလည်း သူ မတွေ့တတ်ပါ။ သူ့ဘက်က ရိုးသားစွာ ကူညီခဲ့သော စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာပဲပေါ့။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်း”

အသံကြောင့် သူ့မော့ကြည့်တော့ သူ့ရိုရာသို့ ဦးတည်လာသည့် ဆေယံနှင့် ညီညီကို မြင်လိုက်ရ၏။





“တို့ မင်းအိမ်ဝင်နေလို့ နောက်ကျနေတာ၊ မင်းက ဘာလို့ အစောကြီး လစ်လာတာတုန်း”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကားပေါ်တက်ကွာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်း၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘာမှမမေးနဲ့ ဟိုရောက်မှ ငါပြောပြမယ် အမြန်တက်ကြကွာ ငါ ဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်လေးတောင် မနေချင်တော့ဘူး”

သူ့လေသံ၊ သူ့အမူအရာတွေကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ကားပေါ် တက်ထိုင်ကြသည်။ ကားလေးက သင်တန်းခန်းမရှေ့မှ ငြိမ်ခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး သူ အံ့ကြိတ်ငြိမ်သက်နေတာကို ဝေယံတံ နားမလည်နိုင်ခဲ့ကြ။ သူ့စိတ်ကို နားလည်စွာနဲ့ သူခေါ်ဆောင်ရာ ကဖေးဆိုင်ကလေးအထိ တစ်ခွန်းမမေးဘဲ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဆိုင်လေးထဲ ဝင်ထိုင်မိတော့မှ ညီညီ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ အရင်ဆုံးမေးလာ၏။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါတို့ကို ပြောသင့်ပြီ မင်း”

လက်ထဲမှာ လုံးခြေဆုပ်ကိုင်ထားမိဆဲ စက္ကူလုံးလေးကို ညီညီလက်ထဲ သူ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကြေမွတွန့်လိပ်နေသော စက္ကူလေးကို မစုတ်ပြဲအောင် သတိထား ဆွဲဖြန့်ရင်း ညီညီနှင့် ဝေယံ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“တောက် ဒါ တမင်သက်သက် စော်ကားတာပဲ”

“ဒီစာကို မင်းလက်ထဲထိ မွမ်းမံ လာပေးတာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သင်တန်းခန်းမထဲက ဘလက်ဘုတ်မှာ ကပ်ထားတာ”

“ဘာ”

ဝေယံဒေါသက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ညီညီက တက်တစ်ချက် ခေါက်ရင်း အံ့ကြိတ်နေသည်။

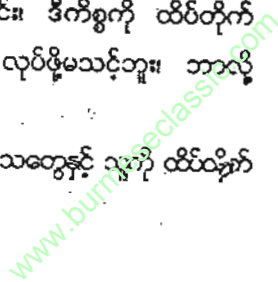
“သူ ဒီလောက်ထိ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်မယ်လို့ ငါ ထင်ထားခဲ့ဘူးကွာ”

“မနက်ကတည်းက ငါ စိတ်ထဲ သံသယဖြစ်နေတာကွာ မင်း သူ့ကားကို သွားယူပေးတော့ ဗိုက်အောင့်လို့ သေမတတ်ဖြစ်နေတဲ့ မွမ်းမံပျက်နာက ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်၊ ဟိုနှစ်ယောက် ချက်နာတွေကလည်း ပြုံးစိစိနဲ့”

“ငါတို့ကို ကောင်းကောင်း အရှူးလုပ်လိုက်တာပဲ၊ ငါမပြော ဘူးလား မင်း၊ မွမ်းမံကို လျှော့မတွက်နဲ့လို့ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမ မင်းကို ကျုံးသွင်းသလို အလိမ္မာနဲ့ သိမ်းသွင်းပြီး ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ပစ်လိုက်တာကွာ”

“မင်း ဒီအတိုင်း ငွေခံမနေနဲ့ မင်း၊ ဒီကိစ္စကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မေးရမယ်၊ သူ ဒီလောက်အထိ လုပ်ဖို့မသင့်ဘူး၊ ဘာလို့ အရှက်ခွဲခဲ့တာလဲဆိုတာ မေးကွာ”

ညီညီကတော့ ဆူပွက်နေသော ဒေါသတွေနှင့် သူ့ကို ထိပ်တိုက်



ရင်ဆိုင်ဖို့ တွန်းအားပေးသည်။ ဝေယံကလည်း သည်ကိစ္စအတွက် တန်ဖိုး အစာမကြေဖြစ်နေတာမို့။

“ဟုတ်တယ် မင်း၊ အားလုံးရှေ့မှာ လူသိရှင်ကြား အရှက်ခွဲရအောင် မင်းတို့ငါတို့ ဘာအမှားအယွင်း လုပ်ခဲ့လို့လဲ သင်တန်းအစီအစဉ် ရက်က ပြဿနာဆိုတာလည်း ဒီလောက် မကြီးကျယ်ဘူး။ ငါတို့ ဘက်ကတောင် အလျှော့ပေးခဲ့ကြသေးတာပဲ”

“ငါ သိပ်ကြောက်သွားပြီကွာ၊ သင်တန်းခန်းမထဲမှာ မျက်နှာ မပြရဲအောင် သူလုပ်ခဲ့တာ၊ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး သင်တန်းမတက်တော့ဘူး”

“မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား မင်းရာ၊ ကိုယ့်ကို ဘာလိင်ကြီး အကြောင်းမဲ့ နှိပ်ကွပ်လိုက်တဲ့ မိန်းမကို ထိပ်တိုင်ရင်ဆိုင် မမေးခဲ့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မင်း၊ ဒီညနေ သင်တန်းဆင်းချိန်အထိ စောင့်ပြီး မွမ်းမံနဲ့ မင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး မေ့၊ ပြီးမှ မင်း သင်တန်း မတက်ချင်တော့လည်း နေ၊ ဘာမှရင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်သွားရင် ဒီမိန်းမက သူ့လုပ်ရပ် မှန်နေတယ် ထင်ဦးမယ်၊ ဒီညနေ စောင့်ပြီး မင်း ရင်ဆိုင်ရှင်းကွာ”

မွမ်းမံနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ကို ဝေယံနှင့် ညီညီတို့က လိုလား တိုက်တွန်းနေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နာကျည်းတာမဟုတ်ပေမယ့် ခံရခက်တာတော့ အမှန်။ သူငယ်ချင်းတွေ အကြံပေးချက်အတိုင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုညနေမှာ သင်တန်းခန်းမမှ မွမ်းမံတို့ အပြန်ကို သူတို့

သုံးယောက် စောင့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းသွယ်လေးထဲမှ မွမ်းမံ၏ကား ဆွက်လာတော့ ဝေယံနှင့် ညီညီ လမ်းမပေါ်အထိတက်ကာ အိတ်ရပ်ထားသည်။

ကားရှေ့ ပိတ်ရပ်ထားသော ဝေယံတို့နှင့် သုံးပေလောက် အကွာရောက်မှ မွမ်းမံ ဘရိတ်နင်းရပ်သည်။ ပြီးတော့ ကားပြတင်း ဆံခါးမှ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်ရင်း

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မတိုက်ရဲဘူး မထင်နဲ့၊ ဝင်တိုက်ပစ် ဖိုက်မှာ နင်တို့ ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား”

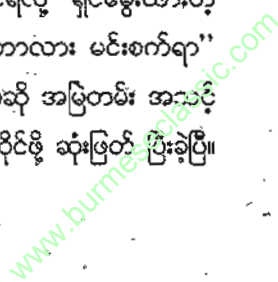
“တိုက်ရဲရင် တိုက်ပစ်လိုက်ပေါ့ မွမ်းမံ၊ မင်းတောင် ခင်းရဲသေးတာပဲ ငါတို့ ဘာလို့ မသေရဲရမှာလဲ လုပ်လိုက်”

ညီညီက တစ်ဖွတ်ထိုးသမားပီပီ မာထန်ထန်ဆိုသည်။ မွမ်းမံ ချက်ဝန်းတွေက အရောင်လက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြုံးလိုက်တာ သူ လှမ်းမြင်သည်။ ဒီမိန်းမ မလုပ်ဘူးဟု မပြောနိုင်ပါ။ ပြဿနာတွေ ချုပ်ထွေးခင် သူ ကားထဲမှဆင်းကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ မွမ်းမံ စူးရှရှ မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဘုန်းကြည့်ရင်း။

“ဘာလဲ ရှင် ကျွန်မကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ ရှင်မွေးထားတဲ့ အစွယ်အမြှောက်တွေ အားကိုးနဲ့ လူမိုက်လုပ်တာလား မင်းစက်ရာ”

လူတစ်ဖက်သားကို နှိပ်ကွပ်ဖို့အတွက်ဆို အမြဲတမ်း အသင့် ဖြစ်နေတတ်သည့် မွမ်းမံကို သူ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးခဲ့ပြီ။





“ဒီမှာ မွမ်းမံ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်နဲ့ မင်း အရှက်ခွဲခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်း ကိုယ့်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်က မယုံနိုင်စရာပဲ၊ အဲဒီလောက်ထိလုပ်ရအောင် ကိုယ်ဘာတွေ မှားယွင်းခဲ့သလဲ ရှင်းပြခဲ့ပါဦး မွမ်းမံ”

သူ့အသံလှိုင်းတွေ တုန်ရီလျက်။ ရင်ထဲက မျိုသိပ်ထားသော ခံစားချက်တွေ ပွင့်ထွက်လာတာကြည့်ရင်း မွမ်းမံ မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်။ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ သရော်ပြုံးလေး နှုတ်ခမ်းခိုတွယ်နေသေး၏။

“ဟင် အခုထိ မသိသေးဘူးလား၊ နောက်ထပ် လည်ပင်းစာအချက်ခံချင်ပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်တာ လိမ်ညာလှည့်စားပြီး ချဉ်းကပ်လာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဦးညွတ်ပေးလိုက်မယ့် ခပ်တုံးတုံး မိန်းမတစ်ယောက် ထင်သလား၊ အဲဒီယောက်ျားကို အရင်ဦးအောင် ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်မယ် မှတ်ထမင်းစက်ရာ”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာလိမ်ညာလှည့်စားခဲ့လို့လဲ”

“ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ ~~.....~~၊ သင်၏ အစပိုင်းတစ်ရက်က ကိစ္စကို မကျေနပ်လို့ ရှင်တို့ ပူးပေါင်းပြီး ကျွန်မချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ကျွန်မသိတယ်”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး မွမ်းမံ၊ အဲဒီပြဿနာက ဘာ

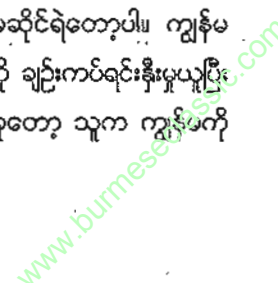
အရေးပါတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒီ အရေးမပါတဲ့ ကိစ္စလေးအတွက် ရှင် ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာတော့ သေချာတယ်၊ တကယ်မဟုတ်တဲ့ နူးနေ့ဆိုတဲ့စကားနဲ့လေ”

“ဟာ မ မဟုတ်ပါဘူး မွမ်းမံ၊ မင်း အထင်လွဲနေပြီ၊ မင်းကို ကိုယ်ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ မင်းနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လို့ အကယ်မဟုတ်တဲ့ မွေးနေ့အဖြစ် ညာခဲ့တာလည်း ဝန်ခံပါတယ်၊ ကိုယ်ညာခဲ့တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါဘူး၊ မင်းနဲ့ ခင်မင်ချင်လို့ ခိတ်တွေဖြစ်ချင်လို့ သက်သက်ပါ မွမ်းမံ”

“ဟုတ်တယ် မွမ်းမံ၊ သင်တန်းအစပိုင်းက ပြဿနာလေး အတွက်နဲ့ ငါတို့ မင်းကို ဘာလို့ ချဉ်းကပ်ရမှာလဲ၊ မင်းစက်ရာက မင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ မင်းတို့နဲ့ဆုံချိန်မှာ သူ့မွေးနေ့အဖြစ် ညာပြီး ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားခဲ့တာပါ၊ ဒါလေးအတွက်နဲ့ သူ့ကို မင်းလုပ်လိုက်တာက ပြင်းထန်လွန်းတယ်”

ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်တိတ်ဆိတ်နေရ၏။ ရိုးသားဖြူစင်မှုနှင့် ကြည့်လင်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပါ။ ကျွန်မ ထင်မှတ်ထားသည်က သူတို့အုပ်စု ကျွန်မတို့ကို ချဉ်းကပ်ရင်းနှီးမှုယူပြီး ကလဲ့စားချေ နှိပ်ကွပ်လာမှာကိုဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူက ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားစွာ ချဉ်းကပ်လာခြင်းတဲ့လေ။



“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်း အရှက်ခွဲလိုက်တဲ့ အထဲကတော့ သိပ်ဆိုရွား ရုပ်ပျက်လွန်းတယ် မွမ်းမံ၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် မင်းဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

သူ့သူငယ်ချင်း ညီညီရဲ့ မာထန်ထန်စကားလုံးတွေကြောင့် ဦးကျွန်းကျလှလှ ကျွန်မ မာနတွေ ဆတ်ခနဲ ပြန်မားမတ်စေတယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မွမ်းမံရဲ့ မာနနဲ့ မခံချင်စိတ်တွေ အရိပ်ထဲ လာသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ၊ နင်တို့စခဲ့တဲ့ကိစ္စ မကျေနပ်လဲသေလိုက်”

“ဘာကွ၊ မင်းကွာ တောက်”

“ယောက်ျားရင်မကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်သီးလက်မောင်း တန်း၊ တက်ခေါက်ပြမနေနဲ့ ညီညီ၊ မွမ်းမံဆိုတဲ့မိန်းမ ဂရုမစိုက်ဘူး၊

ကျွန်မစကားကြောင့် ညီညီ ဆွေဆွေ့့့နုနုမတတ် ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ မင်းစက်ရာနှင့် ဝေယံတို့သာ ပိုင်းမဆွဲလျှင် ကျွန်မကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်လာမလားဘဲ။

“တော် တော်ပါတော့ မွမ်းမံ၊ မင်းကို ငါ အရှုံးပေးလိုက် ပါပြီ၊ မင်း ကျေနပ်ပါတော့၊ လာ ညီညီ”

“တောက် မိန်းမမို့လို့ပေါ့ကွာ”

ဒေါသရှိန်နဲ့ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ ညီညီကို ဆွဲခေါ်ပြီး သူတို့ ထွက်သွားတာကို ကျွန်မ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ

ပြီးမှ ကျွန်မ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့မိပါတော့သည်။  
ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပါပဲ။



“အခုလို ဖြစ်သွားတော့လည်း သနားစရာတော့ အကောင်းမရှိဘဲ ဝမ်းဗိုက်အောင့်တဲ့နေ့က သူ့ခမာ အတော် စိတ်ပူပန်နေတဲ့ပုံနော်၊ အခုထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာ”

ကေသီစကားကြားတော့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ ပြေးမြင်ယောင်ယောင်ရဲ့။

Sun Light ဆီချက်ဆိုင်ကလေးမှာ ကျွန်မ ထိုင်မိချိန်မှာတော့ အောက်ရာကို သတိရစိတ်က အပြင်းပြဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အရင်က သူ့ထိုအုပ်စုနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ထိုင်ခဲ့ နောက်ပြောင်ခဲ့ကြတာတွေက အမှတ်ရစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

သင်တန်းခန်းမထဲမှာ ကျွန်မ စိတ်အာရုံတွေ မစုစည်းနိုင်ခဲ့တာတော့ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ငါးရက်လုံးလုံး မင်းစက်ရာ မရှိတော့သည့် သင်တန်းခန်းမထဲမှာ ကျွန်မမိတ်တွေ လေးပင် နေခဲ့တာ နှိပ်စက်ပုံသိနေခဲ့သည်။

ကြာတော့ သူ သင်တန်းက နှုတ်ထွက်သွားခြင်းအတွက် ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားလာရသည်။

ကျွန်မကြောင့် သူ အရှက်ကွဲခဲ့ရတာ။ ကျွန်မပြုခဲ့သည့် အပြုအမူတွေက သိပ်ကိုလွန်ကျူးသွားခဲ့သည်ထင်ရဲ့။ လူမသိ သူမသိ သန့်နဲ့ ခံစားနေခဲ့သည့် ခံစားချက်တွေကို သူ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ရှင် ကျွန်မကို နာကျည်းသွားခဲ့ပြီလား မင်းစက်ရာ။



အခန်း (၈)

“မင်းစက်ရာ သင်တန်းက ထွက်သွားပြီတဲ့”

ထိုစကားကို မာလာက လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရသည့် သင်တန်းခန်းမထဲက သူထိုင်နေကျ ထိုင်ခုံ လစ်ဟာလျက် ဝေယံနှင့် ညီညီကိုပဲ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရသည်။

အမြဲတမ်း တာတွဲတွဲ မြင်နေကျ သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ မင်းစက်ရာကို မမြင်လိုက်ကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။



ဖြစ်နေရ၏။ မတက်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော သင်တန်းကို ပြန်တက် ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတတ်တာ မကြာခဏ။

“ဘာဂရုစိုက်စရာလဲ မင်းရာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အသုံးရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်ခံမှာလား”

“ဟုတ်သားပဲကွာ၊ မင်းသင်တန်း ပြီးအောင်တက်သင့်တယ်။ အဓိကက မွမ်းမံကို ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက် ပြီးပြီပေါ့”

သင်တန်းက သူ ထွက်တော့မည်ဆိုတော့ ညီညီနှင့် ဝေယံက နှိပ်စားတားခဲ့သေးသည်။ သို့ပေမယ့် သူ အကြိမ်ကြိမ် ခေါင်းခါခဲ့၏။ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားတွေနှင့် ဆုံရမှာ ရှက်သည်။ မွမ်းမံရဲ့ အရော်အပြွေတွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ငါ့ခံစားချက်ကို ငါသိတယ်၊ သူ့ကိုမြင်ရင် ငါ ပိုခံစားရမှာ ဖြစ်ရတော့ ဝေဒနာ သက်သာတာပေါ့ကွာ”

မွမ်းမံကို မမြင်ရလျှင် သွေးအေးသွားနိုင်မည်။ မေ့ပျောက်လို့ သူ့သံကူမည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သမျှ အမှားတွေချည်းပင်။

ဒီလိုမှာနေမှ ပိုဆိုးတော့သည်။ သတိရစိတ်က ပိုမိုပြင်းပြသည်။ သူတံသညာမရှိသူဟု ဆိုချင်ဆို၊ မွမ်းမံ မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သည်။

အပြားလေးတွေကို တောင့်တမိသည်။ ဟန်ဆောင်သောအပြားဟုဆိုတာ အလျှောက်နဲ့ မြင်ချင်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆုံးဖြတ်ကာ သူ့စိတ်ကို ချစ်ပေးမိတော့၏။ သင်တန်းခန်းနှင့် မဝေးလှသော Sun Light

အခန်း (၉)

လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ ဘာကြောင့်များ နာကျည်းမုန်းမေ့ မရနိုင်တာလဲ။ တကယ်ဆို မွမ်းမံ ဆိုသော မိန်းမက သူ့ကို ရက်စက်စွာ လှည့်စားခဲ့တာ။ စာနာတရား ကင်းမဲ့စွာ ပြုမူခဲ့တယ်။

ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ သူ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေရတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မကျေနပ်ချင်။ နာကျည်းသင့်သူကို နာကျည်းဖို့ ကြိုးစား မရနိုင်မှတော့ အဖြေကရှင်သည်။ မွမ်းမံကို သူ မုန်းမရအောင် ချစ်နေခဲ့မိတာကြောင့်ပါ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ နေမထီ၊ ထိုင်မသာ





ဆိုင်လေးကို သူ ရောက်ခဲ့ရသည်။

သင်တန်းတက်ချိန် စောလွန်းသေးတာမို့ သင်တန်းခန်း တံခါးတောင် မဖွင့်သေးပါ။ ဘယ်သူမှ မရောက်သေးသော သင်တန်းခန်းမလေးကို မျှော်ကြည့်ရင်း သူ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ခဲ့တော့။

“ဟာ အစ်ကိုလေး မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ ဘာစားဆီ ဆီချက်ပဲ မဟုတ်လား”

မှတ်မိနေသော စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးက နှုတ်ဆက်မေးလာ၏။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်မိသည်။ ဆိုင်ထောင့်ဝိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲမှ လူရှင်းနေသည်။

စားပွဲထိုးလေးက ဆီချက်ပန်းကန်ကို လာချပေးတော့လည်း သူ စားချင်စိတ်မရှိပါ။ အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ကာ တစ်ထုတ်ဖွာရှိုက်မိသည်။ သည်ဆိုင်၊ သည်ဝိုင်းမှာပဲ တစ်ချိန်က သူနှင့် မွမ်းမံအတူ ထိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်။

အိပ်မက်မဟုတ်သော ထိုဖြစ်ရပ်တွေက သူ့အတွက် ရင်ကြည်နူးစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မွမ်းမံကတော့ သေသပ်ပိရိစ္စာ လှည့်ပတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘုရားရေ”

ကျွန်မနှုတ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသံက ချုပ်ထိန်းမပေးလျှံထွက်ကျသွားခဲ့သည်။ Sun Light ရှေ့မှာ မြင်နေရတာ မင်းစက်ရာ

ဘားဖြူလေးဖြစ်နေသည်။ တကယ်ပဲလား၊ တစ်ခြားသူကားနဲ့ တူနေတာလား တွေးရင်း ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်ခတ်သွားရတာအမှန်။

ဆလွန်းကားဖြူလေးက နံပါတ်တွေကို ထင်ထင်ရှားရှား ခြင်လိုက်ရရှိမှာတော့ သူ့ရဲ့ကားဆိုတာ သေချာသွားခဲ့သည်။ ထိုတဒ်မှာ ကျွန်မရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခန်လျက် ဝမ်းသာသွားခဲ့ရတာ အမှန်။

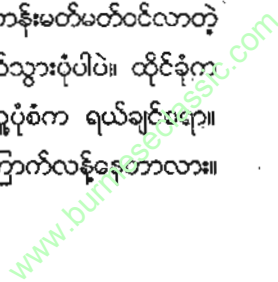
ကားကို သူ့ရဲ့ကားဖြူလေးအနီးမှာ ငြိမ့်ခနဲ ထိုးရပ်ရင်း ဆိုင်ထဲလှမ်းကြည့်တော့ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသည့် သူ့မျက်နှာမှာလည်း အံ့ဩမယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ငေးမောမင်သက်နေလေ၏။

ကြည့်ခမ်း၊ ဒါ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှတဲ့ မသိစိတ်နှစ်ခုရဲ့ ထိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်နေသလားပဲ။

သည်မနက်မှာပဲ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်သတိရနေခဲ့သည်။ သင်တန်းခန်းမမှာ သူ မရှိနိုင်ပေမယ့် သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေမိသည်။ ဘာလာတို့ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ကျွန်မ စောစီးစွာ သင်တန်းခန်းမသို့ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်စောလွန်းလျှင် သင်တန်းခန်းမ ဖွင့်ဦးမှာမဟုတ်။ Sun Light မှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့မိသည်။ အခုတော့။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာတဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း သူလည်း သတိကင်းလွတ်သွားပုံပါပဲ။ ထိုင်ခုံက ဆတ်ခနဲထပြီး ချက်ချင်း ပြန်ထိုင်လိုက်တဲ့ သူ့ပုံစံက ရယ်ချင်စရာ။ ကျွန်မနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ရှင် ကြောက်လန့်နေတာလား။



ရင်ခုန်နေတာလား မင်းစက်ရာ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူ့တံတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပုံစံနဲ့ မြင်လိုက်ရတာ သိပ်ကို ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတာ သေချာတယ်။ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ မွမ်းမံရဲ့ မာနတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး ကျွန်မ သူ့စားပွဲအထိ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ခဲ့မိတယ်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ အပြုအမူကြောင့် ထင်ပါတယ်။ သူ ကျွန်မကို အလန်တကြား မော့ကြည့်ရှာတယ်။ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲ ပိုင်းစက်တောက်ပလို့ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်နေသလိုမျိုး။

သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတာ ကျွန်မမြင်တယ်။ အသံတွေ မကြားရပေမယ့် ကျွန်မနာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်တာ သေချာပါတယ်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ရှင်းစရာရှိတယ် မင်းစက်ရာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် သင်တန်းကထွက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဗျာ ဟို ကျွန်တော် အဲ”

“ရှင် ဟိုတွေဒီတွေ မလုပ်နဲ့၊ အားလုံးက ကျွန်မကြောင့်လို့ ထင်နေကြတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲလား”

သူ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ တအံ့တသြဗြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကျွန်မ ရယ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ကြိုတ်မျိုသိပ်ထားမိရဲ့။ တကယ့်ကို အူတူထူထူ အတတ် ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အသွင်လေ။

“ဟုတ်တယ်၊ မွမ်းမံအတွက် ကျွန်တော် သင်တန်းမှာ

“နေရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်လို့၊ ပြီးတော့ မွမ်းမံကို မမြင်အောင် နိုင်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းမယ်ထင်လို့ပဲ”

“ဘာရယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို မမြင်ချင်ဘူး၊ သင်တန်းက ထွက်တော့လို့ ပြောခဲ့သလား၊ ကျွန်မကိုကြောက်ပြီး ရှင့်ဘာသာ ချစ်သောကြောင့်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ မွမ်းမံ ကျွန်တော့်ကို အထင်လွှဲမှားတာတော့ မခံချင်ဘူး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ပြုံးလိုက်မိရဲ့။ ကျွန်မအပြုံးကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကပ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေပုံက ပိုလို့တောင် ချစ်စရာကောင်းသေးတယ်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ရယ်တာလဲ မွမ်းမံ”

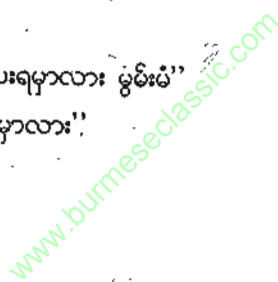
“ဘုရားရေ၊ ရယ်ချင်လို့ရယ်တာပေါ့၊ ရှင်ရှေ့မှာ ရယ်ခွင့် မရှိဘူးလား”

“မလှောင်ပါနဲ့ မွမ်းမံ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အရှုံးပေးထား မလို့ပဲ”

“အရှုံးပေးစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်မကလည်း အနိုင်ရတယ်လို့ ထင်မှတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရှင့်ဘာသာ သင်တန်းမတက်တာ ကျွန်မကြောင့်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သင်တန်းပြန်တက်ပေးရမှာလား မွမ်းမံ”

“လာပြန်ပြီ၊ ကျွန်မခိုင်းတာ ရှင်လုပ်ဦးမှာလား”





“ကျွန်တော်ကူညီခဲ့တာ အရိုးသားဆုံးပဲ၊ ဒါကို မွမ်းမံ ထင်မြင်ချက်တွေနဲ့ ဆုံးဖြတ် အရှက်ခွဲခဲ့တာပါ”

“ဆောရီး၊ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်မ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ တောင်းပန်တယ်ဆိုရင် ရှင်ကျေနပ်မလား”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပလို့ ကျွန်မကို မယုံမရဲ စိုက်ကြည့်နေသေး၏။ ပြီးမှ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာပြုံးရင်း

“မတောင်းပန်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ် မွမ်းမံရယ်”

“အိုကေ ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့၊ ဆီချက်တွေ စားလိုက်ဦး၊ အေးစက်ကုန်လိမ့်မယ်”

စကားအဆုံး ကျွန်မ လှည့်ထွက်ဖို့အပြင်မှာပဲ သူ ကသောကမျော ထရပ်ပြီး

“နေ နေပါဦး မွမ်းမံ၊ ထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေနော်”

“ဘာလဲ ရှင်မွေးနေ့အစစ်အမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဗျာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းခြင်း အထိမ်းအမှတ်ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါနော်”

ဖုံးဖိမရ ပျော်ရွှင်နေသော သူ့အသွင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မ ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေ ကူးစက်ကုန်တာ သေချာသည်။

ထိုနေ့က နှစ်ဦးတည်းရှိသော ကျွန်မတို့ဝိုင်းကလေးမှာ မွမ်းမံခြင်းနှင့် သာယာနေခဲ့၏။ ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းစင်သော မှုမောက်မှာ မွမ်းမံဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက် မာနစိတ်တွေ လွှတ်လျက်။ သူနဲ့အတူ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါ။

အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် ကျွန်မနလုံးသားအား နူးညံ့ မွေ့သွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။



အခန်း (၁၀)

“ဘာရယ် မင်း၊ မွမ်းမံနဲ့မင်း ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပြီ ဟုတ်လား”

အံ့ဩစရာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ညီညီ မယ့်နိုင်စွာမေး၏။ ဝေယံကလည်း အပျော်တွေဝေဆာနေသော သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း နားစွင့်နေသည်။

မွမ်းမံနဲ့ သူ ဆုံတွေ့ခဲ့သမျှကို သူ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြန်ပြောပြတော့ နှစ်ကောင်စလုံး တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်လို့။

“သူ့အမှားအတွက် ငါ့ကို တောင်းပန်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်

အဆင်ပြေသွားတာ အမှန်ပဲကွ”

“သတိတော့ထားဦး မင်း၊ ငါတော့ သိပ်မယုံချင်ဘူး။ ဒီမိန်းမ မင်းကို ဘယ်လိုမာယာတွေနဲ့ အကွက်ဆင်လာသလဲမှ မသိဘဲ”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ အထင်လွဲပြီးဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအတွက် အူသိပြီး တောင်းပန်တာ၊ အမှန်ပြောရရင် ငါ အရမ်းပျော်နေတယ်၊ ငါ မွမ်းမံကို တကယ်ချစ်နေတာ”

“မွမ်းမံလို မိန်းမက သူ့အမှားကို ဝန်ခံတောင်းပန်တာ အံ့ဩစရာကောင်းနေတယ် မင်း၊ မင်းယုံပေမယ့် ငါတို့ မယုံချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မင်း၊ သတိတော့ထားကွာ၊ ဒုတိယအကြိမ် ဆင်စော်ကားခံရတယ်ဆိုရင် မွမ်းမံတော်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းညှပ်ပွင့်လို့ပဲ”

ညီညီနဲ့ ဝေယံက မွမ်းမံအပေါ် အကြွင်းမဲ့ မယုံကြသေးပါ။ ဆိုပေမဲ့ သူ သင်တန်းပြန်တက်သည်ဆို၍ ကျေနပ်နေကြတာအမှန်။ သင်တန်းခန်းမထဲမှာလည်း သင်တန်းမှာ တစ်ပတ်ကျော်ပျောက်ပြီး သင်တန်းပြန်တက်လာသော သူ့ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ချက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေတတ်၏။

သူကတော့ အားလုံးအကြည့်တွေကို ဥပေက္ခာပြုထားသည်။ မွမ်းမံတို့အုပ်စုရဲ့ အနောက်ဘက် ခုံတန်းမှာထိုင်ရင်း မွမ်းမံ ချက်နာလေးကို အရိပ်တကြည့် ရှိနေခဲ့သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီးပြတတ်သော မွမ်းမံ အပြုံးတွေက သူ့အတွက် ရင်ခုန်စရာကောင်းနေသည်။

သင်တန်းဆင်းချိန်တိုင်း ယှဉ်ရပ်ထားသော ကားလေးပေါ် နှစ်ဦး အတူတက်လို့ ပြန်တတ်ကြသည်။

တစ်ညနေမှာတော့ သူ့ အကြံနှင့် ကားအနီးမှာ ရပ်စောင့် နေလိုက်သည်။ ဒီနေ့ ညီညီကားနှင့်အတူ ဝေယံ ပြန်သွားခဲ့ပြီ။ မာလာနှင့် ကေသီတို့ကားလေးတွေ အသီးသီး မောင်းထွက်သွားပြီးချိန်ထိ မွမ်းမံ သင်တန်းခန်းမထဲက ထွက်မလာသေးတာ သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း တစ်ခုလေ။

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ သင်တန်းခန်းမထဲက သူမ ကသုတ်ကရိုက် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှာ ဖိုင်တွဲတွေတစ်ဖက်၊ ဆလင်းဘက်လေးတစ်ဖက်နှင့် မွမ်းမံအသွင်က ကသောကပျောနိုင်လွန်းနေ၏။ အဝါနုရောင်တီရှပ်လေးနှင့် ပီတောက် ခြောက်ရောင် ထဘီလေး ဝတ်ဆင်ထားသော သူမအသွင်က သူ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ သိပ်ကိုလှလွန်းနေသည်။

သူမကားအနီးမှာ ယှဉ်ရပ်ထားသည့် သူ့ကားတံခါးကိုဖို့ကာ ရပ်ကြည့်နေသော သူ့ကိုမြင်တော့၊

“မင်းစက်ရာ၊ ရှင် ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာလဲ”

“မွမ်းမံ ထွက်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာလေ”

“ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ၊ ပြန်ရမှာ တစ်လမ်းစီပဲ”

“မံ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆီချက်ဆိုင်မထိုင်ဖြစ်တာ ကြာနေပြီ”

“ရှင်ဘက်က အဲဒီလို ရိုးရိုးသားသား ခွင့်တောင်းတော့လည်း ကျွန်မ အားနာစွာနဲ့ လိုက်ထိုင်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ နှိပ်စက်ရဘူးနော်”

တစ်ဖက်သားကို အထက်စီးဆန်ဆန် ပြောတတ်ပြုတ်တတ်တာ မွမ်းမံရဲ့ ဝါသနာဖြစ်မည်ထင်ရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆန္ဒကို လက်ခံသည့် အတွက် သူ့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မံ၊ ဘယ်ဆိုင်မှာထိုင်မလဲ၊ မံ စိတ်ကြိုက် ဆိုင်ရွေးချယ်ပါ”

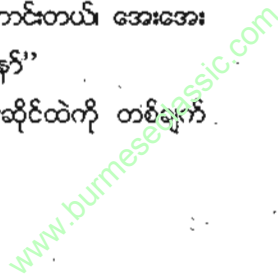
“ရှင် ဖိတ်ခေါ်တာလေ ရှင်စိတ်ကြိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်းဆို နေရာကို တန်းပြန်ဖြစ်နေပြီ”

ကြည့်။ ပြောပုံကတော့ ကန့်လန့်တွေချည်။ သူ့ဘက်က အခွင့်ပေးလိုက်လျော့နေတာတောင် အားမနာဘဲ ပြောစာတတ်သည့် မွမ်းမံ၊

ရောင်စုံထီးဝိုင်းလေးတွေ အုပ်မိုးလျက် စားပွဲဝိုင်းရှည်လေး ဆွေနှင့် ခင်းကျင်းထားသော အအေးဆိုင်ကလေးကို သူ ရွေးချယ် ချိတ်ပါသည်။ ဆိုင်ကလေးရှေ့ ကားစတင်မှာ သူ့ကားလေး ခပ်တော့ သူမကလည်း ကားလေးကို အနောက်က ခပ်ခွာခွာ ခြေရပ်၏။

“ဒီဆိုင်ကလေးက အစားအသောက်ကောင်းတယ်၊ အေးအေး ချမ်းချမ်းလည်း ရှိတယ်၊ မံ သဘောကျမှာပါနော်”

သူ့စကားကို မတုံ့ပြန်သေးဘဲ သူမ ဆိုင်ထဲကို တစ်ချက်



ဝေကြည့်သည်။ စားပွဲဝိုင်းတွေမှာ ယှဉ်တွဲထိုင်နေသည့် စုံတွဲအများစုက တီးတိုးစကားဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။

“အင်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူရည်းစားတွေ အများစု ထိုင်တတ်တဲ့ဆိုင်မျိုး ထင်တယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်တာ အမှန်ပဲ”

“ဗျာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မွမ်းမံ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက မိတ်ဆွေတွေလေ။ ဒါတောင် သိပ်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်တဲ့ မိတ်ဆွေအဆင့် မဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ ထိုင်ပါ”

သူမက ဦးဆောင်ကာ စားပွဲဝိုင်းမှာဝင်ထိုင်တော့ သူလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ထမင်းစားချိန် နီးနေပြီမို့ မွမ်းမံ ဘာမှမစားပါ။ စတော်ဘယ်ရီတစ်ခွက် မှာသည်။ မွမ်းမံမှာသည် အတိုင်း သူလည်း စတော်ဘယ်ရီတစ်ခွက်ပဲ မှာလိုက်၏။

“ရှင် ဒီဆိုင်ကို တမင်ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဗျာ မဲ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ရှင် တစ်ခုခုပြောချင်လို့ ကျွန်မကို ခေါ်လာတာမဟုတ်လား”

“ကိုယ့်အပေါ် မဲ အမြဲတမ်း သံသယစိတ်ကြီးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ ကိုယ် မဲကို ခင်မင်ချင်တယ်။ ရင်းနှီးချင်တယ်။ မရိုးသားတဲ့စိတ်

“တစ်မို့တောင် မပါဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်ရပါတယ် မဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မစကားကို ရှင် တလွဲသဘောပေါက်ကုန်ပြီ။ တစ်ခုခု ကျွေးမွေးချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ရှင်ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ နှင် ဘာမေးချင်တာလဲ။ ဘာပြောချင်တာလဲလို့ မေးတာ။ သဘောက နှင် ကျွန်မအကြောင်းတွေ မေးချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မဲအကြောင်းတွေ ကျွန်တော် သိထားပြီးပါပြီ”

သူမ မျက်မှောင်ကလေးတွန့်ကွေးပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူမ အကြောင်းကို သူ့သိနေခြင်းအတွက် အံ့ဩသွားတာလား။ သူ အကဲခတ် အဖြေမရှာနိုင်ခင်မှာဘဲ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ကွေးပြီးသည်။

“အဟင်း ဒါဆို ရှင် ကျွန်မထက် ပိုတော်သွားပြီထင်တယ်။ နှင်အကြောင်း ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

“မဲ နားထောင်လို့ မပျင်းဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောပြချင် တယ်”

“ရှင်ဆန္ဒပဲလေ။ ရှင်ပြောပြတာ နားထောင်ရတာပဲ ပင်ပန်း အားစိုက်ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ”

အားနာပါးနာ နားထောင်ပေးရမည့်ဟန်နှင့် မွမ်းမံ စတော်ဘယ်ရီကို တစ်ငုံမျှ မော့သောက်သည်။

ထိုညနေက သူ့အကြောင်း၊ မေမေအကြောင်းနှင့် ကိုကို အကြောင်းတွေကို မွမ်းမံအား သူ ပြောပြမိ၏။ သူ့စကားတွေကို တစ်ခွန်းပြန်မမေးဘဲ ပေါ့ပါးစွာ နားထောင်ပေးသော မဲကို သူ

ကျေးဇူးတင်မိသေးရဲ့။

မံနှင့် သူ့ကြားမှာ ရင်းနှီးခင်မင်မှုလေး ပိုမိုခိုင်မာသွားခဲ့သည် ဟုတော့ သူ ယုံကြည်ထားခဲ့မိချေသည်။



အခန်း (၁၁)

“ဒီစကားက အမှန်ပဲလား မာလာ၊ သေချာရဲ့လား။”

“သေချာတယ် မံ၊ အခန်းထဲက ဇာခြည်ဆိုတာ ဆန်းဝင်းနဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်နေကြတယ်လေ၊ ညီညီတို့နဲ့ လောင်းကြေးထပ်တဲ့ အထဲမှာ ဆန်းဝင်းလည်း ပါတယ်တဲ့”

မာလာစကားကို နားထောင်ရင်း ဒေါသစိတ်တွေ ကျွန်မရင်ထဲ တစ်ခုခု တိုးလာရသည်။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

“နင်နဲ့ မင်းစက်ရာ မကြာခင် ချစ်သူဘဝ ရောက်ကြရမယ်တဲ့၊ ညီညီက ဆန်းဝင်းတို့ကိုပြောရင်း လောင်းကြေးထပ်စီနီခေါ်တာတဲ့။”





နင်နဲ့ မင်းစက်ရာ ပြဿနာကို သိနေတဲ့ ဆန်းဝင်းတို့က လက်မခံဘူး မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတော့ မယုံရင်လောင်းလိုက်တဲ့၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်က သူ့အမှားအတွက် မင်းစက်ရာကို တောင်းပန်ခဲ့တာတဲ့ ရှင်ဘက်ကတောင် စပြီး မင်းစက်ရာကို ချစ်နေတာတဲ့လေ”

“ဒါ သူတို့ မိကို ပြန်ပြီး အရှက်ခွဲတာဖြစ်မယ်၊ ရှင်ထံ နှစ်ယောက် အတူချိန်းပြီး အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ကြတာကအစ သင်တန် တစ်ခုလုံးလိုလို သိနေပြီ မ”

ကေသီစကားတွေ အဆုံးမသတ်ခင်မှာပဲ ကျွန်မ ဝုန်းခဲ ထပ်ရပ်ပြီးဖြစ်နေလေသည်။ နာကျည်းခံပြင်းစိတ်နဲ့ မာနတွေက ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတွေလို တဝုန်းဝုန်း ပြင်းထန်နေသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ကျွန်မသိက္ခာကို လောင်းကြေးထပ် ဖော်ကာ ခွဲတာ။ ဒါ မင်းစက်ရာကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ညနေပိုင်း သူ တောင်းပန်ခေါ်လို့ အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ သူနဲ့ကျွန်မပဲ သိတဲ့ကိစ္စ။

သင်တန်းတစ်ခုလုံး သိအောင်ပြောပြီး ကျွန်မသိက္ခာကို ဖော်ကားလိုက်တာဆိုသော အသိက တန်နဲ့ နာကျင်စေသည်။ ရှင် တော်တော် ယောက်ျားမဆန်တဲ့သူပဲ မင်းစက်ရာ။ ရှင်မျက်နှာပေါ်က ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေကို ယုံကြည်ခဲ့။ သနားခဲ့မိတာ ကျွန်မ သိပ်မှားသွားတယ်။

ကျွန်မ အနောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ မင်းစက်ရာထံ

ဆုပ်စု အခန်းထဲ မရောက်သေးပါ။ သင်တန်းမတက်သေးခင်မို့ မဝင် ကြသေးတာဖြစ်မည်။ ကျွန်မ အခန်းထဲမဝင်ခင်ကတောင် သူ ဆုံးရှုတ်ဆက်လို့ ပြုံးပြခဲ့သေးတာပဲ။

ပြဿနာတစ်ခုကို ချက်ချင်း လက်တွဲပြန်ဖို့ သွေးအေးမနေ ဆတ်သော ကျွန်မ သင်တန်းခန်းမ အပြင်ဘက်ကို ဘယ်လို ဆောက်ခဲ့သည် မသိတော့ပါ။ စုံစုံညီညီပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ကားဖြူလေးကို နီရပ်နေကြတဲ့ သုံးယောက်သား ဘာတွေ ရယ်ပွဲကျနေသည်မသိ။ ကျွန်မအကြောင်းပြောပြီး ဟားတိုက်နေကြတာလားတောင် မသိပါ။

ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ အသွက်လက်ဆုံးနဲ့ သူ့ရှေ့မှောက်ကို ဆောက်သွားခဲ့၏။ အရယ်မျက်နှာ မပြယ်သေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူ ဆာကြည့်လာ၏။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က ဒေါသတွေကို မြင်တွေ့သွား သည်နှင့် သူ့မျက်နှာက ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

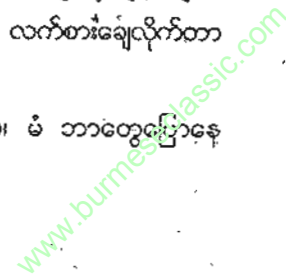
“မ ဘာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ရှင်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ အားလုံး လူစုံတက်စုံရှိနေတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင် ယောက်ျားပီပီ အမှန်ကိုဝန်ခံပါ မင်းစက်ရာ”

ကျွန်မစကားတွေကြောင့် သူ တအံ့တဩ ဟန်ဆောင် ကောင်းဆဲ။ ညီညီနဲ့ ဝေယံတို့နှစ်ဦးကတော့ နှုတ်ဆိတ် မျက်နှာပျက်လျက်။

“ရှင် ကျွန်မကို အငြိုးတစ်ခုနဲ့ ပြန်ပြီး လက်စားချေလိုက်တာ ဟေ့တ်လား မင်းစက်ရာ”

“ဗျာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး မ၊ မ ဘာတွေပြောနေ





တာလဲ”

သူ့မျက်နှာတွင် ကျွန်မစကားကို နားမလည်နိုင်သည့်အပိုင်း ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

“ကျွန်မ မာနနဲ့ သိက္ခာကို ရှင် အငြိုးနဲ့ ပြန်လက်စား တာလား။ လောင်းကစားလုပ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချဉ်းကပ် ယောက်ျားမပီသတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ”

“မံ မင်းစကားတွေ လွန်နေပြီ ကိုယ်ဘာမှမသိတာ အမှန်

“ရှင် သူ့ရဲဘောကြောင်ပြီး လိမ်ညာနေလို့ အပိုပဲ”

“ဟာ စကားလုံးတွေနဲ့ မတိုက်ခိုက်ပါနဲ့ မံ၊ မံ ဘာဖြစ်တာ ရှင်းပြစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး။ ဒါ အမှန်တရားပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် ဝန်မခံရဲရင် ကျွန်မပြောပြမယ်။ မိ တစ်ယောက်ကို အလောင်းအစားလုပ်ပြီး ချဉ်းကပ်တာ ယောက် ကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်မဟုတ်ဘူး။ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိ တစ်ယောက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးခဲ့တဲ့ ရှင့်အတွက်”

အံ့သြမှု၊ မယုံကြည်

နိုင်မှုတွေနှင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်နေသည်။ နံဘေးမှ ငြိမ်သက် နေသော ညီညီနှင့် ဝေယံတို့ ကျွန်မကို စူးစူးရှဲရှဲစိုက်ကြည့်ရင်း။

“မွမ်းမံ ခင် ခင်ဗျား”

“ညီညီ”



သူ့တာဝန်ဖြစ်သံကြောင့် ညီညီ တို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့်

သူ့မျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မ စူးစူးကြည့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်း။

“မှတ်ထားလိုက် မင်းစက်ရာ၊ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို စော်ကားခဲ့တဲ့အတွက် တုံ့ပြန်မှုက အဲဒါပဲ”

ခံပြင်းနာကျည်းစိတ်တွေနှင့် တင်းကြပ်နေသမျှ ကျွန်မရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသလိုရှိသည်။ သူ့ရှေ့မှောက်က ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ချိန်မှာ အနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ခဲ့သည် မသိပါ။

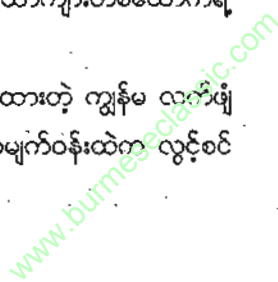
သေချာသည်က မင်းစက်ရာဆိုသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ကျွန်မ နာကျည်းမုန်းတီးသွားခဲ့ရသည်။

သင်တန်းခန်းမထဲကိုတောင် ပြန်မဝင်နိုင်တော့တဲ့ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်ခဲ့မိသည့် ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘယ်သူမှ မသိပါ။

ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် မလှုပ်ခတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားဟာ မင်းစက်ရာဆိုတဲ့ ရှင့်ကြောင့် လှုပ်ခတ်ခဲ့ရတယ်။

အခုတော့ အဲဒီအရာအားလုံးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဗာယာအောက်မှာ ဝပ်စင်းခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

ကြည့်စမ်း။ စတီယာရင်ဘီးကို ကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်မ လက်ဖျံ ပေါ်မှာ ပူခနဲ အထိအတွေ့တစ်ခု။ ဒါ ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲက လွင့်စင်





ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တဲ့လား။

မယုံနိုင်စွာ နောက်ကြည့်မှန်ထဲ မော့ကြည့်တော့ ကျွဲ  
ပါးပြင်မှာ မခြောက်သွေ့သေးတဲ့ ပူပူနွေးနွေး မျက်ရည်စည်းကြော  
တစ်ခုက ထင်ထင်ရှားရှား။

မာနတရားကင်းမဲ့စွာ ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ ရှင့်ကို ကျွဲ  
ချစ်ခဲ့မိတယ် မင်းစက်ရာ။ ဒါပေမဲ့။

မာနတရားနဲ့ ကျွန်မပြောချင်တယ်။ မင်းစက်ရာဆို  
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချယ်မှူးမံ မုန်းတယ်။

ရှင့်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် မင်းစက်ရာ။

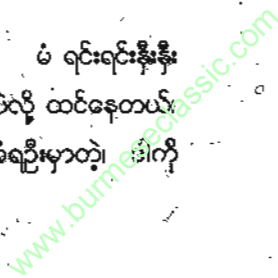


အခန်း (၅၂)

“သူ့ ငါ့ကို မုန်းသွားပြီဆိုတာထက် သေချာတဲ့စကားလုံးက  
ဆို သိပ်နာကျည်းသွားတာပါ။”

“တကယ်ပါ မင်း၊ ငါတို့ ဒီလောက်ထိ မရည်ရွယ်ပါဘူးကွာ၊  
အကောင်တွေက မခံချင်အောင်ပြောနေတော့ မင်းဘက်က မခံချင်လွန်း  
ပါကွာ”

“အေး ငါတို့မှားသွားတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ မံ ရင်းရင်းနှီးနှီး  
ဖြစ်သွားတော့ ဆန်းဝင်းတို့က မင်းထပ်ခံရဦးမှာပဲလို့ ထင်နေတယ်၊  
မံ နောက်တစ်ကြိမ် ဖညာပေးတာ မင်းခံရဦးမှာတဲ့၊ ဒါကို



မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ပြောရင်း ငါတို့ လောင်းကြေးထပ်ဖြစ်သွားကြတာ”  
ညီညီနှင့် ဝေယံကိုလည်း သူ့ အပြစ်မဆိုချင်တော့ပါ။ မွမ်းမံရဲ့  
နာကျည်းမှုကိုလည်း မနာကျည်းချင်ပါ။

အရာအားလုံးသည် ကံကြမ္မာကြောင့်ဟုပဲ ဆိုချင်သည်။

“ကြားထဲက မင်း မဆီမဆိုင် ခံလိုက်ရတာ ငါတို့  
စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်ကွာ မင်း”

“ငါ မင်းတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူး ဝေယံ၊ ငါ့ကိုက ကံမကောင်း  
ခဲ့တာပါ။ မဲ့ ကိုလည်း စိတ်မဆိုးချင်တော့ဘူး။ ငါ အားလုံးကို  
မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားချင်တယ်”

“မင်း သင်တန်း ဆက်မတက်တော့ဘူးလား မင်း”

“ငါ မတက်တော့ဘူး ညီညီ၊ အားလုံးထက် မံရဲ့  
အထင်သေးအမြင်သေး အကြည့်တွေ ငါမခံနိုင်တာ”

“သင်တန်းရက်က ဘာမှ မကျန်တော့ပါဘူး။ မင်း ဆက်တက်  
ပါလား”

သူ ခေါင်းတွေပဲ ခါယမ်းပြမိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ နားလည်  
စာနာလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

မနာကျည်းရက်ပါဘူး မံ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မွမ်းမံဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး  
မြတ်နိုးချစ်မိခဲ့တဲ့ အချစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့။ မင်းမကြည့်ချင်  
လောက်အောင် မုန်းတီးနေတဲ့ ငါ့ကို မင်း ဘယ်တော့မှ မမြင်တွေ့စေ

မွမ်းမံ။

ငါဟာ အမြဲတမ်း ကံဆိုးတတ်တဲ့ကောင်ရယ်ပေါ့။



အနံ့ ကြိတ်ခံစားနေခဲ့ရလေသည်။

သူ့မရှိသော သူတို့ခုံတန်းလေးမှာလည်း ညီညီနှင့် ဝေယံတို့  
အသွင်ကတော့ အရင်လိုမဟုတ်ပါ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ရယ်ရယ်မောမော  
နဲ့တော့ဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်သက်နေကြလေသည်။

သို့ပေမဲ့ ကျွန်မမာနတွေ အရည်ပျော်ကျအောင် ထိခိုက်စေ  
မည့် အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်လာခဲ့လေသည်။

သင်တန်းကို စောရောက်သည့်တစ်ရက် ကျွန်မ ဆီချက်ဆိုင်  
သော တစ်ဦးတည်း ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်မ ပထမတစ်ကြိမ်  
ဆွဲဆွဲနားဖြစ်ပြီးချိန်က ဒီစားပွဲဝိုင်းလေးမှာ ပြန်ဆိုကာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး  
နှစ်လည်ငြိမ်းချမ်းခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၁၇)

အခုတော့ ထိုဖြစ်ရပ်မျိုး ထပ်မံဖြစ်ပျက်မလာတော့မှာတော့  
အချာနေခဲ့၏။

စားပွဲထိုးလေး ချလာပေးသော ဆီချက်ပွဲကို ကျွန်မ စိတ်မပါ  
ဘဲ တူနှစ်ချောင်းနှင့် တို့ခတ်မွေ့နှောက်နေခိုက်မှာ ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်  
လာသော ညီညီနှင့် ဝေယံတို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မမျက်နှာ  
ပေါ်ခနဲ တင်းမာသွားပြီး အကြည့်လွှဲဖယ်လိုက်မိ၏။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်မကား ရပ်ထားတာသိလျက်နဲ့ သူတို့  
အသွင်ကြတာဖြစ်သည်။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်မကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင်  
မခွင့်ကြဘဲ ဆိုင်ထဲဝင်လာတာ ဘာသဘောလဲ။

ကျွန်မ တွေးနေတုန်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မစားပွဲဝိုင်းရှေ့

သင်တန်းကို သူ ရောက်မလာခြင်းအတွက် ကျွန်မ တအံ့တကြံ  
ဖြစ်စရာတော့ မရှိပါ။ ကျွန်မနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ တုန်လှုပ်သွားခဲ့တာလား။

ကျွန်မ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်ပါ။ အားလုံးက ကျွန်မကို  
အောင်နိုင်သူလို့ ထင်နေကြပုံရသည်။ တကယ်ဆို ကျွန်မ ကျရှုံးခဲ့တာမှ  
မသိကြဘဲလေ။ မွမ်းမံ နာနာကျင်ကျင်ကို ကျရှုံးခဲ့တာပါ။

အခန်းထဲက သင်တန်းသားတွေအတွက်တော့ ထိုအပြောင်း  
အလဲက အကြာကြီး သတိထားစရာ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာသာ



ရောက်လာတော့ မင်သက်အံ့သြသွားခဲ့ရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ မွမ်းမံ”

ဘာသဘောလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ။ ကျွန်မ မာတင်းတင်း

အကြည့်တွေနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း။

“ရှင်တို့တွေနဲ့ ပတ်သက်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ တစ်ခြား ဝိုင်းမှာ ထိုင်ကြ”

“အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် မွမ်းမံ”

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မင်းစက်ရာနဲ့ မွမ်းမံတို့ ပြဿနာအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တောင်းပန်တာလည်း လက်မခံဘူး။ အကောင်းဆုံးက ရှင်တို့ ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပါ။ မင်းစက်ရာဆိုတဲ့နာမည် ကျွန်မ လုံးဝမကြားချင်ဘူး”

ယတိပြတ်စကား ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူတို့ ထွက်မသွားသေးဘဲ ကျွန်မရှေ့မှာ ရပ်နေဆဲ။

“ရှင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားတော့နော်”

“မွမ်းမံ နားလည်အောင် မရှင်းပြရဘဲ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့စကားကို နားထောင်ပြီးမှ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ မွမ်းမံ။ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မွမ်းမံ၊ မင်းစက်ရာ ဘာမှမသိဘဲ ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားနေရလို့ပါဗျာ”

ကျွန်မမျက်နှာတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မျက်နှာ တကယ့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

သူတို့အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြလိုက်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ သွားခဲ့ရသည်။ ဒါ အမှန် တရားတွေဆိုခဲ့လျှင် ကျွန်မ တို့မှားယွင်းသွားခဲ့တာပေါ့။ မင်းစက်ရာ အပေါ် ကျွန်မ နှုတ်ပေါက်ကွဲစွာနဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့တာပဲပေါ့။

“အဲဒါ ရှင်တို့မကောင်းလို့၊ အခုကိစ္စတွေထဲမှာ ရှင်တို့က ခံစားခဲ့ရတာပဲ။ ကျွန်မနဲ့ သူ့ရဲ့ ခင်မင်မှုကို ရှင်တို့မျက်နှာဆီးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မွမ်းမံ၊ အဲဒီအတွက် ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်မယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့လုပ်ရပ်က မွမ်းမံသိက္ခာကို စော်ကားသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ချောက်ချသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ တကယ် စိတ်မကောင်း နောင်တရခဲ့တာပါ မွမ်းမံ”

“ကျူးလွန်ပြီးမှ တောင်းပန်နေလို့ ပြုပြင်မရတော့ပါဘူး။ ရှင်တို့ မြစ်ကို ရှင်တို့သိဖို့ပဲ လိုတယ်”

ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်ထိန်းရင်း ကျွန်မ ထရပ်လိုက်မိတော့ သောက်စလုံး ငြိမ်ကုပ်ရပ်နေကြဆဲ။ သူတို့မျက်နှာတွေက မင်းစက်ရာ တွတ် ခံစားနေကြရတာ အထင်အရှား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာကော။



အခန်း (၁၄)

သင်တန်းအဆင်းမှာ ညီညီပေးလိုက်တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးတွေကို ဖိနှိပ်ခေါ်ဖို့ ကျွန်မ စက္ကန့်တွေကိုတောင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။ မာလာနဲ့ ကေသီတို့ရှေ့မှာ နောက်ပြောင်ခံရမှာစိုးလို့ မျှိုသိပ်ပြီး ကားမောင်း ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် လမ်းခုလပ်မှာပဲ ကားကို လမ်းနံဘေးမှာ ကျွန်မ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ဖုန်းနံပါတ်လေး တွေကို ဖိနှိပ်လိုက်မိသည်။

အသံရှည်လေးဆွဲလို့ လေးလေးပင်ပင် ခေါ်ငင်နေတဲ့ ဖုန်းသံ လေးကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ ရင်တွေလှိုက်ခုန်နေတာ ရှင်သိနိုင်မလား။

“ဟဲ့လို ကျွန်တော် မင်းစက်ရာပါခင်ဗျာ”  
သိမ်မွေ့တဲ့ အသံကိုကြားလိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်မ ရင်ထဲ အပျော်တွေနဲ့ ချိုမြိန်သွားသည်။ ရှင်ရဲ့ တအံ့တဩဖြစ်သွားမယ့် ဇာတ်နာလေးကို ကျွန်မ မြင်ချင်လိုက်တာ။

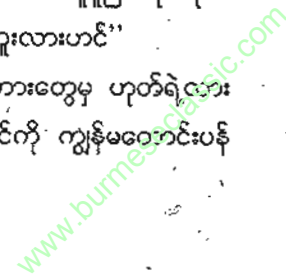
“ကျွန်မ မွမ်းမံပါ မင်းစက်ရာ”  
တစ်ဖက်က တအံ့ တိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေမယ့် မျက်နှာလေးကို ကျွန်မ တွေးမြင်ယောင်ကြည့်ရင်း ကျေးကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သူ့ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ကောင်းတွေကို တစ်လုံးချင်း ကျွန်မ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ပါရဲ့။

“ရှင် ကျွန်မကို သိပ်စိတ်နာနေပြီလား မင်းစက်ရာ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှမှာ ရှင်ဘာမှ ဆယ်လိုက်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ဒီမနက်ကမှ သိရတာပါ”

“တော် တော်ပါတော့ မွမ်းမံ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် သိပ်ကြောက်သွားတာ အမှန်ပါ”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် မင်းစက်ရာ၊ အဲဒီလောက်ထိ ကျွန်မ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်တော့ မာနစိတ်နဲ့ ကျွန်မ လုပ်လိုက်မိတာ၊ ထူးပြီး လုပ်လိုက် ခဲ့မိတာ၊ ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

ကျွန်မနှုတ်က ထွက်ကျလာတဲ့ စကားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတောင်ဆင်ခြင်ချိန်တွေ မရှိလောက်အောင်ကို ကျွန်မတောင်းပန်





နေမိသည်။

“ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ မွမ်းမံ မိန်းမ တစ်ယောက် အသားလွတ် စော်ကားတာကို ချေပမတုံ့ပြန်တတ်ပါဘူး။ မွမ်းမံဆီ မိန်းမကြောင့် ကိုယ် အလဲထိုးခံရတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ် ထပ်ပြီး မခံပါရစေနဲ့တော့”

စကားအဆုံးမှာ သူ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ တောင်း စကားတွေကို သူ လက်မခံနိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောလား။ ကျွန်မ သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်မှုလား။

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မင်းစက်ရာဆီ ကျွန်မဦးတည် စကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ပိတ်ထားတဲ့ ခြံတံခါးရှေ့မှာ ကားကိုထိုးရပ်ပြီး ဟွန်းသံနှစ်ခု တီးမစ်လိုက်၏။ ခြံစောင့်ဖြစ်ဟန်တူတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ခြံတံခါး ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာတာကို ကျွန်မ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲကွယ်”

“ကျွန်မ မင်းစက်ရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ အင်း အင်း ရှိပါတယ်”

ခြံစောင့်ကြီး ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်နေတုန်းမှာပဲ အိမ်ထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အပြေးထွက်လာတဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရသည်။ အံ့ဩမယုံနိုင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်လင်နေ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေလိုက်၏။

နို့နှစ်ရောင် စပိုရှပ်အင်္ကျီလေးနဲ့ အကွက်စိပ်စိပ် ချည်ပုဆိုး အညှို့ရောင်လေးနဲ့ သူ့အသွင်က ရှင်းသန့်ကြည်လင်နေလေသည်။

“ဦးသောင်း ရ ရပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို သော့ပေး”

ခြံစောင့်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် သူ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်မရဲ့ကားနားကို ရောက်လာသည်။ မျက်ဝန်းတွေက မယုံနိုင်မှုတွေနဲ့ ဦးစက်နေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ နာကျည်းရိပ်တွေ မရှိတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

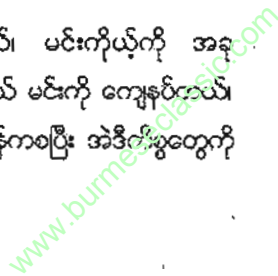
သူ့ခြံရှေ့အထိ ကျွန်မရောက်လာခြင်းအတွက် အံ့ဩမှုတွေနဲ့ ကျွန်မကို မြင်တွေ့လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာတောက်ပမှုတွေ ထင်ဟပ်နေတာ အသေအချာပါ။

“မင်း ကိုယ့်အိမ်အထိ လိုက်လာတာဟာ ဟုတ်လား မွမ်းမံ”

“ရှင်က မကျေနပ်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ အရှုံးပေးဖို့ ရောက်လာ တာလေ၊ ကျွန်မ ရှင်ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ ခွင့်ခွင့်လွှတ်တဲ့အထိ ကျွန်မ တောင်းပန်ဖို့အသင့်ပဲ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်လို့။ နာကျည်း ဒေါသတွေ ကင်းစင်သိမ်မွေ့စွာနှင့် အားတုံ့အားနာအသွင် ပြောင်းသွား ခဲ့လေသည်။

“တော် တော်ပါတော့ မွမ်းမံရယ်၊ မင်းကိုယ့်ကို အခု လောက်ထိ အနိုင်ကျင့်တာ မကောင်းဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ကျေနပ်အောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပါ။ ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီကိစ္စတွေကို





မေ့လိုက်တော့နော်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောကြေး”

သူနှင့် ကျွန်မကြားမှာ နားလည်နိုင်မှုတွေနှင့် ပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ ယုံသည်။ အခုချိန်ထိ ကားပေါ်မှာထိုင်လျက် ရှိနေဆဲ ကျွန်မ သူ့ နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြရင်း။

“မံ ဒီအတိုင်း ကားပေါ်မှာပဲ ထိုင်နေမှာလား။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကိုယ့်မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“အင်းလေ မင်း မေမေနဲ့ မံ ဆိုချင်ပါတယ်”

ကျွန်မနုတ်က ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို ‘မင်း’ ဟု တရင်းတရင်း ခေါ်လိုက်မိခြင်းပင်။ ဒါကို သတိထားလိုက်မိပုံရသော သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း ကျေနပ်မှုတွေဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“မံ ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်ထိ မောင်းခဲ့လေ”

ကျွန်မ အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့ဖွင့်ပေးထားသော ခြံတံခါးမှ ကားလေးကို မောင်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ သူက ခြံတံခါး ပြန်စေ့ပိတ်ပြီး အနောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်လာတာကိုလည်း နောက်ကြည့်မှန်ထဲက မြင်နေရပါသည်။

ညှော်ခန်းတံခါးကို သူကဖွင့်ရင်း ကားနားမှာရပ်နေဆဲ ကျွန်မ အထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“မံ ခဏလေးထိုင်နော်၊ ကိုယ့်မေမေကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းလေးကို အသာညိတ်ပြတော့ သူ အိမ်ခန်းထဲ သုတ်ခနဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။ အိမ်ကညက်ညောသော ဆိုဖာထိုင်ခုံ

ခေါင်း ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေက ညှော်ခန်းမြင်ကွင်းတွေကို ‘ဝေ့ဝေ့’ ဆက်ကြည့်မိ၏။

နံရံပေါ်မှာ မြင်တွေ့ရသော သူ့ဖခင်နှင့် မိခင်တို့ ဓာတ်ပုံတို့က မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ယှဉ်တွဲရိုက်ထားသော သုံးယောက်တွဲ ဓာတ်ပုံမှာ မြင်ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က မင်း အစ်ကိုဟု ကျွန်မ ချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။

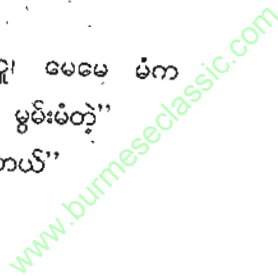
မင်း တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးသော အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့လွန်တက်နေသော အစ်ကိုဖြစ်သူဆိုတာပဲ ဖြစ်မည်။ မျက်နှာအသွင်က မင်းနှင့်တူညီသည်။ ထောက် ရင်ကျက်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာက တည်ကြည်နေလွန်းသည်။

နုတ်နုပျိုသော မင်းနှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တူပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ခြင်း တူညီမညီအသွင် မရှိဟု ကျွန်မ တွေးနေတုန်း မိခင်ဖြစ်သူကို လက်ဆွဲ ချိတ်လာသော မင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် မင်းရဲ့ အမေမျက်နှာက ‘မင်း’ တို့လို မျက်နှာပေါက်ချိုးဖြစ်၏။ ဘောင်ခတ်ထားသော မျက်မှန်ထဲက မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မကို အင်္ဂုတ်ကြည့်နေသည်။ ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းနှင့် အထောင့်ကျသယောက် မေးရိုးတို့က တည်ငြိမ်ထက်မြက်မည့်အသွင်ကို သေလို့ရနိုင်သည်။

“မံ ဒါ ကိုယ့်မေမေ ခေါ်ခင်လေးသူ၊ မေမေ မံက ချိတ်ကနေတဲ့ သင်တန်းက သားသူငယ်ချင်းပါ။ မွမ်းမံတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”





“အန်တီလည်း ဝမ်းသာပါတယ် သမီး၊ သားက သမီးတို့ သင်တန်းအတူတက်တာဆိုရင် သားကို သင်တန်းပြန်တက်ဖို့ ဝိုင်းပြောပေးစမ်းပါဦး။ အန်တီက ပညာရေးကို တစ်ပိုင်းတစ်စ သင်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး။”

သူ့မေမေကားကြောင့် ကျွန်မ မင်းကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ပြုံးယဲ့ယဲ့ မင်း၊ မျက်နှာကို မြင်ရုံနှင့် သင်တန်းကိုပြန်တက်ဖို့ တိုက်တွန်းစရာမလိုကြောင်း ကျွန်မ သိနေပါသည်။

“သင်တန်းရက်က သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး၊ မင်း ရှင်ပြန်တက်မှာ မဟုတ်လား။”

“အင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ပြန်တက်မှာပါ မဲ၊ စိတ်ချ မေမေ့ သား ကတိပေးပါတယ်၊ ကျေနပ်တော့နော်”

ဒေါ်ခင်လေးသူ့မျက်ဝန်းတွေ မံထံကို ဝေဝေရောက်သွားကာ နှုတ်ခမ်း လေးတွေ ပြုံးတုံ့တဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထဲ ရောက်လာသော သားဖြစ်သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး။ ဘယ်တုန်းက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မရှိခဲ့သော သားဖြစ်သူ့ရဲ့ ပြောင်းလဲမှု ဒေါ်ခင်လေးသူ နားလည်လိုက်ပါသည်။

မွမ်းမံ တဲ့။ သားဖြစ်သူနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့တာ ကြာပြီလား မသိ။ ရုပ်ရည်လေးက အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် လှပချောမွေ့သည် မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေက စိုလှဲတောက်ပလို့ ရဲရင့်သည့်အသွင်ပေးခဲ့တောင် သားရဲ့အိမ် ယောက္ခမလောင်းရှေ့မှောက် ရောက်နေပေမယ့်

နဲ့မရဲအသွင် မရှိပါ။

လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေးမှာ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုး ဖြင့်နှင်လေးနှင့် ကြယ်ပွင့်ဖြူလေးပါသော နားဆွဲလေး ဆင်ထားသည်က ပို၍ ဘာအဆောင်အယောင်မှ မရှိ။ သို့ပေမဲ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ခုတ်ထားဆဲ သူမစီးလာသော ကားကြီးကို မြင်ရုံနှင့် ကြွယ်ဝမှုကို နှစ်ဆလိုရပါသည်။

“သား သမီးလေးအတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးဦးလေ”

“နေပါစေ ရပါတယ်အန်တီ၊ မင်း ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ ကလေး ဘာမှမစားချင်တာပါ”

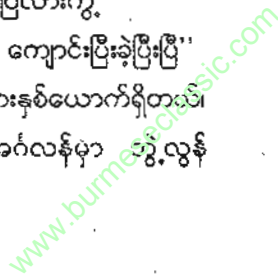
တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးဖို့ ထဟန်ပြင်သည့် သားက သူမ ငြင်းပယ် ကားမြစ်ရုံနှင့် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်၏။ ဒါ့ကိုမြင်ရုံနှင့် ဒေါ်ခင်လေးသူ ကလေးပေါက် တွက်ဆမိသည်။ သည်မိန်းကလေးနှင့် သား အတော် နီးကပ်နေချေပြီ။ ပြီးတော့ သားကလည်း သူမကို လွန်ဆန်နိုင်ပုံမရဟု ထင်မြင်မိသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သားနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်လာရမည့် သူဆိုတော့ သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေ သိထားဖို့လိုသည်။

“ဒါနဲ့ သမီးလေးကကော ကျောင်းပြီးပြီလားကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ကျွန်မ သင်္ချာနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ အန်တီမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သားကြီး လင်းရောင်က ဆရာဝန်လေ၊ အင်္ဂလန်မှာ သွားလွန်



တက်နေတယ်။ သားကြီးက ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် အန်တီကို အနီးကပ် မပြုစုနိုင်ပါဘူး။ အန်တီမှာကလည်း နှလုံးကော သွေးတိုးကော စုံနေတော့ သားငယ်ကပဲ အနီးကပ် ပြုစုနေရတာ သမီးရဲ့ သားငယ်ခမြီးပွားရေးဘွဲ့ ရပြီးပေမယ့် ခုချိန်ထိ အန်တီအနားက မခွာနိုင်သေးဘူး။ စီးပွားရေးလောကထဲ မဝင်ခင် တတ်သင့်တဲ့ပညာတွေ တတ်အောင် သင်ယူခိုင်းနေတာ၊ ဘာသာစကားသင်တန်းဆိုတာ အကျိုးရှိပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါကြောင့် သမီးလည်း တက်ပြန်နေတာပါ”

“ကောင်းတယ် သမီး၊ ဒါနဲ့ သမီးမိတာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဘယ်မှာနေကြတာလဲကွဲ့”

“ကျွန်မ ဒယ်ဒီက ဦးမင်းမောင်ဆွေ မာမိက ဒေါ်မြင့်မြတ်ချိုမိ ဒယ်ဒီကော မာမိပါ အမေရိကားမှာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားလို့ အနေများပါတယ် ကျွန်မ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝ ကတည်းက ဒယ်ဒီတို့ အမေရိကား ရောက်နေကြတယ်လေ။ ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဟိုမှာကျောင်းတက် ခေါ်ပေမယ့် ဘွားဘွားက မထည့်နိုင်ဘူး။ သမီးကလည်း ဘွားဘွားက သံယောဇဉ်အတွယ်ဆုံးဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ကျောင်းတက်ရင်း အတူနေတာ ဘွားဘွားက ရွှေတောင်ကြားမှာနေပါတယ်”

“နေ နေပါဦး၊ သမီးဘွားဘွားနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဒေါ်လှမြတ်ချယ်ပါ အန်တီ၊ ဒယ်ဒီရဲ့မေမေလေ၊ မာမိဘာ”

ဘော့ တိမ်းပါးကုန်ကြပြီ”

“ဪ သမီးက ဒေါ်လှမြတ်ချယ်ရဲ့ မြေးကိုး”

“အန်တီက ဘွားဘွားကို သိလို့လား၊ အဟင်း ဘွားဘွား ကလည်း မသိသူ ခပ်ရှားရှားရယ်၊ လက်ရှိ အိတ်စ်ပို့ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း ဘွဲ့နဲ့ အရောင်းကုန်တိုက်နှစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်၊ အန်တီလည်း သိနိုင်မှာပါ”

“သိသိတာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးတွေပဲ အဟင်း”

မင်းမေမေရဲ့ အပြုံးက တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ

နှုတ်ကာ မသိတရီ မပြုံးချင်ဘဲပြုံးသော သရော်အပြုံးဟု ကျွန်မ ဆင်မိသည်။ ပြီးတော့ ဘာစကားမှမဆို တိတ်ဆိတ်လျက် ကျွန်မကို

အိုက်ကြည့်နေပုံကလည်း ထူးခြားသည်။

ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်တွေ မင်းမေမေ မျက်ဝန်းထဲ

ချောက်နေတာလဲ ကျွန်မ တွေးနေတုန်း။

“မေမေ”

မင်း ခေါ်သံကြားမှ ဒေါ်ခင်လေးသူ သတိဝင်လာပုံရ၏။

ကျွန်မထံမှ အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ထရပ်၏။

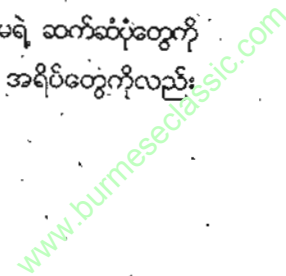
“မေမေ ဆေးသောက်ချိန်ရောက်ပြီ သား၊ ကဲ-ခွင့်ပြုပါဦး

သမီးရယ်”

ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသော မင်းမေမေရဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေကို

ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပါ။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေကိုလည်း

မင်း ရိပ်မိနေပုံရ၏။





အခန်း (၁၅)

ပြဿနာတွေ၊ လက်စားချေမှုတွေ၊ မှားယွင်းမှုတွေ များစွာနှင့် ဝဲလည်နေခဲ့သော ကျွန်မတို့အုပ်စုနှင့် မင်း၊ တို့အုပ်စု သင့်မြတ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

သင်တန်းခန်းမထဲမှာ ကျွန်မတို့ နှစ်အုပ်စု တစ်ခုတစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ သင်တန်းမတက်ခင်မှာ ကဖေးဆိုင်ထိုင်တော့လည်း အတူတူ ရယ်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြ

“နေကြစမ်းပါဦး ရှင်တို့သုံးယောက်က ဘာလို့ ထမင်းချိုင့် ထည့်မလာကြတာလဲ မင်း၊ ရဲ့”

“ထမင်းချိုင့်ကြီးတွေ မသယ်ချင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မထည့်တာ”

“အလုပ်ရှုပ်လို့ မထည့်တာ၊ ဘယ်ယောက်ျားလေးက ထမင်းချိုင့် ကိုင်ချင်၊ သယ်ချင်မှာလဲ”

“တော်တော် ကျွေးမွေးချင်စရာကောင်းတဲ့ ဆင်ခြေတွေပဲ၊ ဆာပို နောက်နေတွေကျ ရှင်တို့တွေ ကျွန်မတို့ထမင်းချိုင့်ကို လာမစားကြနဲ့”

“အာ ဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မွမ်းမံရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဆစ်နေ့၊ တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်ဖိုး သက်သာနေတာ နည်းလား၊ ဘားဟား”

ဝေယံနှင့် ညီညီ နောက်ပြောင်တော့ မာလာက ဆောင်စုတ်တွေဟု ပါးစပ်လှုပ် နှိပ်ကွပ်ပါသည်။ ထမင်းစားချိန်မှာ နောက်နာချင်းဆိုင် အတူ လက်ဆုံစားခွင့်ကို လက်လွတ်မှာစိုးသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် ထမင်းချိုင့်ထည့်လာပါမယ်”

“ရှင့်အမေက နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ထည့်မလာပါနဲ့ မင်း၊ ရဲ့၊ ရှင့်အတွက် မံ နေ့တိုင်း ပိုထည့်လာတာပဲ၊ အခုမှ အဆန်းလုပ်မနေနဲ့”

ကျွန်မက မင်း၊ မေမေ ကျန်းမာရေးကို သိထားတာမို့ စာနာစိတ်နှင့် ပြောမိသည်။ ဒါကို မကျေနပ် မနာလိုသူက ဝေယံနှင့် ညီညီ။

“ဒါတော့ မတရားဘူး၊ ဘော်ဒါတွေချင်း အတူတူ မင်းကျတော်  
ထမင်းချိုင့်မထည့်နဲ့တဲ့၊ ငါတို့ကျတော့ ထည့်ခိုင်းတယ်”

“မင်း ထမင်းချိုင့်ထည့်မယ်ဆို သူ့အမေက စီစဉ်ပေးနေရမှာ  
စိုးလို့ ပြောတာ၊ မင်းမေမေ နေမကောင်းတာ ရှင်တို့သိတာပဲ”

“ဟာ ငါ့အမေခမြာလည်း မနက်အစောကြီးထ ရုံးသွား  
ပြင်ဆင်ရတာ၊ ဘယ်လိုမှ မအားလပ်လို့ ထမင်းချိုင့်ကိစ္စ မစီး  
ခိုင်းတာပါ”

ဝေယံက အကြောင်းပြချက်နှင့် ရုန်းထွက်တော့ ညီညီကလည်း  
ဖြေရှင်းချက် ပေးလာပြန်လေသည်။

“ငါလည်း မေမေ့ကို သနားလို့ပါဟာ၊ မေမေ့ခမြာ ညတိုင်း  
အိပ်ပျက်ရတော့ မနက်အစောကြီးထ စီစဉ်ပေးခိုင်းရမှာ သနားစရာ  
ကောင်းတယ်”

“ဟေ့ကောင် ညီညီ၊ အကြောင်းသိတွေ ညာမနေနဲ့  
မင်းမေမေက ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမလိုဘဲ”

“မေမေ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရတာ မှန်ပေမယ့် ညဘက်  
မအိပ်ရတာ အမှန်ပဲ၊ မြဝတီက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေကြည့်  
ပြီးရင် Moving 5 က မြန်မာစာတန်းထိုးဇာတ်ကားတွေ ကြည့်  
အိပ်ယာဝင်နောက်ကျရှာတယ်ကွ”

“အမလေး တော်တော် ပင်ပန်းရှာတာကိုး ဟွန်း”

မာလာ မျက်စောင်းခဲပြီးဆိုသည်။ အားလုံး ညီညီစကား

ဒုလ်မောလို့။

“တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်၊ ငါက အဟုတ်မှတ်လို့  
နားထောင်နေတာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့တွေ ထမင်းချိုင့်ထည့်ယူစရာ  
မလိုအပ်အောင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်က အိမ်မှ ထမင်း၊ ဟင်းတွေ  
ပိုမိုထည့်လာခဲ့ကြစမြဲပင်။ ထမင်းစားချိန်မှာ အားလုံး မျှဝေ  
စားသောက်နေကျ။

မင်းနှင့် ကျွန်မကြားမှာ ရင်းနှီးခင်မင်မှုတွေ ခိုင်ကျည်လာခဲ့တာ  
သေချာခဲ့ပေမယ့် မင်းဘက်က ထိုအဆင့်ထက် ပိုမိုမို့ မကြိုးစားခဲ့  
သေးပါ။

မကြာခင် ကုန်ဆုံးတော့မည့် သင်တန်းရက်တွေကို ကြိုတွေး  
မိတိုင်း မင်းကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပါ။

“သွားကြမယ် မင်း”

“ဟင် ဘာလို့လဲ၊ သင်တန်းချိန်က လိုပါသေးတယ် မဲရဲ့”

“မင်းနဲ့ထိုင်ရတာ နားတွေငြီးလာလို့၊ ဘာစကားတွေ  
လျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“မနေ့က ဆရာသင်ထားတဲ့ စာတွေအကြောင်း ဆွေးနွေး  
လို့ပါ မဲရဲ့၊ ကဲ နားငြီးရင် မပြောတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ပြန်ကြမယ်”

ကြည့်၊ ထုံလွန်းတာလား၊ ရိုးအလွန်းတာလား၊ ငွေရှင်းပြီး  
ပြန်ဖို့ ထတောင်ရပ်နေပြီ။





ရှင်တော့ ခက်နေပြီ မင်းရယ်။ ကျွန်မကို တမင် ညှင်း  
နေတာလား။ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ မွမ်းမံဆိုတဲ့ ကျွန်မက  
ညှိဖျင်းလွန်းတာလား။

စောင့်ကြည့်။ ရှင့်ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်သွားအောင် ကျွန်  
လုပ်ပြမယ်။ ကျွန်မနာမည် မွမ်းမံလေ။



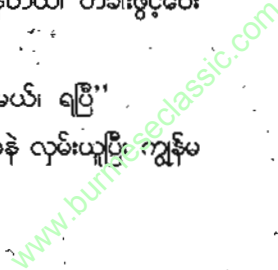
အခန်း (၁၆)

“မမလေး ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်။ ကိုမင်းစက်ရာထဲ့”  
“ဘာရယ်”

တအံ့တဩနဲ့ ကျွန်မ ရေရွတ်မိတာကို မကြားဘူးအထင်နဲ့  
ထိက ထပ်ရေရွတ်ပြနေပြန်သည်။

“ကိုမင်းစက်ရာထဲ့၊ မမလေးကို မေးနေတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေး  
ဦက်ရမလားဟင်”

“နေ နေ ငါ့ဘာသာ သွားဝေ့လိုက်မယ်၊ ရပြီ”  
မိဝါလက်ထဲက ခြံတံခါးသော့ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူပြီး ကျွန်မ



ထွက်ခဲ့မိသည်။ ခြံတံခါးမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့ကားလေးက အထင်အရှား။ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတာ သူ့ ဆက်သွယ်လိမ့်မည် ဖုန်းသံ။ အခုတော့ သူက အိမ်ရှေ့တောင်ရောက်လာသည်။

“ရှင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မင်း”

“မံ သင်တန်းလာမတက်လို့ လိုက်လာတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းလို့လား သိချင်လွန်းလို့ သင်တန်းတောင် မတက်တော့ဘဲ လစ်ထွက်လာတာ”

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘွားဘွားရဲ့ ကုမ္ပဏီက နှစ်ချုပ် စာရင်းတွေ ကူလုပ်ရမှာမို့ မတက်တာ”

“မံ အတော်နေနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းမဆက်ရင်တောင် မာလာတို့ဆီတော့ ဖုန်းဆက်ပြောသင့်တာပေါ့။ ဘာမှ အကြောင်း မကြားဘဲ သင်တန်းပျက်တော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာပေါ့”

“ရှင်ဘာသာ ကြောင်တာ၊ သင်တန်းပျက်ပြီး လာရအောင် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မံ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်တော် မံကို မစိုးရိမ်ဘဲ ဘူးလား။ မံ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား မပူပန်သင့်ဘူးလား”

“မံ ပြောတာ ရှင် မံဆီ ဖုန်းဆက်သင့်တာ”

“ဖုန်းဆက်တာထက် မံနဲ့တွေ့ချင်တာ၊ မံကို မြင်ချင်တာကြောင့် ဒီကိုလိုက်လာတာ”

စိုးရိမ်တကြီး လိုက်လာသော သူ့ကို အပြစ်တင်နေတာနဲ့

အနုပညာဖြစ်နေပုံက ရယ်ချင်စရာ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ကို ကျေနပ် တာ သူ မမြင်နိုင်ဘဲလေ။

“ဘယ်လိုလဲ မံ၊ မင်းခြံရှေ့ရောက်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို ဒီအတိုင်း

ကြည့်နေမှာလား”

သူ ဘုဆတ်ဆတ်ဆိုမှ ကျွန်မ ခြံတံခါး မဖွင့်ရသေးတာကို အတိုလိုက်မိကာ

“ဆောရီး မင်း၊ ရှင်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားလို့”

“ကိုယ့်ပုံက မင်းရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေသလား မံ”

“ရှင် စိတ်တိုနေတာက ရယ်စရာကောင်းတယ် အဟင်း၊ ဝင်ပါ။ မံကို စိုးရိမ်ပေးတဲ့ ရှင်ကို တစ်ခုခုကျွေးမယ်၊ ဘွားဘွားနဲ့ ဆက်ပေးချင်ပေမယ့် ဒီနေ့ ဘွားဘွား အပြင်ထွက်သွားတာ ရှင် ဆိုတာပဲ”

“မံဘွားဘွား မရှိဘူးပေါ့၊ ဒါဆို ကိုယ် အိမ်ထဲမဝင်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ဝင်ပါ၊ ရှင်ကို မံ တစ်ခုခုကျွေးရမှာပေါ့၊ မံဆီလာတဲ့ နည်းသည်လေ”

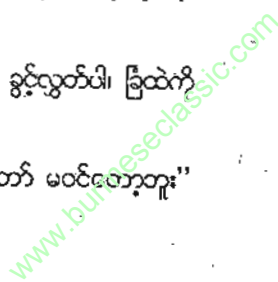
“ကိုယ် ညွှန်သည်မဟုတ်ဘူး၊ မံရဲ့မိတ်ဆွေ၊ အရင်းနှီးဆုံး

မိတ်ဆွေ”

“အဟင်း ဟုတ်ပါပြီ စကားမှားသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခြံထဲကို

ဝင်ကားမောင်းဝင်ခဲ”

“မံတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ ကျွန်တော် မဝင်တော့ဘူး”





“မံ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ဖော်မလေး မိမိပါ ရှိနေပါတယ်”

“မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်း မသင့်တော်ပါဘူး။ မံ တကယ် ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိမယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင်က သင်တန်းမတက်တော့ဘူးလား မင်းရဲ့”

“မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တက်လည်း မတက်ချင်တော့ဘူး ညီညီတို့ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ကိုင်း ဒါဆို ခဏလေးစောင့်၊ မံလိုက်ခဲ့မယ်၊ အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်”

“အိုကေ ရတယ်၊ ကြာချင်သလောက်ကြာ၊ ကျွန်တော် ဒီကားပေါ်က ထိုင်စောင့်မယ်၊ မံ ကားမယူနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ဖို့ပေးပါမယ်”

ကျွန်မ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြရင်း အိမ်ဘက်လှည့်ပြေးခဲ့သည်။ သူကတော့ ကားတံခါးမှာမှီရပ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်မိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါ။ အိမ်ထဲကထွက်လာသော မံကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ ပန်းနုရောင်တီရှပ်ကလေးကို ပန်းရင့်ရင့် ထဘီလေးနှင့် ယှဉ်တွဲဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားစေလောက်အောင် မံ သိပ်လှနေသည်။

ရင်ခုန်စရာ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် မံသည် လက်ထဲ မှာလည်း ပန်းနုရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

တရွှေရွှေလှမ်းလာသော မံကိုငေးရင်း သူ အသက်ရှူဖို့တောင် အခုလျော့နေမိရဲ့။

“အတိအကျပဲနော်၊ ဆယ်မိနစ်တောင် မရှိသေးဘူး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဘယ်ဆိုင်မှာထိုင်ကြမလဲ မံ”

“ရတယ်၊ မင်း ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မောင်းပါ”

သူ ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကိုယ်သင်းရနံ့လေးနှင့် ဆာနောလွင့်ပျံ့လာသည့် မံထံမှ ရေမွှေးရနံ့လေးက သင်းထုံနေလေသည်။ နောက်ကြည့်မှန်လေးထဲမှ မံရဲ့ ရင်ခုန်ဖွယ်မျက်နှာဖောင်းကို ငေးရင်း သူ့ရင်ခုန်သံတွေ လှိုင်းဆင့်လို့။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်းချမ်း၍ မံအလှတော့ကို တစ်မိမိမိကြည့်ရှုခွင့် နိုင်မည့် ဆိုင်ကလေးကို သူ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

ဂျပန်စတိုင်ဆိုင်ကလေးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည်။

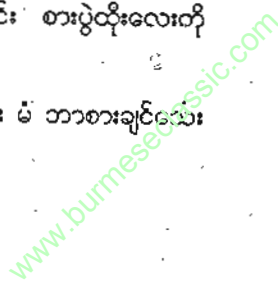
“မံ ဂျပန်အစားအစာ ကြိုက်လားဟင်”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ မင်း စားမလို့လား မှာလေ”

“တစ်ခါတလေ စားကြည့်ရအောင်လေ”

မိနူးကဒ်ကလေးကို သူ ယူကြည့်ရင်း စားပွဲထိုးလေးကို ဘစ်ချင်း မှာလိုက်သည်။

“ဇူဂျီ၊ အိုဒန်း၊ မိစော၊ ပြီးတော့၊ အင်း မံ ဘာစားချင်သေး သလဲဟင်”





“ရတယ် မင်း၊ မင်းစားချင်တာ မှာပါ၊ မဲ အကြောက်တယ်”

ကျွန်မပြောတော့ သူ ဟင်းလျာနှစ်မျိုး ထပ်မှာနေ၏။ ထိုအခါ ထိုးလေး ထွက်သွားတော့မှ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

“မဲ သင်တန်းက နောက်တစ်ပတ်ဆို ပြီးပြီနော်၊ သင်အပြီးရင် ကိုယ်တို့ ဆုံဖို့မလွယ်တော့ဘူး”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်တွေကို ကျွန်မ နားလည်လိုက်၏။ ရင်ထဲတစ်ခုခု သိမ့်သိမ့် နွေးလာရတာလည်း အမှန်။ ကျွန်မ အမျှော်လင့်စကားတစ်ခွန်းကို မင်းဆိုတော့မှာလား။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခုန်မှုနှင့် အရှိန်မြဲမြဲ။

“ကိုယ် မဲတို့အိမ်ကို လာလည်ခွင့်ရှိမလား မဲ”

သေလိုက်စမ်း မင်း။ ရှင် ဘယ်လောက်အထိ သိုဥက်နေမှ ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောဖို့အတွက် အချိန်ကာလတွေ ဘယ်အထိ ဆုံးထားမှာလဲ။ စာနာစိတ်ကလေးတောင် ရှင်မှာ မရှိတော့ဘူးလား။

“မဲ ကိုယ်မေးတာ ပြောပါဦး”

“ရှင်လာလည်လို့ ရပေမယ့် မဲ အိမ်မှာရှိဖို့ မလွယ်မင်း၊ ရဲ့၊ မဲဘဝအတွက် လုပ်စရာတွေ အများကြီး၊ ရည်မှန်းချက်အများကြီးရှိနေတယ်၊ ဘွားဘွားရဲ့ အလုပ်တွေကို တာဝန်ယူပေးဖယ်ဖယ် ဖယ်ဖယ် ဖယ်ဖယ် အမေရီကားကို လိုက်သွားရမယ်”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ညိုမှောင်သွားခဲ့

အထင်အရှား။ ဒီတစ်ခါ ရှင်အလှည့်ပဲ မင်း။ ကျွန်မ ရှင်ကို ကောင်းကောင်း နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းပြမယ်။ ရှင် ခံကြည့်စမ်း။

စိတ်ထဲက ရေရွက်ကြိမ်းဝါးရင်း ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပြီးတော့မှ

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက ကျွန်မကို အမေရီကားမှာ အပြီးနေဖို့ တိုက်တွန်းနေကြတယ်”

“ဟင် မဲ မဲတကယ်ပဲ လိုက်သွားမှာလားဟင်”

“အင်း မဲ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတုန်းပဲ”

“မဲ မင်း မင်း လိုက်မသွားပါနဲ့လားဟင်”

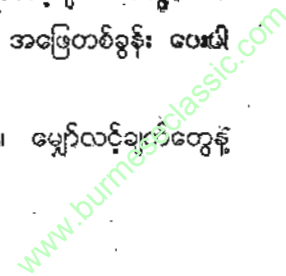
သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့ဩသလို မျက်လုံးကလေးပြူးကာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပလျက်။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အားယူနေသလိုမျိုး။

“မဲ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ရင်ထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေခဲ့တာပါ မဲရယ်”

တကယ်တမ်း သူ့စကားတွေကို ကြားရတော့လည်း ကျွန်မ ချက်ချင်းထူထူ လိုက်တာ။ သူ့မျက်နှာကိုတောင် ရဲရဲမကြည့်ရဲတော့ပါ။

“မဲ မင်းကိုချစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက် အတွက် မဲ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်မှာလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကို အဖြေတစ်ခွန်း ပေးပါမိရယ်”

လှိုက်ခါတုန်ရီနေတဲ့ သူ့အသံတွေ။ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့





တောက်ပနေတဲ့ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့လဲ့တစ်စုံ။ ဟင့်အင်း ကျွန်မ နည်းနည်းကလေးတော့ ညှင်းဆဲထားဦးမယ် မင်း။

“မင်း ရှင် ကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတာလား”

“ဒီထက် လေးနက်ပါတယ် မဲရယ်၊ မင်းကို ဘဝတစ်ခုအတွက် ကိုယ် တောင်းဆိုနေတာပါ”

“ဘုရားရေ အဲဒီလောက်ထိ မဲဘဝကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားသေးဘူး မင်း၊ ရဲ့”

“ကိုယ်ကတော့ မဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများရှိနေတယ်၊ မဲကို ကိုယ်မြတ်နိုးတယ်၊ လက်ထပ်မယ်၊ ဘဝတစ်ခုအတွက် တည်ဆောက်ချင်တယ်”

ကြည့်စမ်း။ အဲဒီလောက်ထိ ရှင် ရည်ရွယ်စိတ်ကူးထားတဲ့ ကို ဟန်ဆောင်သိမ်းဆည်းထားခဲ့တာပေါ့။ ရှင် မတရားဘူး ကျွန်မကို ရှင် ရင်မောစရာတွေ ပေးခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ

“နေပါဦး မင်း၊ ရယ်၊ ရှင့်စကားတွေ အဆင့်ကျော်နေအမှန်ဝန်ခံရရင် ရှင့်ကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဆင့်ထိ ပိုပြီး မဲ မခံစားကြည့်ဖူးသေးဘူး မင်း၊ ရဲ့”

သူ့မျက်နှာ ညိုမှောင်သွား၏။ ကျွန်မစကားကြောင့် ထိတ်သွားခဲ့တာလား။

“ရှင့်ကို မဲ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ချစ်နိုင်ပါ့မလဲ မသေချာသေးဘူး”

“မဲ မင်း မင်းညာနေတာ”

သူ့ မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တာကြည့်ပြီး ကျွန်မ လိုက်မိတော့။

“မဲ မင်းမရယ်ပါနဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ်မရှိခဲ့ဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေးတောင် သံယောဇဉ်မရှိခဲ့ဘူးလားဟင်”

သွေးဆူလွယ်လိုက်တာ မင်း၊ ရယ်၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် တောင် ဟန်မဆောင်နိုင်တာလဲ။

“ရှင် အဲဒီလောက် ဒေါသကြီးတတ်မှန်း ကျွန်မ ခုမှ တော့တယ် မင်း”

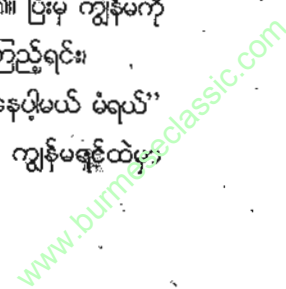
ကျွန်မပြောတော့ သူ သတိပြန်ဝင်လာပုံနှင့် ပင့်သက်မောကို ကြည့်။ ပြီးမှ လေသံလျော့ရဲရဲနှင့်

“ဆောရီး မဲ၊ ကိုယ် သိပ်မှားသွားတယ်၊ အဲဒါ မဲကို နာကြောက်လို့၊ မဲ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပေးပါ”

“အဲဒီအဖြေအတွက် မဲကို အချိန်တစ်ခုတော့ ပေးလေ၊ ဒါ သိပ်တကူ ဖြေလို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ မင်း၊ ရဲ့”

ပင့်သက်မောကြီးကို သူ ဟင်းခနဲ ချသည့်။ ဟန်ဆောင်မှု သွားသွားသော သတိကို ပြန်ချုပ်ထိန်းလိုက်ပုံရ၏။ ပြီးမှ ကျွန်မကို နှုတ်မက်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးမောစိုက်ကြည့်ရင်း။

“မဲ အဖြေစကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ်မျှော်လင့်နေပုံမယ် မဲရယ်” သူ့မျက်နှာ ညှိုးလျော်သွားတာကြည့်ရင်း ကျွန်မရှင်ထဲမှာ



မကောင်း။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ပြန်သတိပေးလိုက်မိရဲ့။  
တောင့်ထား မွမ်းမံ။ ရှင့်နှလုံးသားကို အလွယ်တကူ  
အရှုံးမပေးလိုက်နဲ့။



အခန်း (၁၇)

သင်တန်းကာလပြီး၍ မနက်၊ နေ့လည်း ည တစ်နေ့လျှင်  
ဤမိလောက် အနည်းဆုံး ဖုန်းဆက်နေတတ်သော သူ့ကို ကြာတော့  
အိမ် သနားလာမိသည်။

ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း ကျွန်မအိမ်ကို လာလည်ခွင့်၊ သူ့အိမ်ကို  
အညံ့ဖို့ကို တကို့ကို တောင်းဆိုတတ်၏။

“မိကို မေမေက ခဏခဏ မေးနေတယ်၊ မိ ဘာလို့  
လာလဲ”

“ဘွားဘွား အလုပ်တွေကို မိ ကူနေရတယ် မင်း၊ ရဲ့”

“မိရယ်၊ ကျွန်တော် မိတို့အိမ်ကို လာလည်ခွင့်မရှိဘူးလား”

“မိ ဘယ်နေ့ အိမ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မသေချာဘူး မင်း၊ ရဲ့၊ ခုရက်တွေမှာ ဘွားဘွားအလုပ်ကိစ္စတွေ လွှဲယူနေတာမို့ ကုမ္ပဏီတွေ သွားနေရတာများတယ်”

“မိ ကျွန်တော့်ကို ညှင်းဆဲနေတာလားဟင်”

“ဘုရားရေ၊ မဟုတ်တာ၊ အခုတောင် မိ အိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး အလုပ်ထဲမှာ မင်း၊ ရဲ့”

ကျွန်မ တမင်လိမ်ညာ ပြောလိုက်တာကို သူသိမည်မဟုတ်။ တကယ်ဆို အိမ်အပေါ်ဝရန်တာမှာ ကျွန်မ သူဖုန်းကို နားထောင်နေ တာလေ။

“မိ ကျွန်တော့်ကို ညှာနေတာ၊ မိ ဟန်ဆောင်နေတာ”

“စွပ်စွဲချက်တွေ ပြင်းလိုက်တာ”

“စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး မိ၊ လမ်းမပေါ်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်စမ်းပါ။ မိတို့ခြံရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရှိနေတယ်”

“ဘုရားရေ”

ကျွန်မ အလန့်တကြား ရေရွတ်လို့ လမ်းမဘက်ကို လှည့်ကြည့် မိ၏။ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခြံရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့် ဖုန်းဆက်နေတာ မင်း၊ မှ မင်း၊ ပဲ။

“မိ ဘာလို့ညှာနေတာလဲ ပြော”

ရှက်လိုက်တာမှ အရမ်းပဲ။ ခပ်တည်တည်နဲ့ လိမ်ညာနေတာ

ကျွန်ပေါ်ကုန်ပြီလေ။

ရှင် သိပ်လူလည်ကျတာပဲ မင်း။

“မိ မင်းညှင်းဆဲစရာမရှိ ကိုယ့်ကို ကြိဖန်ညှင်းဆဲတယ်။ မိရင်ထဲက စကားတွေကို ကိုယ်ကြားနေတယ် မိ၊ မင်းဘာငြင်းဦး ဆဲ”

“သေလိုက်စမ်း၊ ရှင် လဲသေလိုက်စမ်း”

“အဟား မင်းရှက်ပြီး ဒေါသတွေထွက်နေတာလား မိ၊ ချက်နာကို ကိုယ်မြင်ချင်လိုက်တာ၊ ကိုယ်သိတယ် မင်း ကိုယ့်ကို နှိပ်နေတာ”

“အောင်မယ် ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ မိနုတ်က မြေပေးခဲ့သလား”

“မင်းနုတ်က မဖြေပေမယ့် မင်းမျက်ဝန်းတွေက ဝန်ခံနေတယ် ခုတောင် ဖုန်းထဲကနေ မင်းလေးရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ကိုယ် ခြံနေရတယ်”

“ရှင် ရှေးနေပြီ၊ အရှုံးပဲ”

“ဟား ဟား ကိုယ်မရှုံးပါဘူး၊ ကိုယ်ယုံတယ် မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့မှာ သေချာတယ်”

“တော်စမ်း ရှင် မိ ကို စိတ်တိုအောင် လျှောက်မပြောနဲ့”

“မိ မြင်နေသားပဲ ကိုယ်မတ်တပ်ရပ်နေတာ”

“မင်း ရှင်နော်”

“ဟား ဟား မံကလေး ဒေါသထွက်နေတာ ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်ထဲက ဆဲလိုက်တာ ကိုယ်သိတယ်၊ အဲဒါလေးတွေကြောင့် မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေရတာ”

“မင်း ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့နော်၊ မံ ဖုန်းပိတ် လိုက်မှာ”

“ခဏလေးနေပါဦး မံ၊ ကိုယ့်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် စမ်းပါ။ နေပူကျဲကျဲထဲမှာ ကိုယ် ဘာအဆောင်းမှမပါဘူးနော်၊ အခု မံရဲ့အဖြေ မရမချင်း ကိုယ် ဒီလိုပဲရပ်နေမှာ၊ မင်းကိုယ့်ကို မကြည့် ရက်ရင် အဖြေပေးတော့နော်”

ကြည့်စမ်း။ ဒါ တမင်ညစ်တာ။ ကျွန်မကို အကြပ်ကိုင်တာပဲ။ ကျွန်မ ထေ့ထေ့ကလေးပြုံးပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်မဖုန်းကို ခေါ်လို့မရတော့ရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ မင်း။

သူ ဖုန်းကိုဖိနှိပ်ပြီး ခေါ်နေတာ ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့မှန်း သိတော့မှ ကျွန်မရဲ့တုံ့ ဝရန်တာကို မော့ကြည့်၏။ လက်ထဲက ဖုန်းကိုထောင်ပြပြီး လက်ခါပြပြန်သည်။

ကျွန်မ ကြိုတိပြီး ရယ်ပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူ ဟမ်းဖုန်းလေးကို ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေဆဲ လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ပြီး ရပ်နေကာ မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မရဲ့တုံ့ ဝရန်တာကို မျှော်ငေးလို့။

နာရီဝက်ကျော်လာသည်အထိ နေပူထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မစိုးရိမ်လာသည်။ ကျွန်မ ဖုန်းပြန် ဆက်မိ၏။

“မင်းစက်ရာ ရှင်အရှုံးပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေတာလား”

“ကိုယ်လုပ်နေတာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ မံရဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အလုပ်အကိုင်အတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ်အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်သူဆီက မြတ်တစ်ခွန်းရဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ ဒါထက်အရေးကြီးတာ မရှိဘူး”

ကြည့်။ ဒီလိုကျတော့လည်း တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။ ကျွန်မက ရှင့်ကို နံနံအအ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ ပဲလားလား။

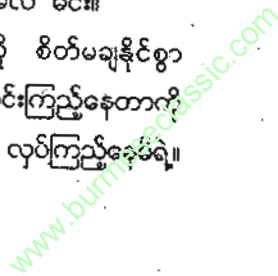
“မင်း ရှင်ပြန်ပါတော့၊ ရှင်လိုချင်တဲ့အဖြေကို ကျွန်မ ပေးပေးနိုင်တာ သေချာတယ်”

“မံ ပေးနိုင်တယ်လို့ ယုံတယ်၊ ကိုယ် ယောက်ျားလေး ပြုံးပြီးသားစကားကို ပြင်လို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ်ဒုက္ခရောက်နေတာ ကြည့်ရက်ရင် မံဆီက အဖြေပေးမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သေလိုက်၊ ရှင် သွေးတောင့်ပြီး လဲကျသွားစမ်းပါစေ ကျွန်မ ကို မရနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ”

စကားအဆုံး ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကျွန်မ ဝရန်တာကို ကျောခိုင်း သည်။ ကျွန်မ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာလုပ်မလဲ မင်း။

ပြောသာပြော လိုက်ရပေမယ့် သူ့ကို စိတ်မချနိုင်စွာ ခန်းပြတင်းတံခါးဆီ လှမ်းခဲ့၏။ ကျွန်မ ချောင်းကြည့်နေတာကို မမြင်တွေ့နိုင်အောင် ခန်းဆီးစက် အသာလေး လုပ်ကြည့်နေမိရဲ့။



တော်တော်ခွဲကောင်းတဲ့ မင်းပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ရပ်နေဆဲ။ တုတ်တုတ်လေးတောင်မလှုပ်။ ကျွန်မ နာရီကို ဝှံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

မိနစ်တံတွေ ရွေ့လျားသွားသည်အထိ သူရပ်နေဆဲ။

မဖြစ်တော့ပါ။ သူ့ဘက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အလျှော့ပေးမည် မထင်ပါ။ နေပူထဲမှာ ခြောက်ကပ်ပိန်လိန်သွားသည်အထိ ရပ်နေမည့် ပုံစံမျိုး။ ရင်ထဲမှာ ကရုဏာစိတ်နှင့်အတူ ဒေါသတွေလည်း တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေနိုင်တော့သည့်အဆုံးမှာတော့ ကျွန်မ သူ့ရှိရာ ခြံရှေ့လမ်းမအထိ ဆင်းလျှောက်လာရသည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ကျွန်မကိုမြင်တော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ လင်းလက်တောက်ပသွားတာ အထင်အရှား။ ယောက်ျားလေးပေမယ့် အသားဝင်းဝါပြီး နုဖတ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးက နေလောင်ဒဏ် တွေကြောင့် ရဲရဲနီပြန်းနေသည်။ ဝတ်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီဖြူတစ်ထည်လုံး မှာလည်း ချွေးတွေ ရွှဲနှစ်လို့။

“မင်းစက်ရာ ရှင် မံကို အနိုင်ကျင့်လွန်းတယ်”

“မံ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

ကြည့်။ အနိုင်ရတဲ့အပြုံးနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြောပုံက ကျွန်မဒေါသတွေကို ခေါင်းထောင်သွားစေသည်။

“သေလိုက်၊ အဲဒီမှာ မတ်တပ်ရပ်နေရင်း ကားဝင်တိုက်ပါစေ ဆုတောင်းနေတာ၊ ခြံရှေ့မှာ ရှင် ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိ ရပ်နေတာ

မံ သိက္ခာကျတယ်၊ ကြာရင် ရှင်ကို မုန်းတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာ တော့မယ်၊ မံစကားကို ရှင် နားမထောင်ဘူးလား”

“ချစ်သူစကားဆိုရင်တော့ နားထောင်ပါ့မယ်၊ မံသာ ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် တရားဝင်ကြေငြာလိုက်၊ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ တလနိကဆန် မလုပ်ဘူး စိတ်ချ၊ အခုပြန်ဆိုရင် ပြန်မယ်၊ ပြန်လာခဲ့ဆို ပြန်လာမယ် စိတ်ချ”

“မံစိတ်တိုလာပြီနော် မင်း၊ ရှင်ရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် လုပ်ရပ်နဲ့ အဖြေတောင်းတာကို မံက အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ရှင် မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ ခြိမ်းမတစ်ပောက်အချစ်ကို ရှင် လေးလေးနက်နက် မတောင်းခံဘူးလား”

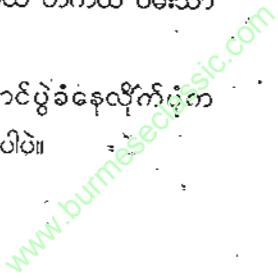
“မံရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက သောကတွေကို မံ တွေးကြည့်စမ်းပါ၊ မံ့အဖြေမရသေးလို့ ပူလောင်နေရတဲ့ ဝေဒနာတွေက အခုပူနေတဲ့ နေပူဒဏ်ထက် ပြင်းထန်ပါတယ်”

ရဲရဲနီနေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်တွေ လိုက်ခုန်လာသည်။ နှုတ်ဖျားက တစ်ဆို့နေတဲ့ စကားတွေ ရင်ထဲက ခုန်ပေါက်ပွင့်ထွက်သွားပြီထင်ရဲ့။

“မံ ရှင်ကိုချစ်ပါတယ် မင်းရယ်”

“အား ဝမ်းသာလိုက်တာ မံရယ်၊ ကိုယ် တကယ် ဝမ်းသာ ကျေနပ်သွားပြီ ဟား”

လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်လို့ အောင်ပွဲခံနေလိုက်ပုံက ကျွန်မရင်ထဲကို အပျော်တွေ ကူးစက်လာသလိုပါပဲ။



“ရှင်ပြန်ပါတော့နော် မင်း”

စကားအဆုံး ကျွန်မ ပြန်လှည့်ထွက်မိသည်။ ကျွန်မ သိပ်ရှက်ရွံ့နေခဲ့ပြီလား။

“မိ ခဏလေး”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေတုန်ပြီး ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ အပြုံးနွေးနွေးလေးနဲ့ လှမ်းပြောသည်။

“မိစိတ်ညစ်အောင် လုပ်မိတာ ခွင့်လွှတ်နော်”

ကျွန်မရင်ထဲကို လှိုက်ခနဲ နွေးသွားသည်။ ဒါ နှလုံးသားခံစားမှု။ အဲဒီခံစားမှုကို ကျွန်မ မက်မက်မောမော တွယ်မက်သွားခဲ့ဖူးရင့်ကို ကျွန်မ သိပ်မြတ်နိုးသွားပြီ မင်းစက်ရာ။

အခန်း (၁၈)



မင်း၊ ရဲ့မေမေက ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်လို့ မင်း ဖုန်းဆက်ပြောလာတော့ ကျွန်မ အံ့ဩသွားသည်။

“ရှင်မေမေက မိကို ဘာလို့ တွေ့ချင်တာလဲ မင်း၊ ရဲ့”

“ဟာ မိကလည်း ကိုယ့်သားရဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ မိကို မေမေ တွေ့ချင်တာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ချွေးမလောင်းကို ဆုံချင်လို့ပဲပေါ့”

“မိနဲ့ မင်း၊ မေမေ ဆုံဖူးတယ်လေ”

“အဲဒီတုန်းက မိနဲ့ကိုယ် ချစ်သူတွေမှ ဟုတ်သေးဘဲ မိနဲ့ မေမေကို ကိုယ်ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ ကိုယ်နဲ့မိ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီလို့”





“ဟင်”

ကျွန်မ မျက်ဝန်းထဲမှာ မင်း၊မေမေ မျက်နှာကို ပြေးမြင်ယော  
လိုက်မိသည်။ ပထမအကြိမ် ဆုံတွေ့တုန်းက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်  
နေတဲ့ မင်း၊မေမေရဲ့ မျက်လုံးတွေ။

တစ်စုံတစ်ရာ သိုဝှက်ထားတယ်လို့ ထင်မိခဲ့တဲ့ မင်း၊မေမေ  
မျက်ဝန်းတွေလေ။

“မံ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖုန်းမချသေးပါဘူးနော်”

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာပါ။ မင်း၊မေမေက မံကို တွေ့ချင်  
ကိစ္စကို အံ့ဩနေလို့”

“ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မံဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ မကြာ  
မံကို လက်ထပ်ပါရစေလို့ မေမေဆီ ခွင့်တောင်းလိုက်တော့ မေမေ  
မံကို တွေ့ချင်သွားတာနေမှာပါ”

“ဘာရယ် မင်း အဲဒီလိုပြောလိုက်ပြီ”

“အင်းလေ၊ မံကို လက်ထပ်ချင်ပြီ၊ ကိုယ် အလုပ်လုပ်  
စီစဉ်ပြီးပြီ၊ မံနဲ့အတူ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ချင်နေပြီ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ မံဘက်က ဘွားဘွားကို ဘာမှမပြောရသေးဘူး”

“မံ အသိပေးလိုက်တော့လေ၊ ဘွားဘွားက ကိုယ်  
သဘောတူပါ့မလား မံ”

“ဘွားဘွားက သဘောတူမှာပါ။ မံ့ကို အိမ်ထောင်  
အတည်တကျ ဖြစ်စေချင်နေတာ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒယ်ဒီတို့နောက်

မလိုက်သွားမှာ စိုးလို့ မြန်မာပြည်မှာ နေစေချင်တဲ့သဘော”

“ဟား ဒါဆို ခံဘွားဘွားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်သွားပြီ၊ စိတ်ချ  
ဘွားဘွားနဲ့တွေ့မှ မံ့ကို ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်းပါ့မယ်လို့ ကိုယ် ကတိပြု  
သွားဆိုပြမယ်”

“မင်း၊ နော် ရွတ်နောက်နောက်မလုပ်နဲ့”

“မနောက်ပါဘူး တကယ်ပြောတာ၊ ကဲ မနက်ဖြန် မံ  
ဘာခဲ့နော်၊ မံ့ကို ကိုယ်မျှော်နေမယ်”

သူ ဖုန်းချသွားတော့ ကျွန်မ ငေးငေးလေး ရပ်နေမိခဲ့ဖူး။  
မင်း၊မေမေနဲ့ ဆုံတွေ့ရမည်တဲ့။ မင်း၊မေမေက ကျွန်မကို ဘာတွေ  
ပြောဦးမှာလဲ မသိပါ။

မင်း၊ပြောသလိုဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိပါ။  
မင်း၊မေမေပြောသမျှ ကျွန်မ အလိုက်သင့် ဖြေရုံသာရှိသည်။

မင်းရယ် ကျွန်မရင်တွေ ခုန်နေတယ်။ အတိုင်းမရှိ ကြည့်နူး  
နှုတ်နေတယ်။

ရှင်လည်း ပျော်နေမှာပါ။



ကားပေါ်တက်ပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင်မောင်းလို့ ထွက်လာစဉ်မှာပဲ  
တမ်းဖုန်းက ထပြည်၏။

“ဟဲ့လို့ မွမ်းမံပါ”

“ဟာ မံ ကိုယ်ပါ။ မံ မရောက်သေးလို့ ကိုယ် ဖုန်းဆက်  
ပိတ်တာ။ မံ့ကိုမျှော်နေတာ မနက်မိုးလင်းကတည်းက”

“အခု မံလာနေပြီလေ မင်း၊ ရဲ့၊ ကားပေါ်ရောက်နေတာ”

“ဟုတ်လား ဆောရီး မံ့ ကိုယ် ခြံရှေ့မှာ မံ့ကို ထွက်ကြို  
နေမှာ ဒါပဲနော်”

ကားမောင်းနေရင်း ဖုန်းမပြောလို၍ထင်သည်။ မင်း ဖုန်းပြန်  
ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်မ နွေးနွေးပြီးရင်း ကျေနပ်ရ၏။ ကျွန်မကို  
ဆောင့်ကြိုရင်း မင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမည်ထင်ရဲ့။

မင်းမေမေဆွဲ ဆုံရမည့်အရေးထက် မင်းကို မြင်တွေ့ချင်စိတ်က  
ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပိုမိုနေတာပါ မင်းရယ်။

ခြံရှေ့မှာရပ်နေသော မင်းကို အစောကတည်းက လှမ်းမြင်  
သည်။ ဖုန်းဆက်ထားသည့်အတိုင်း မင်း ကျွန်မကို ခြံရှေ့ထွက်ကြို  
နေတော့ ကျေနပ်စိတ်နှင့် ကြည့်နူးမိသေးပါရဲ့။

“မင်းရယ်၊ ခြံထဲကပဲ စောင့်ပါတော့လား”

“မံ့ကို တမင် ထွက်ကြိုနေတာပါ။ ခြံတံခါး ဖွင့်ထားပြီးပြီ”  
မင်းက ကျွန်မကားပေါ် တံခါးဖွင့်ထိုင်ရင်း ဆိုသည်။ ပြီးတော့

ကျွန်မကို စူးစူးလေးလေးကြည့်ရင်း၊

အခန်း (၁၉)

သည်တစ်ခါ မင်းမေမေဆွဲ ဆုံတွေ့ချိန်မှာ ကျွန်မ အရင်လိုအ  
မပြင်မဆင် မသွားချင်ပါ။ အလွန်အကျွံ ပြင်ဆင်ခြင်းမဟုတ်ပေမ  
မျက်နှာပေါ်ကို မိတ်ကပ်ပါးပါးလိမ်းသည်။ ပေါင်ဒါနည်းနည်းဖို့သည့်  
အရောင်နုနု ပန်းသွေးနှုတ်ခမ်းနီလေးကို ဆိုးချယ်သည်။

မင်းမေမေ အမြင်မှာ မရိုင်းစေဖို့ ဝတ်စုံကို ရွေးချယ်သည့်  
နံ့သာရောင်ရယ်ဒီမိတ် အင်္ကျီလေးကိုဝတ်ဆင်သည်။ အနားကွပ်ရေ  
တွေက ဇာပုဝါလေးတွေနှင့်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်သ  
နံ့သာရောင် အရိပ်ပန်း လုံချည်ကလေးကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လိုက်

“မိရယ် လှလိုက်တာ”

ချစ်သူက လှသည်ဟု ချီးကျူးတာကို မိန်းကလေးတို့ ကျေနပ်သဘောကျတတ်ကြတာပဲ။ ကျွန်မလည်း ရှက်ပြီး ပြုံးမိကားလေးကို ခြံထဲ မောင်းဝင်ခဲ့မိလေသည်။

“မေမေ မုံကိုမျှော်နေတယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိတယ်”

“အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ မင်းရယ်၊ မုံ ဒီလိုမှန်း သိစောစောထွက်ခဲ့တာပေါ့”

မင်းမေမေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်တာမို့ ကျွန်မ တကယ်အားနာသွားခဲ့ရသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပေးတော့ မင်းမေအရင်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဆင်းဖို့ တံခါးဖွင့်ပေးရင်း

“လာ မုံ၊ မေမေ မုံအလှကို ငေးကြည့်နေမှာသေချာတယ်”

ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားသံနှင့် မင်းက တီးတိုးဆိုသည့် ဧည့်ခန်းထဲကို မင်းက ဦးဆောင်လှမ်းဝင်ပြီး ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသော မင်းမေမေအကြည့်တွေက ကျွန်မထံမှာ စူးစိုက်နေ၏။

“မုံ ရောက်လာပြီ မေမေ”

မင်း၊ စကားကို အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် ဒေါ်ခင်လေးသူ အကြည့်တွေ ကျွန်မထံမှ ပြန်ရှုတ်သိမ်းသွားသေး

“အန်တီ နေကောင်းတယ်နော်”

ကျွန်မက ဦးစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးရင်း မေးတော့မှ မင်းမေ

ကြည့်တို့ကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ရင်း

“အင်း ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ထိုင်ပါ မွမ်းမံ”

ကျွန်မ မင်းမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်နိုင်၏။ မင်းက မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလို့

“မင်းကို အန်တီ ဆုံတွေ့ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ မွမ်းမံ”

“နဲ့ သားအကြောင်း သားပြောပြလို့ အန်တီ သိပြီးပြီ”

မုံ ခေါင်းကလေးညိတ်ပြရင်း မင်းမေမေစကားတွေကို သက်စွာ နားထောင်နေလိုက်၏။

“သားရှေ့မှောက်မှာပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရအောင် အန်တီသားနဲ့ အန်တီ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“ဗျာ မေမေ”

ကျွန်မမျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချခံလိုက်ရသလိုပါပဲ။ မျက်နှာအလုံး တူပူလျက် ဒေါ်ခင်လေးသူကို မယုံနိုင်သလို မော့ကြည့်သည်။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် မင်သက်ကြည်တွေနေသည်။

“မင်းတို့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို အေးအေးဆေးဆေး သိမ်းလိုက်ပါ မွမ်းမံ”

“မေ မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သား သားတို့”

“နေဦး သား၊ မင်းဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့၊ မေမေ မွမ်းမံနဲ့”



ထိပ်တိုက်ပြောချင်တယ်”

ကြည့်စမ်း။ ဒါ ကျွန်မကို ရှေ့မှောက်အရောက်ခေါ်ပြီး စော်ကားလိုက်တာပဲပေါ့။ မင်းနဲ့ ကျွန်မကို သဘောမတူ နိုင်ဘူးတဲ့ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဒီမိန်းမကြီး ရူးသွပ်နေပြီလား။ ဦးနှောက်ပျက်ယွင်းသွားခဲ့ပြီလား။

“အန်တီပြောတာ မင်းကြားပါတယ် နော်”

“နောက်တစ်ခေါက်လောက် ထပ်ပြောလိုက်ပါဦး အန်တီ အန်တီစကားတွေ ကြားရတာ ကျွန်မ ရယ်ချင်လွန်းလို့ အဟင်းဟင်း

ကျွန်မ တမင် မရယ်ချင်ဘဲ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်လေးသူ့ မျက်ဝန်းတွေ အရောင်လက်သွားက ကျွန်မ တံပြန်မှုက သူ့ကို နာကျင်ခံရခက်သွားစေတာ သေချာသည်။

“အေး မင်းကြားချင်ရင် ထပ်ပြောမယ် မွမ်းမံ၊ အန်တီအေး မင်းစက်ရာနဲ့ မင်းကို လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူးကွဲ့”

“အဟင်း ဟင်း ကျွန်မ ရယ်ရလွန်းလို့ သေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ရှင် အဟင်း ဟင်း”

“မင်း ရယ်ချင်ရယ်နိုင်တယ် မွမ်းမံ၊ အဓိကက ငါပြောစကားကို ရှင်းလင်းဖို့ပဲ”

“မရှင်းဘူး အန်တီ၊ အန်တီစကားက ကျွန်မ တမင်သက်သက် စော်ကားလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မတင်မကဘူး ကျွန်မ အသိုင်းအဝိုင်းကိုပါ စော်ကားလိုက်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမိဘအသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်ပဲ မင်းကို ငါ့သားနဲ့ သဘောမတူခဲ့တာ”

“အန်တီ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား၊ ကျွန်မအသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိဘူး”

“မင်းအဖေ ဦးမင်းမောင်ဆွေကို မင်းပြန်မေးကြည့်လိုက်ပါ မွမ်းမံ၊ ငွေရယ် ဓနရယ်နဲ့ မေတ္တာတရားကို တန်ဖိုးမထားခဲ့တဲ့ ငါ့အဘွားလုပ်ရပ်တွေ မင်းသိလာလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ငါ့သား မရောက်စေရဘူး”

“မေ မေမေ တော်ပါတော့၊ မံ ကိုယ်တောင်းပန်”

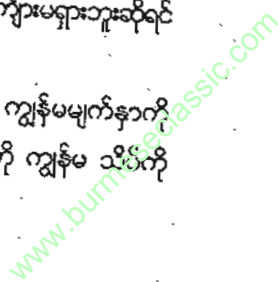
“မင်း ရှင်တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ရှင်ကိုလည်း မံ နာကျည်းဘူး။ ရှင်မေမေစကားတွေကိုတော့ မံ နာကျည်းတယ်၊ မံ့ကို မိပွယ်ပွဲ စော်ကားနေတာပဲ”

“မင်းထင်ချင်သလို ထင်ပါ မွမ်းမံ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ခင်လေးသူ၊ ကျွန်မနဲ့မင်းကို သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတဲ့သူက သိပ်ကို ရူးသွပ်နေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“မင်း မင်းစကားတွေ သိပ်လွန်နေပြီ၊ ငါ့သားကို ငါပိုင်လို့ ငါ့သဘောမတူဘူး ပြောတာ၊ မင်းအတွက် ယောက်ျားမရှားဘူးဆိုရင် အရိပ်က လွတ်တဲ့သူကို ရှာယူစမ်းပါ”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလျက်။ ကျွန်မမျက်နှာကို အော်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ဆိုနေသော မင်း၊ မေမေကို ကျွန်မ သိပ်ကို



နာကျည်းမုန်းတီးသွားသည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုင်းဆင့်သလို တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာသော ဒေါသ မာနနှင့် ရက်စိတ်တွေ ချုပ်ထိန်းမရချင်တော့ပါ။ ကျွန်မ ထိုင်ခဲ့စေ ထရပ်လိုက်မိ၏။

“မှတ်ထားလိုက် မွမ်းမံ၊ မင်းရဲ့အဘွားကြောင့် တစ်ချိန်က ငါ့မာနနဲ့ နှလုံးသား ကြေမှု့ခဲ့ရတယ်။ မင်းအဖေကြောင့် ငါ အရှုံးကြီး ရှုံးနိမ့်နာကျင်ခဲ့ရတာ အခု မင်းတစ်လှည့် ပြန်ခံရတာလို့”

“ဟင့်အင်း၊ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ အရှုံးဆိုတာ မရှိခဲ့သေး ပါဘူး။ မင်းကို ကျွန်မချစ်တယ်။ ကျွန်မချစ်တဲ့သူကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်အောင် ရယူပြမယ်”

“မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်နေတာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ကဲ မင်း မဲ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မဲတို့ ပြန်ဆုံခွင့်ကို ရှင်လက်ထဲမှာ ယုံကြည်စွာ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်”

“မဲ မဲ နေပါဦး”

“လား”

ကျွန်မကို ကသောကမျော တားမြစ်ဖို့ ကြိုးစားသည် မင်း ခြေလှမ်းတွေ တုန့်သွားသည်။

“မေ မေမေ သားကို”

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ သား၊ မေမေ့ကို အိပ်ရာထဲ

ပြန်ပို့ပေးစမ်း၊ ရင်ထဲက အောင့်လာတယ်။ ဒေါက်တာ ဦးလှိုင်မြင့်ကို နှိုးဆက်ခေါ်ပေး၊ ဟင်း အတိတ်ကအရိပ်တွေကြောင့် မေမေ ငရဲကျနေ သလိုပဲ ငါ့နှယ်နော် ဟင်း”

ကားလေးကို ခြံထဲက မောင်းထွက်ခဲ့ချိန်ထိ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာကျင်နေဆဲ။ ရက်ရက်စက်စက် ချောင်ပိတ် အစော်ကားခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်။ မင်း၊မေမေ သည်လောက်ထိ လုပ်ရက်မည်မထင်ခဲ့။ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ အတိတ်က အညှိုးအတေးကြောင့်တဲ့။

ဒယ်ဒီနှင့် မင်း၊မေမေတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့ကြသလဲ။ သွားဘွားက မင်း၊မေမေကို ဘယ်လိုအမှားတွေ ကျူးလွန်ခဲ့သလဲ။

ဟင့်အင်း ဒါတွေနဲ့ ကျွန်မ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ကျွန်မချစ်တာ မင်း၊မင်း၊ကကော ကျွန်မကို မြတ်နိုးသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ မင်းကို ကျွန်မ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။

ဘယ်အရာကိုမှ ကျွန်မ မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့။



ဆိုရလိမ့်မယ် သား”

မေမေရောဂါ သည်းလာ၍ ဆရာဝန်ကြီးခေါ်ကာ ကုသလိုက်ရသည်။ ဝေဒနာသက်သာစ ပြုချိန်မှာပဲ မေမေ သူ့ကိုခေါ်ကာ ရင်ဖွင့်ပြောပြခဲ့သော စကားတွေ။

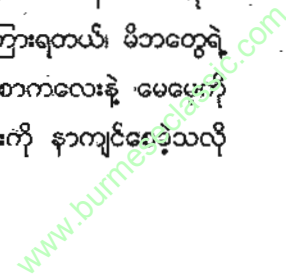
“တစ်ချိန်က မေမေနဲ့ မွမ်းမံအဖေ ဦးမင်းမောင်ဆွေဆိုတာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မေမေဘဝက သူတို့ဘဝအခြေအနေနဲ့ သိပ်ကွာခြားတယ်။ ပြည့်စုံကြယ်ဝတဲ့ ကိုမင်းမောင်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းက မေမေနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတာကို မကြည့်ဖြူခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းမောင်ဆွေက မေမေကလွဲရင် အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး တရားရုံးတစ်ခုမှာ လက်ထပ်ဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့သူ တရားရုံးထဲမရောက်ခင်မှာဘဲ သူ့မိတ်ဆွေ ရောက်လာပြီး အချိန်မီ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့တယ်။ မေမေ့ကို ချစ်ခင်စုံမက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေနောက် မငြင်းနိုင်ဘဲ လိုက်ပါသွားတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပဲ မွမ်းမံရဲ့အဘွား ဒေါ်လှမြတ်ချယ်က မေမေအိမ်အထိ ရောက်လာတယ်။ သူ့သားကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတဲ့။ ငွေငါးသိန်း ပေးပို့မယ်တဲ့။ မေမေ့နှလုံးသားကို နာကျင်အောင် ရက်စက်ခဲ့ကြတာ။ မေမေ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုမောင်းထုတ်လိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ရက် မှာပဲ ကိုမင်းမောင်ဆွေရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြားရတယ်။ မိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုတဲ့ စာကလေးနဲ့ မေမေ့ကို ရက်စက်သွားခဲ့တာပဲ သား။ မေမေ့နှလုံးသားကို နာကျင်အေးခဲ့သလို

အခန်း (၂၀)

ဝယ်သူအရောင်းသူ ဦးရှေ့

သူတယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်အပျက်တွေအတွက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေရသည်။ မံ့ မံ့သူ့ကို စိတ်နာသွားပြီလား။ မေမေ သိပ်ရက်စက်လွန်းသည်။ တကယ်ဆို သည်ပြဿနာတွေ သူ့ကို ကြုံပြောသင့်သည်။ အခုတော့ မံ့မပြာ ဘာမသိ ညာမသိ အိမ်ခေါ်ပြီး ဖော်ကားခံလိုက်ရခြင်းပင်။

“သားသိအောင် မေမေပြောပြမယ်။ မေမေ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ရတဲ့ ဝေဒနာတွေပဲ။ ဒီထက်သေချာအောင် ပြောရရင် အဲဒါခံစားချက်တွေကြောင့် မေမေ့မှာ နှလုံးရောဂါ စွဲကပ်လာတယ်လို့



မေမေရဲ့ မာနနဲ့သိက္ခာကို ငွေနဲ့ ချိုးနှိမ်ခဲ့တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မိန်းကလေးနဲ့ ငါ့သားကို မေမေ ဘယ်လိုမှသဘောမတူနိုင်ဘူး သား”

မေမေ ဝေဒနာခံစားချက်တွေကို သူ စာနာနားလည်ခဲ့ရင်း သို့ပေမယ့် မံကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

“မေမေရယ်၊ မေမေတို့ အတိတ်ကို မံ ဘာမှမသိရှာပါဘူး မံမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ မံမိဘတွေကလည်း အမေရိကား ရောက်နေကြပါပြီ”

“တော်စမ်း သား၊ မေမေ ခံစားရတာတွေ မေ့ပစ်လို့မရဘူး မေမေ အသက်ရှင်နေသရွ် မေ့မရဘူး။ မွမ်းမံကလွဲရင် သား ကြိုက်တဲ့သူကို လက်ထပ် မေမေ သဘောတူတယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ချစ်မိတာ မွမ်းမံပဲ မေမေ”

“မေမေ အပြတ်ပြောမယ် သား။ မွမ်းမံကိုသာ သား လက်ထပ်တဲ့နေ့ဟာ လောကကြီးထဲက မေမေ ထွက်ခွာသွားတဲ့နေ့ပဲ”

“မေမေရယ်”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့တော့ သား။ မေမေ့နှလုံးသားကို ပထမ အကြိမ် သူ့အဖေက သတ်ခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခါ မွမ်းမံဆိုတဲ့ သမီးက သတ်တာ ခံရဦးမှာလား။ မင်းကိုယ်တိုင် မေမေကို သတ်လိုက်မိ သားရယ်”

ယတိပြတ်စကားနှင့် မေမေ သူ့ကို တုတ်နှောင်သွားခဲ့သည်

မေမေ့ဘက်က ခါးသီးနေတာတောင် မွမ်းမံက သူ့အဖေ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် နီးစပ်ခွင့်ကို သူ့လက်ထဲ

ယုံကြည်စွာ အပ်နှံခဲ့သည်တဲ့။

ဟမ်းဖုန်းလေးကို ကောက်ယူကာ မံထံ ဆက်သွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဖုန်းခေါ်သံက မြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို မင်းစက်ရာပါ”

“မင်း လား၊ မံပါ”

“ဟင် မံ မံလား၊ ကိုယ်အခုပဲ မံဆီဖုန်းဆက်မလို့ ကောက်ကိုင်တုန်း ဖုန်းဝင်လာတာ၊ အတော်ပဲကွာ ကိုယ် မံကို ဆွေ့ချင်တယ်။ မေမေအပြုအမူအတွက် တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ရပါတယ် မင်း၊ မင်းမေမေကိစ္စတွေကို မံ မေ့ထားချင်တယ်”

“မံရယ် ကိုယ့်ကို မနာကျည်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

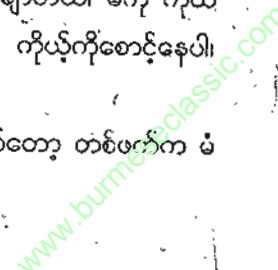
“မံ မင်းကို နာကျည်းစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ မံ မင်းကိုချစ်တာ နှလုံးသားထဲက အလိုလို ဖြစ်တည်လာတဲ့ ခံစားချက်၊ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတောင် မံ ချစ်နေဦးမှာပဲ”

“မံရယ် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ ကိုယ် မံကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ရှင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား မင်း၊ နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို ရှင့်ဆီ မံ ပေးထား ပြီးသားလေ”

“ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ မံ၊ သိပ်ကိုသေချာတယ်။ မံကို ကိုယ် ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန် ရှစ်နာရီ မံ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေပါ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မံကိုလာခေါ်မယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆိုလိုက်တော့ တစ်ဖက်က မံ



စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေမိ၏။

“မံ ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

“မံ နားထောင်နေတယ် မင်း၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မံ နှလုံးသားက လေးလေးနက်နက် နားထောင်နေတာပါ မင်းရယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ မံတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းလေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည့်တိုင် မံပုံရိပ်လေးက အာရုံထဲမှာ ထင်နေဆဲ။

မံရယ် မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ အဲဒီအတွက် အားလုံးကို ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲ ကိုယ်ရင်ဆိုင်တော့မှာပါ။ အဲဒါ ကိုယ့်နှလုံးသား ထဲက သစ္စာစကားရယ်ပါ။



အခန်း (၂၅)

ရှစ်နာရီမထိုးခင်ကတည်းက ခြံတံခါးကို ကျွန်မ ဖွင့်ထား ခုန်း မင်း၊ အရိပ်ကို မျှော်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့် သူပျံ့ရှားနေတာတော့ ဝန်ခံချင်ပါသည်။

မင်းရဲ့ ကတိစကားကို ကျွန်မ ယုံသည်။ ကျွန်မ မယုံကြည် နိုင်တာ မင်းရဲ့ မေမေကိုပဲဖြစ်သည်။ ဝေဒနာရောဂါကို အကြောင်းပြ ဘားမြစ်ပြီး ကျွန်မနဲ့ မင်းကို ခွဲနိုင်သည်။

ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော မင်းရဲ့ ကားလေးကိုမြင်တော့မှ ကျွန်မရင်ထဲက တစ်ဆို့နေသော အမောတွေ ပြေလျော့ကျရတော့၏။





ညွှန်ခန်းအပြင်ထိထွက်ကာ မင်းကို ကြိုလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်ုပ် မျှီသိပ်ထားရင်း ညွှန်ခန်းထဲမှာ ရပ်နေမိခဲ့။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်းလာသော မင်း မျက်နှာလေးက ကျွန်ုပ်မကိုမြင်တော့ အပြုံးပွင့်တွေ ပွင့်ဖူးသွားခဲ့သည်။

“မံ ကိုယ် နောက်မကျပါဘူးနော်၊ ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်တော် လိုသေးတယ်”

“မံကတော့ ရင်ထိတ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ မင်း၊ မေမေ့ ပိုက်ကွန်ထဲက တကယ်ပဲ ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလားလို့”

ကျွန်ုပ်မစကားကြောင့် မင်း၊ မျက်နှာ ညှိုးနဲဖြစ်သွားရှာသည်။ ကျွန်ုပ်မဆီ အရောက်လာဖို့ မင်း ဘယ်လောက်အထိ ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ ခက်ခဲရသည်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မ တွက်ဆမိပါသည်။

“ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပဲ မံရယ်၊ မံကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ်မတွေးခဲ့တဲ့ အတွေးကြီးပါ”

“မံတို့ လက်ထပ်လိုက်ရင် ရှင့်မေမေ့အတော် စိတ်နာသွားမှာ သေချာတယ် မင်း”

“ကိုယ်သိနေတယ် မံ၊ မံကိုလက်ထပ်တဲ့နေ့ သူ့သေနေပဲထဲ မေမေပြောခဲ့တာ၊ ကိုယ်မံကို လက်ထပ်မှာ မေမေ့ကျန်းမာရေးထိ ထိခိုက်နစ်နာစေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်”

မင်းကို ကျွန်ုပ်မ မြတ်နိုးရတာ အဲဒီ ရိုးသားစွာ ပြောပြ တတ်တာတွေကြောင့်လည်း ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မနှင့် မင်း၊ မိခင်ကြား

သောနာအရှုပ်အထွေးကြီးကြားမှာ မင်း ပူလောင်နေမှန်း အနည်းငယ် သူ့ကျသွားသော မင်းမျက်နှာက သက်သေပင်။

“မင်း အခု မံကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကရော ခြိတ်သားရဲ့လား ဟင်”

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မံရယ်၊ ကိုယ့်ကို အဲဒီလို စိန်မခေါ် ခဲ့ မံကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုယ် လက်မထပ်ဘူး၊ ဒါ သေချာတယ်”

လက်ထပ်ခြင်းတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက အဘယ်မျှ ပါဝင် သေးလဲ ကျွန်ုပ်မမသိပါ။ ကျွန်ုပ်မ ယုံကြည်မိသည်က လက်ထပ်ခြင်းနှင့် မြတ်နိုးခြင်းဆိုသည်က မသက်ဆိုင်သော ဘာသာရပ်နှစ်ခုဟု ဆင်သည်။ မင်းကို ကျွန်ုပ်မချစ်သည်။ မြတ်နိုးစုံမက်သည်။

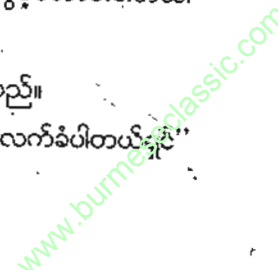
“မံ”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်မ မော့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်ုပ်မကို ချက်ကြည့်နေသော မင်းမျက်နှာလေးတွေ ကြည့်လင်တောက်ပနေ၏။ မံကိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်မှုကလည်း ကျွန်ုပ်မအတွက် ရိုးအိမ်သွားခဲ့သေးပါ။

“မံကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပါတယ်၊ အဖြေကို ကိုယ်ကြားပါရစေနော်”

ကျွန်ုပ်မရင်ထဲ တသိမ့်သိမ့် နွေးသွားရသည်။

“မင်းရယ် ကျွန်ုပ်မ ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ လက်ခံပါတယ်နော်”



ကျွန်မလက်ဖဝါးလေး ဆုပ်ကိုင်ရင်း မင်းမျက်နှာလေး ထင်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို စူးစူးနစ်နစ် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မိရယ် မိကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ကျွန်မလက်ဖဝါးလေးကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူနမ်းရှိုက်အေးအနမ်းက ကျွန်မရင်တွေကို တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါစေသည်။ ကျွန်မပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထူပူရှက်အမ်းနေမည်ထင်ရဲ့။

ချစ်သူဘဝမှာ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးသော အနမ်း။ ကျွန်မလက်ဖဝါးလေးကတစ်ဆင့် သွေးကြောမျှင်တွေထဲ စိမ့်ဝင်တုန်ခါသွားမတတ်ပါဘူး။

“ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ် မိ၊ ကိုယ်နဲ့မင်း လက်ထပ်ကိစ္စကို ကိုယ်စိစဉ်ထားတယ်၊ မာလာနဲ့ ကေသီက မိဘက်အသိသက်သေ၊ ညီညီနဲ့ ဝေယံက ကိုယ့်ဘက်က သက်သေအဖြစ် ရှိကြလိမ့်မယ်”

“မင်းအစီအစဉ်လေး ကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်နေ့စိစဉ်ထားသလဲ မင်း”

“မနက်ဖြန်လေ”

“ဘာရယ် မနက်ဖြန် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိ၊ ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေကို အကြောင်းပြောခေါ်ထားတယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ကြမယ်၊ ပြီးမှ မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ အကျဉ်းသဘော ထပ်စိစဉ်ကြမယ်လေ”

“မင်းရယ် မိ ရှင့်ကိုချစ်လိုက်တာ၊ မိတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဝေးစေရဘူး၊ မိ ရှင့်ကိုလက်ထပ်မယ်၊ မိတို့ လက်ထပ်ခြင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာမယ်၊ တစ်ခုတော့ ဝန်ခံချင်တယ် မင်း”

“ဘာဝန်ခံမှာလဲ မိ၊ ပြောလေ”

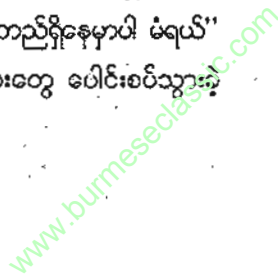
“အခု မိ ရှင့်ကိုလက်ထပ်တာ ရှင့်အမေကို အနိုင်ယူ ချင်စိတ်က တစ်ဝက်ပါမယ်၊ ရှင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်က တစ်ဝက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ရှင်သိစေချင်တယ်”

“မိရယ် ကိုယ် ကိုယ်က”

“နေဦး မင်း မိစကား မဆုံးသေးဘူး၊ မိပြောခဲ့တာ သတ်မှတ်ချက်စာချုပ်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ခြင်းကို ပြောတာ၊ နှင့်ကို မိသိပ်ချစ်တယ်၊ မိရဲ့ မြတ်နိုးချစ်ခြင်းတွေက ရှင့်ကို ဆိုင်ဆိုင်ရလည်း ရာနှုန်းပြည့်ကျော် ရှိနေမှာ သေချာတယ်”

ကျွန်မစကားတွေအဆုံးမှာ သူ ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးလို့ ကျွန်မအားကို ပွေ့ဖက်လာသည်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ အလိုက်သင့် နို့နို့ကျသွားခဲ့၏။

“မိကို ကိုယ်နားလည်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ကျေနပ်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး မိကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ထပ်တူ တည်ရှိနေမှာပါ မိရယ်”  
နားလည်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတို့နှလုံးသားတွေ ပေါင်းစပ်သွားခဲ့သည်က သေချာသည်။



ကျွန်မ ချစ်မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းက ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းခြင်းဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မင်း မေမေ အတွက်တော့ ကံဆိုးခြင်းဖြစ်မှာ သေချာသည်။



အခန်း (၂၂)

တရားရုံးထဲမှာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ ဆက်မှတ်ရေးထိုးတော့ မင်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့ ညွှန်ချင်းတွေ စုံညီစွာရှိခဲ့ကြသည်။

ညီညီနှင့် ဝေယံက မှင်းဘက်က အသိသက်သေအဖြစ် ဆက်မှတ်ထိုးကြသလို ကျွန်မဘက်က မာလာနှင့် ကေသီ။

လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ယူဆောင်ကာ မင်းက ကျွန်မ ဆက်ထဲ ကမ်းပေး၏။

“ရော့ မံပဲ နှစ်စောင်စလုံး သိမ်းထားနော်”

ကျွန်မ ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ လှမ်းယူပြီး စလင်းဘတ်အိတ်ထဲ အသေအချာ ခေါက်ထည့်သိမ်းသည်။

“ကဲ အားလုံးကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ကျွေးမွေးမယ် သွားကြစို့”

မင်းက ဦးဆောင်ကာ တရားရုံးခန်းရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီ လှမ်းသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး အနောက်က လိုက်ခဲ့ကြစဉ် မှာပဲ အခြေအနေတွေကို ဘာမှမသိဘဲ မင်းအကူအညီတောင်း၍ ရုံးက ခွင့်ယူလာခဲ့ရသော မာလာက

“နေကြစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့က မင်္ဂလာပွဲမလုပ်သေးဘဲ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ကြတာဆိုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ နင့်အဘွားက သဘောမတူလို့လား မဲရဲ့”

မာလာအမေးစကားကြောင့် ကျွန်မ အသံလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်မောလိုက်ရင်း

“နင့်တို့ ငါ့စကားကိုကြားရင် ဟားမှာသေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ထိခိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး နင့်တို့သိအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြမယ်၊ မင်းမေမေက သူ့သား ငါနဲ့ သဘောမတူဘူးတဲ့လေ”

“ဘာရယ် မဲ၊ မွမ်းမံ မေမေက”

မာလာ တအံ့တဩ မေးသည်။ ကျွန်မတို့ချင်း မဆုံတာ ကြာပြီမို့ ပြဿနာတွေကို မာလာမသိ။ ကေသီလည်း မသိရှာသေး

ဘာမို့ မယုံနိုင်စွာ နားစွင့်လို့။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မဲလို မိန်းမနဲ့ မင်းကို သဘော မတူဘူးလို့ ငါ့ကို အိမ်ထိခေါ်ပြီး ထိပ်တိုက်ပြောခဲ့တာ”

ကျွန်မစကားတွေကြောင့် မင်း လှည့်ကြည့်သည်။ မင်းဖျက်နာ ဦးမှောင်ကာ ပျက်ယွင်းနေပေမယ့် ကျွန်မ မသိဟန်ဆောင်လျက် ဆက်ရှင်းပြလိုက်မိသည်။

ကျွန်မအပေါ် ပြုမူခဲ့သော မင်းမေမေရဲ့ အပြုအမူတွေကို အားလုံးသိစေချင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေကို ဖုံးကွယ်မထားခဲ့ပါ။

“ငါနဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတဲ့ မင်းကို ရအောင်ယူပြချင်လို့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တာ၊ ခုလောက်ဆို ငါတို့သတင်း ကြားပြီး မင်းမေမေ ဆွေဆွေခုန်နေမလားပဲ”

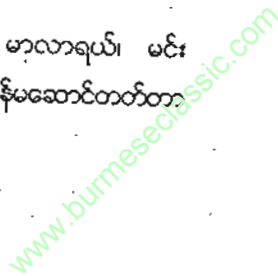
မင်း ဆက်မကြားရဲတော့သည့်အလား တောင်းပန်သည်။

“ဆောရီးဟာ၊ ငါမေးမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းစက်ရာ သော ဒါတွေမသိခဲ့လို့ပါနော်”

မာလာက သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရသော ကိစ္စမို့ အားနာနေသည်။

ကျွန်မကတော့ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်ရင်း

“နင်မမေးလည်း ငါက ပြောပြမှာပါ၊ မာလာရယ်၊ မင်း အိတ်ညစ်စရာဖြစ်ရင် မဲ တောင်းပန်ပါတယ် မဲ ဟန်မဆောင်တတ်တာ အသိဆုံးပါ”



“ကိုယ် မံကို နားလည်ပါတယ် မံ၊ မံကို ကိုယ် အပြစ်မပြုပါဘူး”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နားလည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ခိုင်မြဲမှု နှစ်တို့အမြင်ပဲ မာလာ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စက မင်း၊ မေမေကြောင့် ဖြစ်ကုန်တာ မင်းကို ဆုံးရှုံးရရင် ငါ့အတွက် မင်း၊ မေမေကိုပါ အရှုံးပေးလိုက်ရမှာ သေချာတယ်၊ မင်း၊ မေမေကိုလည်း အနိုင်ယူနိုင်ပြီပေါ့ဟာ”

ကားပေါ်ရောက်ခဲ့သည်အထိ ထိုစကားတွေကို ကျွန်ုပ် အားရပါးရ ပြောကောင်းနေတုန်း။ မင်းကတော့ နှုတ်ဆိတ်လျက် ကားမောင်းမောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်မစကားတွေကို မကြားယောင်ပြုနေသည်တိုင်း မင်းမျက်နှာ ညိုမှောင်နေဆဲရှိသည်။

“ကဲ တော်ကြပါတော့ မွမ်းမံ၊ ဒီနေ့ မင်းနဲ့ မွမ်းမံနဲ့ မက်လာနေလေ”

ညီညီက မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်တားမှ ကျွန်ုပ်မစကားတွေထဲ ရပ်မိတော့သည်။ မင်းကိုလည်း သနားသွားမိ၏။

“ဆော့ခိုးနော် မင်း၊ မံကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီနေ့ မံ သိပ်ပျော်နေတာ အမှန်ပါ။ မက်လာနေကလေးကို မက်လာရုံရှိပဲ ကုန်ဆုံးရအောင်နော် မင်း လက်မောင်းလေးကို ဒိုတွယ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုတော့ မင်း နွေးနွေးလေးပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟေ့ မင်း ကားကိုရပ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလို့လဲ ဝေယံ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခဏလေးရပ်လိုက်၊ ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ”

ဝေယံ ဇွတ်တားနေတာမို့ မင်း ကားကို ထိုးရပ်ပေးသည်။ သည်တော့မှ ဝေယံ ကားပေါ်က တံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး မင်းရှိရာ ညာဘက် တံခါးဆီ ကွေ့လျှောက်လာ၏။

“ဖယ် မင်း ဟိုဘက်တိုး၊ ငါမောင်းမယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့မက်လာမောင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့၊ မွမ်းမံကို အကြည့်ကြည့် ကားမောင်းနေတာ ငါအူယားတယ်”

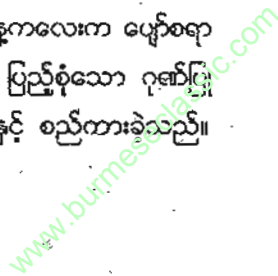
သည်တော့မှ ဝေယံကြောက်နေတာ ခိုင်မီကာ အားလုံး ခယ်လိုက်မိကြသည်။ ညီညီက

“ခွေးကောင် သေမှာတော့ကြောက်တယ်”

“မိန်းမ မရသေးဘူးလေကွာ ဟဲ့ ဟဲ့”

“မင်းလိုကောင်ကို ယူမယ့်မိန်းမ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သေတဲ့အထိတောင် ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မပူနဲ့ ငါ ငှက်ပျောတုံး နှုတ်ညှိပေးမှာပါ”

ညီညီ နှိပ်ကွပ်လိုက်တာမို့ ဝေယံ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲသည်။ နှုတ်ညှိမှုများကို အားနာသွားဟန်နှင့် တောင်းပန်နေသေးလေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ မက်လာနေကလေးက ပျော်စရာ အောင်းခဲ့ကြသည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ပြည့်စုံသော ဂုဏ်ဖြူ အမင်းဝိုင်းလေးက သူငယ်ချင်းတွေ စုံလင်စွာနှင့် စည်ကားခဲ့သည်။



ညီညီနှင့် ဝေယံ ဇွတ်တောင်းဆိုသဖြင့် ဘီယာသုံးခွက် မှာကား မင်းတို့ ယောက်ျားလေးသုံးယောက် ခွက်တွေမြှောက် ချီးယားစီ လုပ်ကြသေးရဲ့။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းကြီးရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ရက်မြတ် နောင် နှစ်ရက် တိုင်စေသော်”

မင်္ဂလာဂုဏ်ပြုထမင်းပိုင်းသိမ်းတော့ အားလုံး အလိုက်တသိန်း ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်း ပြန်ကြမည်ဆိုသည်။

“မင်းတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်းတို့ရာ”

“မလိုပါဘူး မင်းရာ၊ မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဦးမှာဆို စိတ်ချ ငါတို့ အရောက်လာခဲ့မယ်”

“အေး ဒီလထဲမှာ လုပ်ဖြစ်မှာပါ၊ မင်းတို့အားလုံးကို အကြောင်းကြားမှာပေါ့၊ ကိုင်း အားလုံး ဝွတ်တိုင်”

အပြန်လမ်းမှာတော့ ကျွန်မနှင့် မင်း နှစ်ယောက်တည်း မင်းပခုံးကို မှီခွဲလို့ ကျွန်မရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေသည်။ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဦးနေလေ။ လတ်တလောမှာ မင်းနဲ့ ကျွန်မ နေဖို့အတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခု ငှားရမ်းထားသည်။ ကျွန်မတို့နဲ့ မင်္ဂလာဦးရက်တွေကို ထိုတိုက်ခန်းလေးမှာပဲ ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းချင်သည်။

“ကိုယ်ရင်တွေ အရမ်းခန့်နေတယ်၊ အချစ်ရော ရင်တွေ ခန့်နေလားဟင်”

ကြည့်စမ်း။ သူက နူးညံ့သည့်အသံကလေးနှင့် ကျွန်မကို အချစ်တဲ့။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလို့ ရှိန်းမြဲသွားခဲ့တာအမှန်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီလေ။ မကြာခင် အင်မယားဘဝ ရောက်ကြတော့မှာပဲ။

မင်းလိုပဲ ကျွန်မလည်း ရင်တွေခန့်နေတာပေါ့။ ပြီးတော့ အသိတို့ အခေါ်အဝေါ်နေရာမှာ နာမ်စားတစ်ခု ပြောင်းလဲခေါ်ချင် တိုက်တာ။

ကျွန်မစကားသံကို ငုံ့လင့်နေတဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကို ကျွန်မ အားနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဟုတ်တယ်၊ မံသိမ်ပျော်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ရင်တွေ ခန့်နေတယ်၊ မောင်နဲ့ ထပ်တူပေါ့ မောင်ရယ်”

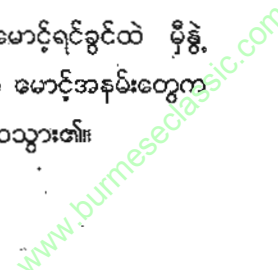
ရုတ်တရက် မင်း ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို တောက်ပလဲ့ဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ငေးကြည့်ရင်း

“မံ မံဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်၊ ကိုယ်ထပ်ကြားပါရစေဦး”

“အို မံရှက်တယ် မောင်ရဲ့”

“ဟား အရသာရှိလိုက်တာ အချစ်ရယ်၊ တကယ်ချိုမြိန်တဲ့ အသံလေးကို ကိုယ် အမြဲတမ်း ကြားချင်လိုက်တာ”

ကျွန်မ ထူထူပူပူ ရှိန်းရှိန်းမြဲမြဲနဲ့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ မှီခွဲ နူးညံ့သော သိမ်မွေ့ညင်သာသော မောင့်အနမ်းတွေက ကျွန်မနဖူးပြင်၊ ပါးပြင်တွေ နေရာမလပ် ပွင့်ဝေသွား၏။



ယစ်ဖူးဖွယ်ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ကျွန်မကော မောင်ပါ နစ်မေ့နေတုန်းမှာ မောင်ဖုန်းသံလေးက ဖြည့်လာသည်။

မောင် ဆတ်ခနဲ လန့်သွားရင်း ဟမ်းဖုန်းလေးကို ကောက်ယူနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ မင်းစက်ရာပါ။”

မောင့်အသံတွေက အလိုမကျသလို မာဆတ်ဆတ်ခွဲ ကျွန်ပြုံးလိုက်မိသေးရဲ့။ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ မောင်မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေတုန်း။

“ဗျာ မေမေ မေမေကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီ”

မောင်မျက်နှာက တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားတာ အထင်အရှား မောင်မျက်ဝန်းတွေက စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အရိပ်ထင်လာ၏။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် အရောက်လာပါ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ကျွန်မ မောင်မျက်နှာကို ငေးရင်း ငြိမ်သက်နေမိဆဲ။ မေပူပန်သောကတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကျွန်မလှမ်းကြည့်၏။

“မေမေ အရေးပေါ် ဆေးရုံတင်လိုက်ရပြီ မံ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်း၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ လှည့်တာ တစ်ခုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ မင်းယုံသလား”

“ကိုယ်တို့မိသားစုဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆက်တာ

အခေကို တကယ် ဆေးရုံတင်လိုက်ကြရတာ၊ ကိုယ်သွားမဖြစ်မယ်”

“ဘာ ဘာရယ်၊ မံကိုထားခဲ့ပြီး ရှင်သွားမှာလား မင်း။

နေ့ မံတို့ မင်္ဂလာဦးနေဆိုတာ ရှင် သတ်ရသေးရဲ့လား”

“မံရယ် အချစ်ရယ်၊ မောင့်ကို နားလည်ပါနော်”

ဟင်အင်း။ ဒီတစ်ခါခေါ်တဲ့ သူ့အခေါ်အပြောတွေက ကျွန်မကို

အံ့အံ့နီနီစွမ်း မရှိစေခဲ့ပါ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သိပ်ကြောက်ရွံ့နေသည်။

မေမေ ဘာတွေကြံစည်နေတာလဲ။ ကျွန်မ မေ့လျော့ထားမိတဲ့

မေမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာတယ်။

“မံ မယုံဘူး မင်း၊ ရှင်နဲ့မံ့ကို ခွဲဖို့ မင်းမေမေ

စည်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ရှင်မသွားပါနဲ့နော်”

မင်းလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မ တောင်းပန်နေမိသည်။

“ကိုယ်သိတယ် မံ၊ မေမေ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဝေဒနာ

လာတာ သေချာတယ်၊ မေမေ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ်ရင်ကျိုးမှာ၊

သက်လုံး နောင်တရလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ တိမ်းပါးသွား

တာက ကိုယ့်လက်ထဲမှာ တခဏလေး ထွေးပွေ့ထားခွင့်ပေးပါ

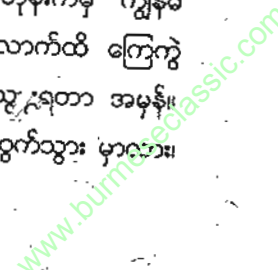
နော် ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါ မလား”

ကြည့်စမ်း။ မင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ

အံ့အံ့တို့ မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်လို့။ မင်း ဒီလောက်ထိ ကြောက်

နေသလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာ အမှန်။

“မင်း ရှင်တကယ်ပဲ မံကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွား မှာလား။



ရှင်မေမေအတွက် ရှင် ပူပန်နေသလားဟင်”

“မိရယ် မေမေကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်အမေရင်းလေ”

ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါသည်။ မင်းရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေ ကျွန်မ ငြိမ်းသတ်မရနိုင်တာ သေချာသည်။ ဒါ လှည့်စားမှုတစ် ဖြစ်နေရင်တောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောပြော မင်း လက်ခံမှာမဟုတ်

“ကောင်းပြီ မင်း ခဏလေး”

မင်းကိုပြောရင်း ကျွန်မ ကူရှင်ပေါ်က စလင်းဘတ်အိမ် ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကျွန်မလှုပ်ရှားသမျှ ငေးကြည့်နေ မင်း ကျွန်မလက်ထဲ ပါလာတဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေ၏။

“မင်း သွားမယ်ဆို သွားပါ။ ဘယ်လိုနှောင်ဖွဲ့မှုတွေနဲ့မှ ရှင် မံ မတားမြစ်ဘူး၊ မချုပ်ကိုင်ထားဘူး”

“မံ မံ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူ့အမေးစကားအဆုံးမှာ ကျွန်မ လက်တွေ့လုပ်ပြလိုက် စာချုပ်နှစ်စောင်က ကျွန်မလက်ထဲမှာ အပိုင်းပိုင်း စုတ်ပြဲသွားခဲ့အံ့

“မံ မိရယ် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ”

“ဘာတွေနဲ့မှ မင်းကို ချုပ်နှောင်မထားကြောင်း သက်သေ ပြလိုက်တာပါ။ လက်ထပ်စာချုပ်ဆိုတာ စာရွက်တစ်ခုပါပဲ အချစ်အတူ သစ္စာတရားချောက် မခိုင်မြဲပါဘူး မင်း၊ မင်းနဲ့မံ ဘာ မသက်ဆိုင်သေးဘူးလေ။ မင်းဘဝတစ်ခုလုံး မံအတွက်ဆို”

သေချာတဲ့တစ်နေ့ မံ့ဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ။ မံ့နှလုံးသားက မင်းအတွက် အသင့်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ မင်း”

“ကိုယ် မံ့ဆီ ပြန်လာမှာပါ”

ကျွန်မ ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ကာ သူ ဆင်းသွားတာကိုလည်း မတားချင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ တဆစ်ဆစ် နာကျင်နေသည်။ မင်းကိုမဟုတ်။ ကျွန်မရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုအတွက်ပါပဲ။ မင်း၊ မေမေကို ကျွန်မ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီဆိုတာ သေချာသည်။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုရင်း ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ အို ဘုရားရေ ကျွန်မပါပြင်မှာ စိုစွတ်နေတာ ဘာတွေလဲ။ ဟင့်အင်း ကျွန်မ မငိုဘူး။ ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး။ မျက်ရည်မကျဘူး။ ရှုံးနိမ့်မှုအတွက် ကျွန်မ မျက်ရည်ကျတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါ မင်းအတွက်။ ကျွန်မနှလုံးသားက ယိုစီးကျလာတဲ့ သွေးစက်တွေပါ မောင်ရယ်။





“မေမေ အသက်ရှူနေသ၍ မေပျောက်မရဘူး သား။ မေက ခံစားခဲ့ရသူ၊ နာကျင်ခဲ့ရသူ၊ ဒါတွေခံစားပြီး မေမေ ခေါင်းဝေဒနာ ရခဲ့တာ သားအသိ၊ ဒီတော့ မေမေ့စကားကို မေယောင်ရင်လည်း ရှိစေတော့။ မေမေ လောကကြီးထဲက ထွက်သွားဖို့ ကြောက်ဘူး သား။ တစ်ခုပဲဝမ်းနည်းတယ်၊ မေမေ့သားက မေရင်းထက်တောင် မွမ်းမံကို ချစ်နေတာ မေမေ ခံစားနာကျင်ရတယ် သား”

မေမေ့စကားက သူ့ရင်ထဲထိ စူးနှစ်ဝင်သည်။ မေမေ့ပါးပြင် မိမိတ မျက်ရည်တွေကို သူ မမြင်ရက်။ မေမေ့ဝေဒနာကို နားလည်သည်။ သူသာ အချိန်မီပြန်မရောက်လျှင် မေမေ သေဆုံး နိုင်သည်တဲ့။ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကို ရှင်းပြပြီးခဲ့ပြီ။

“မင်းမေမေအသက်က မင်းလက်ထဲမှာ ရှိတယ် နှင့်မင်းစက်ရာ၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို အန်ကယ် ချစ်ဖက်ချင်ဘူး။ အန်ကယ်ရဲ့ လူနာတစ်ယောက်အတွက်ပဲ မွေးလင်းလင်း ပြောမယ်၊ မင်းအမေ ဆက်အသက်ရှင်စေချင်ရင် အနီးမှာ တစ်ဖမ်းမခွာ ရှိနေမှရမယ်၊ ဒါဆို မင်းသဘောပေါက်မှာပါ”

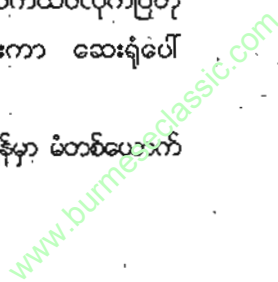
သူ နားလည်ပါသည်။ သူနှင့် မွမ်းမံ လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု သိသေးသည့် ကြားရုံနှင့် မေမေ ဝေဒနာတိုးကာ ဆေးရုံပေါ် အသက်သွားခဲ့၏။

မေမေ့အနီးမှာ အရိပ်လို သူ ရှိနေရ၏။ ခုချိန်မှာ မိတစ်ယောက်

အခန်း (၂၃)

“မွမ်းမံကို သား လက်ထပ်ပါဘူးလို့ မေမေ့ကို ကတိပေးပေး သား။ မေမေကြားချင်တာ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းပဲ။ မေမေ သားက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သူအတွက် မေမေလိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပဲ။ မွမ်းမံကို သားဘဝထဲက မေပစ်လိုက်ဖို့ပဲ သား”

“မေမေရယ်၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို မေမေ စာနာပေးပါဦး သားရင်ထဲမှာ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သူက မွမ်းမံ မေမေ၊ မေမေ့ရဲ့ အတ္တနဲ့ အညှိုးတွေကို ပျောက်ပစ်လိုက်ပါတော့ မေမေရယ်”



ဘယ်လိုရှိနေသည်လည်း မသိပါ။ သူ့ဖုန်းကို မေမေ ယူသိမ်းထား  
လိုက်တာမို့ မိတ်ဆက်သွယ်သလား သူ မသိပါ။

ဒါမှမဟုတ် မိ သူ့ကို မုန်းသွားသည်လား။ မေမေကို နှိပ်  
ခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်သွားကာ သူ့ကို နာကျည်းနေသည်လား။

မေမေ့ကို စာနာနိုင်သလို၊ မိကိုလည်း နားလည်သည်။  
သူ့ကိုချစ်တာကိုလည်း ယုံကြည်ပါသည်။

လတ်တလောမှာတော့ မေမေဝေဒနာကြောင့် မေမေ့ကို  
ကတိပေးလိုက်ရသည်။ သူ အိမ်ရောက်ခဲ့တာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့  
ခုချိန်ထိ မိဆီ ဆက်သွယ်ဖို့လည်း မဝံ့ရဲသေး။

မေမေနည်းတူ မိဘက်က ပြတ်သားစွာ မေးလာလျှင်  
ဘယ်လိုပြောရမည်လဲ။ ပထမအကြိမ်တုန်းကလို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်  
မဆုံးဖြတ်ရဲတော့ပါ။ မေမေ အခြေအနေက အစိုးရိမ်ရဆုံး။

ပြဿနာအားလုံးကို မကြာမီ အင်္ဂလန်ကပြန်လာမည့် ကို  
ရောက်လာမှ ပြောပြမည်။ ကိုကိုကိုယ်တိုင် မေမေ့ကို နားချနိုင်  
အဆင်ပြေနိုင်သည်။

နောက်ဆုံး မေမေ ငြင်းဆိုနေလျှင်တောင် သူ ကိုကို  
ပွင့်လင်းစွာ ပြောမည်။ မိကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်။ ကိုကိုက မေမေ့အား  
သူ့ကိုယ်တားရှိနေလျှင် မေမေ အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်မသွားနိုင်ဟု ထင်သ

ကိုကို ရောက်မလာခင်အထိတော့ မွန်းကြပ်စွာနှင့်  
ရှင်သန်ပေဦးတော့။

ဆေးအရှိန်နှင့် မေမေ အိမ်ပျော်သွားတော့ သူ အိမ်ဖော်မလေး  
ဒီတုတ် ယူလာပေးသော သတင်းစာကို ကောက်ယူဖတ်ရင်း  
ဒုရင်းဘွတ်မှာ လှဲလိုက်သည်။

သတင်းစာကို လှန်လှော့ရင်း သူ မျက်ဝန်းထဲမှာ  
ဆင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည့် သတင်းတစ်ပုဒ်က ခေါင်းနပ်နီး  
ဦးသွားမတတ်။

“ဟာ ဒါ ဒါ”

သူ မယုံနိုင်စွာ ပင့်သက်ချလျက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း  
သတင်းကို ကသောကမျော ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

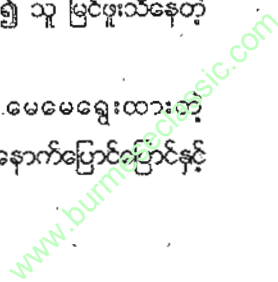
သတို့သားနာမည်က သူ့နာမည်။ မိဘနာမည်တွေကော  
အတိအကျ။ အင်္ဂလန်မှာ ပညာသင်ယူနေဆဲ ကိုကိုနာမည်တောင်  
မိနေသေးသည်။

မေမေ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ သူ အလန်တကြားတွေးရင်း  
သတို့သမီး အမည်နာမကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် ဝတ် ဝတ်ရည်သွယ်တဲ့”

ဝတ်ရည်သွယ်ကို သူသိနေသည်။ မေမေ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်မြသွယ်၏  
သမီး။ အရင်က အိမ်ကို မကြာခဏ လာလည်ဖူး၍ သူ မြင်ဖူးသိနေတဲ့  
ဘာင်မလေးပါပဲ။

မေမေကတောင် သားအတွက် မေမေရွေးထားတဲ့  
အမည်မလောင်းဟု ပြောဖူးသည်။ ထိုစဉ်က နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နှင့်



သူတောင် ပြောခဲ့သေးတာ။

“သားတော့ မကြိုက်ပါဘူး။ မေမေ့သားကြီးနဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့ အင်္ဂလန်က ပြန်လာတာနဲ့ ပေးစားပစ်လိုက်ပေါ့”

အခုတော့ ဝတ်ရည်သွယ်နဲ့ သူ့ရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း သတင်းက သတင်းစာထဲ ပါလာသည်။ သူ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မေမေ့ အိပ်နေရာကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

မေမေ မျက်လုံးတွေပွင့်လို့ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေလေ၏။

“မေ မေမေ ဒါ ဒါ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားနဲ့ ဝတ်ရည်သွယ်တို့ကို မေမေ စီစဉ်လိုက်တာပဲ”

“ဟာ ကျွန်တော် ဘာမှ မသိလိုက်ပါလား မေမေ”

“အခု သား သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရပြီပဲ မဟုတ်လား”

မေမေ တည်ငြိမ်စွာ ဆိုနေခြင်းပေမယ့် သူကတော့ သိပ်က တုန်လှုပ်သွားရပါသည်။ ဒါ သူ မသိလိုက်သည့် ကိစ္စ။ သတင်းစာထဲ အထိတောင် ပါလာသည်ဆိုတော့ မံ မံ သိနေပြီလား။

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိဘူး”

“မွမ်းမံနဲ့ သား နီးစပ်သွားမှာ မေမေ မမြင်တွေ့ချင်ဘူး ဒါကြောင့် စီစဉ်လိုက်တာ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ပေးမယ် မေမေ အားလုံး ညှိနှိုင်းပြီးပြီ၊ မေမေ အရှက်ကွဲအောင် မလှုပ်ပါနဲ့”

သား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ မတရားဘူး၊ သိပ်ရက်စက်တယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး သွားပြီ”

သူ ပေါက်ကွဲရေရွတ်ရင်း တုန်ယင်နေတာကို စူးစိုက် ကြည့်နေရာမှ မေမေ အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်၏။ ပြီးတော့ မေမေ တောင်ပေါ် ဝိုက်ခနဲ ပြိုလဲကျသွားသည်။

“ဟာ မေ မေမေ၊ မေမေ”

သူ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဟစ်အော်ရင်း မေမေကို ပွေ့ထူမိ၏။ မေမေ သတိမလစ်သေးပါ။ ဝေဒနာအရှိန်ကြောင့် ချွေးတွေ ရွှဲနှစ် နေလေသည်။ မေမေ ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်တာတော့ သိချာသည်။

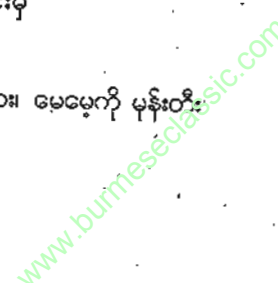
“သား မေမေ့အတွက် ငဆေး ဆေးပေးစမ်းပါ”

သူ ကပျာကသီ သူးထဲကဆေးကို ထုတ်ကာ မေမေ့လက်ထဲ ညှည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ကရားထဲက ရေကျက်အေးတစ်ခွက် ထုတ်ပေးရသည်။

ဆေးသောက်ပြီး တခဏအကြာမှာ မေမေ သက်သာစ လာ၏။ သူ မေမေ့ကို စိုးရိမ်စွာ ပွေ့ထားရင်းမှ

“မေမေ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“အင်း သား မေမေ့ကို စိတ်နာသွားလား၊ မေမေ့ကို မုန်းတီး ပြီးလား သားရယ်”



“မေမေရယ် ကျွန်တော်”

သူ့စကားတွေ အဆုံးမသတ်ပဲ ရပ်တန့်သွားရသည်။ ရင်ထဲမှာ ရှိသော စကားတွေ နှုတ်က ဘယ်လိုမှထွက်မလာ။ သူ့နှလုံးသားမှာ မဲပဲ ရှိတယ်လေ။

“မေမေ့ကို မုန်းချင်မုန်း၊ မေမေ့ကို မုန်းသလို မွမ်းမံကိုလည်း မေ့လိုက်ပါ သား၊ သားလက်ထပ်ရမှာ ဝတ်ရည်သွယ်ပဲ”

သူ ငြင်းပယ်လို့ မရနိုင်တော့တာ နားလည်လိုက်သည် မေမေ့ အတ္တတွေကို သူ အနှုံးပေးလိုက်ပြီထင်ရဲ့။ လောကကြီးထဲမှာ မေမေ အသက်ဆက်ရှင်သန်ဖို့ မေမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် သူ့နှလုံးသားကို စတေးရတော့မည်လား။

အာရုံထဲမှာ မဲပဲရိပ်လေးက တိုးဝင်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြောကွဲစွာ ခံစားလိုက်ရ၏။

ရင်ထဲက စကားတွေကို မဲ ကြားနိုင်မည်လား။ ကိုယ့်ကို မုန်းမေ့လိုက်ပါတော့ မဲရယ်။



အခန်း (၂၄)

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မနှုတ်က ထိုစကားလုံးတွေကို အထိတ်တလန့် ရေရွတ် ခဲ့ပေမယ့် သတင်းစာထဲမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းဆိုသော သတင်းလေးက အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ သွေးပျက်ထိတ်လန့် ခြင်းတွေနဲ့ နာမည်တွေကို ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်တော့ သိပ်ကို သေချာ ခဲ့ပါသည်။

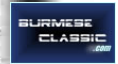
ဒါ မင်းရဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသတင်းပါပဲ။ ကျွန်မ အသက်မဲ့ သော ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မိနစ်အတော်ကြာ မင်သက်ကြောင်တွေ

နေခဲ့မိသေးသည်။ ကြည်စမ်း။ ကျွန်မစိုးရိမ်နေခဲ့သည့်အတိုင်း အားထုတ်  
ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြချေပြီ။ ဒါ ဟိုမိန်းမကြီးရဲ့ အစီအမံတွေပဲပေါ့။ မင်းကိုယ်တိုင်  
မရှောင်လွှဲနိုင်အောင် ကြံဆုံလိုက်ရပြီထင်သည်။

မွမ်းမံ ဆိုတဲ့ ကျွန်မဘဝ ပြီးဆုံးသွားပြီလား။ ဟင့်အင်  
ကျွန်မ မငိုဘူး။ မွမ်းမံ ဘဝအသစ်ကို ကျွန်မ ပြန်တည်ဆောက်  
ရမယ်။ ကျွန်မ တစ်လှည့် ပြန်အနိုင်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်  
ရှင့်မေမေရယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်အတွက်ပါ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းပြန်  
ပြန်တုံ့ပြန်ရမယ်။

အဲဒီအတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိနေမှာ ကျွန်မယုံသည်  
အရှုံးအမှား ချစ်ခြင်းတွေက တစ်ခါတစ်လေမှာ ခါးခါးသီးသီးအမှန်းတွေ  
အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတတ်၏။

ရှင် ခံယူဖို့ ပြင်ဆင်ထားတော့ မင်းစက်ရာ။



အခန်း (၂၅)

ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ကျင်းပခဲ့သော မင်းစက်ရာနှင့်  
ဆက်ဆံသွယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာညွှတ်ပွဲကို ကျွန်မ ရောက်ခဲ့တယ်။ အနီရောင်  
ဆံပင်ဖွယောင်းယောင်းနဲ့ အနက်ရောင်မျက်မှန်တပ်ဆင်ပြီး ဘယ်သူမှ  
မှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်ထားသော ကျွန်မကို အားလုံး မရိပ်မိခဲ့ကြ။  
သတိမထားခဲ့မိကြပါ။

ညွှတ်ပွဲရသတ်ကို နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲပြီး ဧည့်ခံနေသော မင်းနဲ့  
ဆက်ဆံသွယ်တို့ကို ကျွန်မ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ မင်းမျက်နှာက  
အန်ဆောင်အပြုံး ယုံယုံတွေနှင့်ပေမယ့် မင်း မျက်ဝန်းတွေက ကြောက်

www.burmeseclassic.com

ညှိနှိုင်းနေတာလား။

အို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကို သိပ်နာကျည်းတယ် မင်းတကယ်ဆို ဒီခွဲမှာ ဖြစ်သင့်တာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်ပွဲထေ့အခုတော့ ကျွန်မမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးက ရှင်နဲ့ လက်ချင်းချိတ်ကြည့်နူးနေတဲ့ မြင်ကွင်း၊ ဘယ်လောက် နာကျင်စရာကောင်းသလဲ၊ ကြည့်စမ်း။ သိပ်ရှုံ့ရှာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီး။ ရှင်မေ့ကတော့ သိပ်ပျော်ရွှင်နေပုံပဲ။ ဧရာဂါဝေဒနာသည်တစ်ယောက်လို့တောင် မထင်ရဘူး။ အောင်ပွဲအတွက် ပျော်ရွှင်နေလိုက်တာ မျက်နှာကြီးကို ပြုံးရယ်လို့။

“အဟင်း ဒါ သားငယ်ရဲ့ပွဲလေး၊ သားကြီးကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ အင်္ဂလန်က ပြန်ရောက်လာတာ မိုးရဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ လင်းရောင် ပြန်ရောက်လာပြီလား၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်လေးရဲ့ မတွေ့ပါလား”

“ညီဖြစ်သူ မင်္ဂလာပွဲခွဲ အရောက်လာပေမယ့် သူ့ခမြာ ဒီပွဲမျိုးတွေကို သိပ်တက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟော့ဟိုမှာလေး ထောင်ဆုံးပိုင်းထိုင်နေလေရဲ့ မိုးရဲ့”

မင်းမေမေနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တို့ တရင်းတနီး ပြောနေစကားတွေကို ကျွန်မ ကြားနေရသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေက မင်းမေမေညွှန်ပြတဲ့ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တစ်ခုတည်းသော စားပွဲပိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဟို

သည်ငေး ထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က မင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။ ဒါ မင်းရဲ့ အစ်ကို လင်းရောင်ဆိုတာပဲပေါ့။ အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့လွန်ပညာသင်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဒေါက်တာလင်းရောင်တဲ့။

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ တလက်လက် တောက်ပသွားသည်။ ဒါ ကျွန်မအတွက် သိပ်ကိုလှပတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ။ မင်းရဲ့ အစ်ကိုရင်းချာ၊ ဒေါ်ခင်လေးသူ့ရဲ့ သွေးသားအရင်းတစ်ယောက်လေ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဘယ်လောက်ကံသင့်လိုက်သလဲ။

လင်းရောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကို ကျွန်မ သိမ်းသွင်းချုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ရင်။

ပြီးပြီပေါ့။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်သွားမှာ အသေအချာ။ မင်းမေမေကိုလည်း ကျွန်မ အနိုင်ယူနိုင်မည်။ ကျွန်မကို ဥပေက္ခာပြုသွားတဲ့ မင်းကိုလည်း လှပစွာ လက်စားချေနိုင်မည်။

အင်္ဂလန်အထိ ပညာသင်လွှတ်ထားတဲ့ လင်းရောင်ဆိုတဲ့ သားကြီး ရှင်မှာရှိသေးတာ ကျွန်မ ကံကောင်းတယ် ဒေါ်ခင်လေးသူ့။ မင်းနိုင်မယ်ဆို ခုချိန်ကတည်းက သူ့ပိုင်းသွားပြီး ကျွန်မ ရင်းနှီးဖို့ ငြီးစားလိုက်ချင်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အပိုင်ကိုင်တွယ်ရမယ်။

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ ကံကြမ္မာကို မယုံဘူး။ ပွမ်းမံ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ ယုံကြည်နေပြီလေ။

ရှုံးနိမ့်မှုတွေနဲ့ ပူလောင်နာကျင်နေမှုတွေ ကျွန်မရင်ထဲက



ငြိမ်းအေးသွားသလိုပါပဲ။

ဥည့်ပရိသတ်တွေနဲ့ မင်္ဂလာခန်းမထဲက ကျွန်မ ဟန်မပျာ ပြန်ထွက်ခဲ့တာ ဘယ်သူမှ ဂရုမထားမိလိုက်ပါ။ ကျွန်မ မြတ်နိုးချမ်းစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ နောက်ဆုံး စိတ်ထဲထဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မအတွက် အလှပဆုံး လက်စားချေမှုတစ်ခုကို စီစဉ် အတွက် ကျွန်မ အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျ ရေးဆွဲခဲ့ပါတယ်။

လင်းရောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်မ ခက်ခက်ခဲခဲ မစုံစမ်းလိုက်ရပါဘူး။ လင်းရောင်ဆိုတာ မိန်းမတွေ စိတ်မဝင်စား၊ အထင်မကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။

မာနနဲ့ဂုဏ်ကို ကိုးကွယ်ခံစားတတ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်တဲ့။ သိပ်ကို သဘောကျတယ် လင်းရောင်။ မွမ်းမံဆိုတဲ့ ကျွန်မကလည်း မာနကို တန်ဖိုးထားတွယ်မက်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်လေး။

ရှင်နဲ့ ဆုံဆည်းဖို့အတွက် ကျွန်မ ပြင်းပြနေတာ အမှန် ဒါပေမဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသား ကင်းမဲ့တဲ့ မွမ်းမံအဖြစ်နဲ့ပါ။ ကျွန်မ နုလုံးသားက မင်းဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပြီးဆုံးခဲ့ ပြီလေ။



စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၆)

“ညီ ညီတို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့အဖြစ် အင်္ဂလန်ကို ချည်ဆမ်းထွက်နိုင်အောင် ကိုကို စီစဉ်ပေးမယ်”  
“နေပါစေ ကိုကို၊ ကျွန်တော် ဘယ်မှမသွားချင်ဘူး”  
“ဟာကွာ မဟုတ်တာဘဲ၊ ညီကို ပျော်စေချင်လို့ ကိုကို စီစဉ်ပေးတာ၊ တကယ်တော့ ညီက ကိုကိုမရှိချိန်တွေမှာ မေမေအနားမှာ နေပေးတတ်တဲ့သူ၊ ဒီတော့ ညီကို ကိုကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”  
ကိုကိုလင်းရောင်က သူ့မင်္ဂလာပွဲအပြီးမှာ အင်္ဂလန်ခရီးစဉ် အတွက် စီစဉ်ပေးနေတော့ သူ ငြင်းရခက်နေသည်။ တကယ်ဆို

စိုးစိုးစာပေ



သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို ကိုကို ဘာမှမသိပါလား။

မေမေဝေဒနာအတွက် သူ့နှလုံးသားကို စတေးခဲ့ရတာကိုကိုသိအောင် ပြောပြချင်မိသည်။ အခုတော့ ကိုကိုရဲ့ စေတနာအစီအမံကို မငြင်းလိုတော့ပါ။ ဝတ်ရည်သွယ်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ဝတ်ရည်သွယ်မျက်ဝန်းကနေ သူ့ကို ခင်ပွန်းတစ်ယောက်လို အားကိုးချစ်ခင်နေတာ အထင်အရှား။

“ဒီနေ့ မေမေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးစစ်ပေးအစီအစဉ်ရှိနေတယ် ညီ”

“ကျွန်တော် ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရမလား ကိုကို”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ မင်းတို့ မင်္ဂလာမောင်နဲ့ အေးအေးလူလူနေစမ်းပါ။ ကိုကိုဘာသာ မောင်းမှာပေါ့၊ မေမေဝေဒနာကို စစ်ဆေးကုသပေးဖို့ ကိုကို စီစဉ်ထားတာ မင်းသိအောင် ပြောတာပါ”

ကိုကိုက မေမေကျန်းမာရေးအတွက် ဂရုစိုက် စီစဉ်နေသည်။ မေမေနှင့် သူ့ကို အချိန်များစွာ ခွဲခွာထားခဲ့သော ကိုကိုသည် ခုချိန်မှာ မိသားစု အရေးကိစ္စတွေကို ဦးစားပေး စီစဉ်နေလေသည်။

“မောင်”

ကိုကိုတို့ကားလေး ထွက်ခွာသွားတာကို သူ ငေးကြည့်နေတာတိုးညှင်းသော ခေါ်သံတစ်ခု ထွက်လာတာမို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့အနောက်ဘက်မှာ ဝတ်ရည်သွယ် ရပ်လို့နေသည်။

“ဝတ်ရည် မင်း ဘယ် ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဟို အဲ မောင် မောင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ ကိုမင်းရဲ့”  
ရှက်သွေးရဲရဲနှင့် ဝတ်ရည် မဝံ့မရဲဆိုသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖူးဖူးနစ်နစ် နာကျင်ရသည်။ ဒါကို ဝတ်ရည်မသိ။ ဒီနာမ်စားက သူ့ကို မွမ်းမံပဲ ခေါ်တတ်တဲ့ နာမည် နာမ်စားလေ။

“ဝတ်ရည် ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

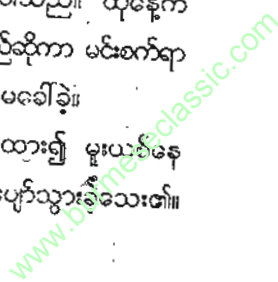
“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်း၊ ဟို ကိုမင်းနဲ့ ဝတ်ရည်တို့က သင်မယားဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဝတ်ရည်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ခေါ်ချင်လို့ ခေါ်မိတာ ကိုမင်း မကြိုက်လို့လား”

“အင်း အဲဒီနာမ်စားကလွဲရင် မင်းကြိုက်သလိုခေါ်ပါ ဝတ်ရည်၊ အဲဒီလိုတော့ မခေါ်ဖို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ဝတ်ရည်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းလာရသည်။ မင်းစက်ရာရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို သူမ သတိထားမိနေတာ ကြာပြီ။ နီးကပ်တွေနှင့် ဆုံတွေ့စိစဉ်က မင်းစက်ရာ သူမကို တကယ်ချစ်၍ သက်ထင်ခြင်းဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ သိပေမယ့်။

မင်္ဂလာညှို့ခံပွဲနေ့မှာပဲ သူမ သိလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့က ဘဝန်လားနိုက် သူငယ်ချင်းတွေအတွက် စီစဉ်ပေးမည်ဆိုကာ မင်းစက်ရာ သူ့ကို သွားခဲ့သည်။ ဝတ်ရည်ကိုတောင် လိုက်ခဲ့ဖို့ မခေါ်ခဲ့။

သူပြန်လာတော့ မသောက်စဖူးသောက်ထား၍ မူးယစ်နေသည်။ သူမတောင် သူ့ကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သေး၏။





နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ညဉ့်တစ်နာရီ ထိုးလုနေပြီ။

ဝတ်ရည် မျက်ရည်ရစ်သိုင်းလျက် ကြေကွဲနာကျင်ရသည်။ မင်္ဂလာညကလေးမှာ သူ ဘာလို့ အမူးလွန်လာရတာလဲ။ ပြီးတော့ ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်သံတွေထဲမှာ မိလည်း ပါသည်။

“မောင် မောင် သိပ်မူးနေသလားဟင်”

ဝတ်ရည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ တီးတိုးမေးမိတော့ သူ ခေါင်းထောင် မော့ကြည့်ရင်း

“အေ့ မင်း မိ မိ မင်းကိုကိုယ်ချစ်တယ်”

“အို”

ဗလုံးဗထွေး စကားသံတွေ။ စူးရှရှ အယ်လ်ကိုဟောရနံ့တွေ။ မောင့်အနမ်းတွေကြားမှာ ဝတ်ရည် တလှုပ်လှုပ် မောဟိုက်သွားခဲ့ရင်။ အခုတော့ ဝတ်ရည် နားလည်စ ပြုလာခဲ့လေသည်။

မင်္ဂလာညက ရူးရူးမူးမူးနဲ့ သူ ယုယကြိုင်နာခဲ့သမျှတွေဟာ ဝတ်ရည်အတွက် မဖြစ်နိုင်။ ပြီးတော့ မောင်ဟုခေါ်သော နာမိစားကို မကြိုက်တဲ့ ကိုမင်းစကားတွေက ဘာတွေလဲ။

ဝတ်ရည်ကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းလား။ ကိုမင်း နှလုံးသားမှာ စွဲလမ်းခဲ့သူ ရှိခဲ့တာလား။ ခုချိန်မှာ သံသယတွေကို ဝတ်ရည် ဖျောက်ဖျက်ထားချင်ပါသည်။

မင်းစက်ရာဆိုတာ သူမရဲ့ ခင်ပွန်းလင်။ အတိတ်က ဇာတ်လမ်းဟောင်းတွေ ရှိခဲ့သည်ဆိုဦးတော့ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးနဲ့

သူ့အချစ်ကို တစ်နေ့တော့ ရနိုင်မည်ဟု ဝတ်ရည်ထင်ပါသည်။

သူ့အနားက မျက်ရည်ပဲ ရှောင်ထွက်သွားသော ဝတ်ရည်ကို သူနားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ လိုက်တောင်းပန်ဖို့တော့ သူ မရည်ရွယ်ဖြစ်ပါ။ သူ လွန်ကျူးသွားခဲ့သည်လား မတွေးချင်ပါ။ ဝတ်ရည်နှုတ်ဖျားက မောင်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းက သူ့ကို သွေးပျက်စေသည်။

ဒါ မွမ်းမံခေါ်တဲ့ နာမည်နာမိစား။ မံကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ခေါ်ဆိုခွင့်မပေးနိုင်။ မပေးချင်ပါ။ ထို့အတွက် ဝတ်ရည် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ စေတော့ဟုသာ။



www.burmeseclassic.com

တော့ကတည်းက ရုန်းကန်ခဲ့သူ၊ သားနှစ်ယောက်အတွက် ရည်ရွယ်  
တတ်တွေ ကြီးမားခဲ့သူ၊ မေမေကျေးဇူးတွေ ကြီးမားတယ်၊ ကိုကိုတို့  
ကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ရမယ်”

ကိုကိုစကားတွေကို သူ နှုတ်ဆိုတတ်စွာပဲ နားထောင်နေမိ၏။  
မေမေအတွက် နှလုံးသားကိုတောင် စတေးခဲ့ပြီးပြီဟု ရင်ထဲမှာ  
မိမိသည်။ ခုချိန်မှာ မေမေအတွက် အရာအားလုံးကို သူပေးဆပ်ဖို့  
အခြေတင်ပြီးနေပြီ။

“ကိုကိုအစီအစဉ်က ဘာလဲ ကိုကို”

“မေမေရောဂါကို အင်္ဂလန်မှာ ကုသချင်တယ်၊ ဟိုမှာ ကိုကိုရဲ့  
အိမ်ဆွေတွေရှိတယ်၊ ညီတို့လင်မယားနဲ့ မေမေကို အင်္ဂလန်  
ညီလိုက်ချင်တယ်”

ကိုကိုအစီအမံတွေကို သူ မငြင်းပါ။ မေမေအတွက် သူ့ဘဝကို  
အားတစ်ရပ်လို့ သဘောထားခဲ့ပြီးသား။ ကိုကိုစီစဉ်သမျှ ခေါင်းညိတ်  
အသင့်လေး။

“ကိုကို ကောင်းသလို စီစဉ်ပါ၊ ညီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“အင်္ဂလန်ကို ညီတို့လင်မယား မေမေကို ခေါ်သွားပါ။

အောက်ရင် မေမေရဲ့ ဝေဒနာတွေကို အကောင်းဆုံး ကုသပေးမယ့်  
အိတ်ဆွေတွေရှိတယ်၊ မေမေဝေဒနာ ကုသနေချိန်အတွင်း ညီတို့က  
အိတ်ဆွေရောက်ပေးပါ၊ ကိုကိုကတော့ ဒီမှာ ကိုကိုတင်သွင်းထားတဲ့  
အိတ်ဆွေလုပ်ငန်းအတွက် မရှိရင်မဖြစ် ဒီမှာရှိနေမှဖြစ်တော့မယ်”

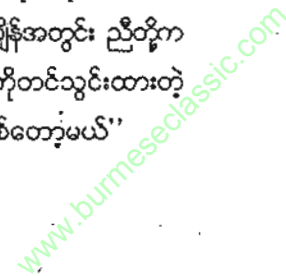
အခန်း (၂၇)

မေမေရဲ့ ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးမှု အပြီးမှာ အခြေအနေက  
မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။

“မေမေရဲ့ နှလုံးရောဂါအခြေအနေက သိပ်ကို စိုးရိမ်ရတဲ့  
အခြေအနေမှာရှိတယ် ညီ”

“ကိုကို ရောက်မလာခင်က မေမေ့ မကြာခဏ ရော  
ဖောက်တယ် ကိုကို”

“အေးကွား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေကို ကိုကိုတို့ အတတ်နိုင်  
ကုသကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်၊ မေမေဟာ ကိုကိုနဲ့ ညီအတွက် အေး





“စိတ်ချပါ ကိုကို၊ မေမေ့အတွက် ညီ အား တာဝန်ယူပါတယ်”

မေမေ့ဝေဒနာကို အင်္ဂလန်မှာ ကုသဖို့အတွက် ဘဝတော်ရည်တို့ အင်္ဂလန်အထိ သွားကြရမည်ဆိုတော့ ဝတ်ရည် မဖြည့်

“ကိုမင်း ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဝတ်ရည် နာခံရမည် ဝတ်ရည်က ကိုမင်းရဲ့ ဇနီးမယားပါ ကိုမင်းရယ်”

ဝတ်ရည်စကားတွေကို သူ နားလည်သည်။ မယားအား တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ ဝတ်ရည်မှာ ပြည့်ဝသည်။ ဒါမဟုတ်ဘဲ ဝတ်ရည်အတွက် သူ့မှာ စိတ်မကောင်းနိုင်တာတစ်ခုပဲ ရှိ၏။

ဝတ်ရည်တောင်တသော ချစ်ခြင်းတွေပေးနိုင်ဖို့ သူ့မှာ အားလုံး မွမ်းမံထံမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလေ။ ထိုအတွက် ဝတ်ရည်အတွက် နားလည်ခွင့်လွတ်နိုင်ပါစေတော့။

“မေမေ့ဆန္ဒအတိုင်းဆို အင်္ဂလန်ကို မသွားချင်ဘူး၊ မြန်မာပြည်မှာပဲ မေမေ သေချင်တယ်။ မေမေ ဘဝတစ်လျှောက် သားနှစ်ယောက်နဲ့အတူ နေခွင့်မရခဲ့ဘူး။ သားကြီးက အင်္ဂလန် ရှိနေချိန်မှာ မေမေနဲ့ သားငယ်က ဒီမှာ၊ အခု သားကြီးက လာတော့ မေမေတို့က အင်္ဂလန် သွားရဦးမယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“မေမေကလည်း ဒါ မေမေရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲ”

“မေမေ သားတွေနဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနေရရင် မေမေ နေပျော်ပါတယ် သားရယ်”

မေမေက ခေါင်းမာစွာ ငြင်းနေသည်။ ကိုကိုကတော့ မေမေ နှလုံးညှပ်အောင် ရှင်းပြနေလေသည်။

“မေမေ ကျန်းမာရေးကောင်းသွားပြီဆိုရင် ပြန်လာရမှာပဲ။ ညီတို့လင်မယားကလည်း မေမေ့အနားမှာ ရှိနေမှာပဲဥစ္စာ”

“သားကြီးတစ်ယောက်တည်း မေမေ စိတ်မချပါဘူး”

“ဘာကို စိတ်မချတာလဲ မေမေ၊ မြန်မာပြည်မှာမဟုတ်တဲ့ မြေခြား တိုင်းပြည်မှာတောင် သားနေခဲ့သေးတာပဲ၊ မပူပါနဲ့ဗျာ”

“တော်ကြာ မတော်တရော် မိန်းမတွေနဲ့”

“ဟား ဟား ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အထင်လည်း မကြီးဘူး၊ မေမေ ကာကွယ်တာ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာဘူး ယုံ”

ကိုကိုက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိပေးနေ၏။ မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ မှန်ကန်သော သူ့ဘက် ဝေဝဲလာ၏။ သူတုန်းကလိုဖြစ်မှာ မေမေ

အားနည်းနေတာဖြစ်မည်။

“ကဲ မေမေ ငြင်းမနေနဲ့ ဒီရက်မှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားတော့ အားလုံး စိတ်ပြုံးနေပြီ”

မေမေတစ်ယောက် ကိုကိုကိုတော့ အရှုံးပေးသွားရပါသည်။ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ မေမေနဲ့သူပဲ ကျန်ခဲ့၏။

“သား ဝတ်ရည်လေးကော”

“မီးဖိုထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ် မေမေ၊ မိတုတ်ကို ဝင်ကူနေတယ်”



ထင်တယ်”

“အင်း ဝတ်ရည်လေးက သားကို တကယ်ချစ်ရှာတာ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် သား။ ဝတ်ရည်လေးကို သား ဂရုစိုက်ပေး”

“မေမေ့ကိုဂရုစိုက်လို့ဝတ်ရည်ကိုသား လက်ထပ်ခဲ့တာပါပဲ။ မေမေ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သည်။ သူ့စကားက မေမေ့ ရင်ထဲအထိ ထိမှန်သွားစေခဲ့သည်ထင်ရဲ့။”

“သားရယ်၊ သားကို မေမေ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စကားကို နားထောင်ခဲ့တဲ့သား၊ မေမေ ကျေးဇူးတင်တယ်။ မေမေ့ရင်ထဲ ခံစားချက်တွေ ပြေလှလှ ဖြစ်ခဲ့ရတာ သားကြောင့်ပါ။ မေမေ့ လက်စားချေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒေါ်လှမြတ်ချယ်ရဲ့မြေး ခံစားလိုက်တာ မေမေ ကျေနပ်တယ်”

“တော်ပါတော့ မေမေ၊ ကျွန်တော် ဘာမှ မကြာခင် စေခဲ့တော့၊ အားလုံးကို မေ့ထားပါရစေဗျာ”

မေမေ နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့ချေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ဝေဒနာတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်မည်မထင်ပါ။

အာရုံထဲမှာ မွမ်းမံ အရိပ်ကလေးကို မြင်မိ၏။

နောင်ဘဝဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ကိုယ့်နှလုံးသားကို မင်းအဖေ

စတေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ပါရစေ မွမ်းမံ။

ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ သစ္စာတိုင်ဆုတောင်းစကားပါ မံရယ်။



စိုးမိုးစာပေ

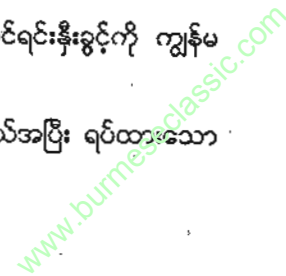
အခန်း (၂၀)

ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝဖို့ ကံကြမ္မာက အခွင့်ကောင်း နားလာသည်ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်ခင်လေးသူနှင့် မင်း၊ တို့ ဇနီးမောင်နှံ အင်္ဂလန်ကို ထွက်သွားကြသည်တဲ့။ လင်းရောင်တစ်ယောက်တည်း တျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့၏။

မင်း၊ ရဲ့အစ်ကို လင်းရောင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ကို ကျွန်မ ကြာရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းမနေချင်ပါ။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဈေးဝယ်အပြီး ရပ်ထားသော

စိုးမိုးစာပေ



ကားပါကင်ဆီကို ကျွန်မ ပြန်လျှောက်လာခိုက်မှာ သူ့ကို မြင်လိုက်ရခြင်းပင်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ လိုက်ခနဲဖြစ်သွားရတာ လင်းရောင်သည် မင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူညီနေသောကြောင့်ပင်။ မီးခိုးနုရောင် စပွဲရှုပ်နှင့် အနက်ရောင်ဘောင်းဘီကို စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်ထားသော သူ့အသွင်က မင်းထက်တောင် စမတ်ကျလွန်းနေသည်။

ခါးကိုမတ်လျက် ကြော့ကြော့မော့မော့လျှောက်ကာ ရပ်ထားသော ကားဆီထွက်သွားသော လင်းရောင်ကို ကျွန်မ မင်သက်ငေးမောနေမိဆဲ။ ကားတံခါးကို သော့ဖွင့်ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်တာက သိမ်မွေ့သလို ကားလေးကို မောင်းထွက်သွားပုံကအစ ညက်ညှော၏။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် မင်သက်နေရာမှ သတိဝင်လာကာ ကားထဲကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကားလေး မောင်းထွက်သွားရာသို့ ကျွန်မကားလေး မောင်းထွက်လိုက်ခဲ့မိသည်။

ဘယ်လိုအခွင့်အရေးကိုမဆို ခုချိန်မှာ ကျွန်မ အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ရှင် ဘယ်လောက်ထိ မာနကြီးပြီး တည်ငြိမ်လွန်းနိုင်မှာလဲ လင်းရောင်။

ရှင်နောက်မှာ အရိပ်လို ကပ်ပါလာတာ မွမ်းမံနော်။

ဟော သူ့ကားလေးက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ထိုးရပ်

နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေးမမူ စိတ်မဝင်စားသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မကိုလည်း မမြင်နိုင်ပါ။

ဆိုင်ကလေးထဲကို တိကျပိရိသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူ့အရောက်သွားပုံက ဆွဲငင်နိုင်စွမ်းသည်။ ဒါပေမဲ့ မွမ်းမံမှာ ခံစားထိတဲ့ နှလုံးသား မရှိတော့ဘူး လင်းရောင်။

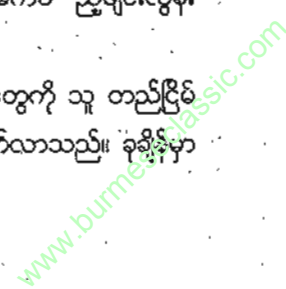
ကျွန်မ ကားလေးကို ကားစတင်နေရာလွတ်မှာ ထိုးရပ်ထား၏။ ကားပေါ်က မဆင်းခင် နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကျွန်မမျက်နှာကို ခနဲချက် ပြန်ကြည့်မိသေးရဲ့။ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကျော့ကျော့ ဆွဲသောင်နိုင်စွမ်း ပြည့်ဝနေဆဲဆိုတာ သေချာသည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကျွန်မမျက်ဝန်းညှိညှိတွေထဲက အမှန်းတရား ကျွန်မတော့ သိဝှက်ထားဖို့လိုသည်လေ။

သူ့ရှိနေသော စားပွဲကို ကျွန်မ တစ်ချက်လေးတောင် မကြည့်ဘဲ စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စားပွဲထိုးချာတိတ်အနီးပေးသော မိန်းကဒ်ကို ဖတ်ကြည့်သလိုနဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို မကြည့်အကဲခတ်ကြည့်သည်။ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သူ့ကျွန်မကို တစ်ချက်လေးတောင် ယောင်လို့မကြည့်ပါလား။

ရှင်ကပဲ သိပ်တော်နေသလား၊ ကျွန်မကပဲ ညံ့ဖျင်းလွန်းတာလား လင်းရောင်ရယ်။

စားပွဲဝိုင်းကိုရောက်လာသော စားစရာတွေကို သူ တည်ငြိမ်အေးအေးစွာ စားနေတာကြည့်ရင်း ကျွန်မ ခံရခက်လာသည်။ ခုချိန်မှာ



ကျွန်မအလိုရှိတာ ကျွန်မကို သူ တစ်ချက်လောက် လှည့်ကြည့်လောက်ပဲ။

ခက်လိုက်တာ။ ရှင်နုလုံးသားက အဲဒီလောက်ထိတော့ မာကျောလွန်းနေတာလား။

ကျွန်မမှာထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို စားပွဲထိုးလေး သယ်လာတော့ အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မရှင် တစ်ချက်လောက် လှည့်ကြည့်ရမယ် လင်းရောင်။

စားပွဲပေါ်ကို အစီအရီ တည်ခင်းပေးနေတဲ့ ဟင်းခွက်တွေကြည့်ရင်း ပန်းကန်ပေါ်က ခက်ရင်းကို ကျွန်မ လှမ်းယူလိုက်သလို စားပွဲအောက် လွှတ်ချလိုက်တယ်။

အင်္ဂတေကြမ်းပြင်နဲ့ ခက်ရင်းဖွန်း ထိရှိက်သံက တိတ်ဆိတ်နေသည့် ဆိုင်ထဲမှာတော့ ကျယ်လောင်လွန်းသည်။

“အာ ဆောရီး အစ်မ”

ချာတိတ် တောင်းပန်ရင်း ခက်ရင်းကို ကောက်ယူနေချိန်က ကျွန်မ သူ့စားပွဲကို လှမ်းကြည့်မိရဲ့။ သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည့် တကယ့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းလေးပဲ။ ပြီးတော့ ချာခနဲ ပြန်လှည့်သွားတော့ တော်တော်တွန့်တိုတတ်တဲ့ ယောက်ျားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကျေနပ်သည်။

စားသောက်ပြီး သူ မိနစ်ပိုင်း နားနေချိန်ထိ ကျွန်မ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရှိတဲ့အထိ

ဟော သူ ငွေရှင်းနေပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားစမ်း။ တစ်ခုခုတော့ ကျွန်မ ဖြစ်အောင်လုပ်ရမည်။ ကျွန်မမျက်နှာကို သူ မြင်တွေ့သွားရင် ကျေနပ်ပြီ။

စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို တောင်းဘီအိတ်ထဲ သူ ထိုးထည့်လိုက်တာ မြင်တော့ ကျွန်မ ဖျပ်ခနဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။ ဟုတ်သည်။ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာ ဒါပဲပေါ့။

ဆိုင်ထဲက သူ ထ.ထွက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မ အနောက်က ခပ်ခွာခွာလိုက်ခဲ့မိ၏။

“ဒီ ဒီမှာ ဒီမှာရှင့်”

ကျွန်မခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကုပ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက မင်းနဲ့ တူလိုက်တာ။ ကျွန်မရင်ထဲ မောဆိုဆိုဝေဒနာက တိုးဝင်လာတာမို့ ရုတ်ချည်း ဘာမှမပြောနိုင်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ခေါ်လိုက်တာလား”

ဘုရားရေ။ သူ့အသံတွေကလည်း မင်းနဲ့ တူတာပါလား။ ဒီလောက်ထိ တိုင်ဆိုင်နေတာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ရှင့်က မင်းမဟုတ်တာ သေချာတယ်။

“ဟေ့ မင်း ဘာကိစ္စ ခေါ်တာလဲ၊ ဘာမှမပြောဘဲ ငါက ခပ်နေရမှာလား”

“ဟို အဲ ဆောရီး ဒီမှာ ရှင့်ကားသော့ ကျကျနဲ့ခွဲတာ ထင်တယ်”



သူ ကျွန်မလက်ထဲက ကားသော့ကို တအံ့တဩ ကြည့်၏။  
ပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း

“နိုး၊ အဲဒါ ကိုယ့်သော့မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ရှင်၊ ဒါ ရှင်ကျကျန်ခဲ့တာထင်လို့”

ကျွန်မ ရှက်ရွံ့သွားဟန်ဖြင့် မျက်လွှာလေးချ သရုပ်ဆောင်ပြ  
လိုက်၏။ ကျွန်မပုံစံကို သဘောကျတာလား၊ လှောင်လိုက်တာလား  
မသိပါ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ် ရေးရေးထင်သည်။

“ကိုယ့်သော့မဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ကဲ ကိုယ့်ကိုခွင့်ပြုဦး”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသလားတောင် မသေချာပါဘူး။  
သူ ဦးလှည့်ဆက်လျှောက်သွားတာကို အတော်ကြာကြာ ဝေးကြည့်  
နေမိသေးသည်။

ညံ့လိုက်တာ မွမ်းမံရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်စိတ်တွေ  
ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတာလဲ။ ရှင် ထပ်ရှုံးနိမ့်ချင်လို့လား။

ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ မရှုံးနိမ့်စေရဘူး။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်မ  
အနိုင်ယူပြမှာ။ ရှင်စောင့်နေလိုက်ပါ။



အခန်း (၂၉)

လင်းရောင်ကိုချဉ်းကပ်ဖို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးက  
လင်းရောင်ထိုင်သော ဆေးခန်းကို ကျွန်မ ရောက်ဖို့လိုသည်။ ဒါ  
အကောင်းဆုံးဟု တွက်ဆမိသည်။

ဆရာဝန်တစ်ဦးပြင်သော လင်းရောင် ကျွန်မကို လူနာ  
တစ်ဦးလို ဆက်ဆံလျှင် သူထံမှာ ကြင်နာမှုတွေတော့ ရရှိနိုင်တာ  
သေချာသည်။ ကိုင်း ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ လင်းရောင်။ ရှင့်ဆီ  
ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်လာပြမယ်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကလို ယောင်နုနုဖြစ်ဖို့ ကျွန်မ ဂရုစိုက်ရမှာ

ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ မင်းကို မေ့ထားဖို့ဖြစ်သည်။

လင်းရောင်ရှေ့မှောက်ကို ဖန်တီးဟန်ဆောင် ရောက်ရှိတာမျိုး မဖြစ်သင့်တာ ကျွန်မ တွက်မိသည်။ မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားသော လင်းရောင်ရဲ့ အထင်အမြင်သေးမှုကို ကျွန်မ ရလိုက်လို့ မဖြစ်ပါ။ ကျွန်မလိုချင်တာ လင်းရောင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ဖို့လေ။

ပင်ကို သွေးတိုးအခံရှိသော ကျွန်မအတွက် သွေးပေါင်တက် လာဖို့က ခက်ခဲသော ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

သုံးလေးရက်ဆက်တိုက် ကျွန်မ အစားအသောက်ကို စိမ့်စားသောက်သည်။ အဆီအဆီမဲ့တွေကို ပိုမိုစားသည်။ သွေးတတ်စာ မှန်သမျှလည်း မရှောင်ခဲ့။

သူ့ဆေးခန်းသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် သူ တအံ့တကြဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မကို သူ မှတ်မိနေတာ သေချာ၏။ ကျွန်မ ဦးခေါင်းတွေ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလျက် သူ့ရှေ့မှောက်မှာ ဝေဒနာမျက်နှာကို ပီပြင်စွာ ဖန်တီးထားနိုင်ခဲ့၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ကြည့်ရတာ သွေးတိုးနေတယ် ထင်တယ်”

သူ့အသံကြောင့် ကျွန်မ မော့ကြည့်၊ ပြီးတော့ အံ့သြသလို မျက်လုံးလေးဝိုင်းစက်ပြီး

“ဟင် ရှင် အဲ ဒေါက်တာ ဟို ဟို”

“မဆိုးဘူး မင်းမှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်

ဆစ်ခါဆုံဖူးတယ်၊ ကားသော့ကိစ္စလေ”

“ကျွန်မ မှတ်မိတယ်၊ ရှင်က ဆရာဝန် ဒေါက်တာ လင်းရောင်ကိုး၊ ဒီဆေးခန်းမှာ ထိုင်နေမှန်း ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကဲ ဟောဒီမှာ လှဲလိုက်၊ မင်းပုံစံက သွေးတက်နေပုံပဲ၊ ငယ် စမ်းသပ်ကြည့်ပါရစေဦး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မကို သူ ပြုစုစမ်းသပ်နေသမျှ ကျွန်မ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အသွင်က လူနာတစ်ဦးကို ဂရုစိုက်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးထက် မပိုတာတော့ သိသာသည်။

“ပရက်ရှာ အတော်တက်နေတာပဲ၊ မင်း သွေးတိုးစာတွေကို နှင့်တိုင်း စားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့”

ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံစွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ သူကတော့ ကျွန်မ အတွက် လိုအပ်သော ဆေးတွေ စီစဉ်နေရင်း နှုတ်ကလည်း အကြံပေး ဆေးကုစာတွေ ပြောဆိုနေသည်။

“သွေးတိုးရှိရင် သတိထား၊ အစားအသောက်ရှောင်၊ ချိုပေါ့မလုပ်နဲ့၊ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းရင် အသက်တောင် အန္တရာယ် ဖြစ်တယ်ကွ”

ကျွန်မ နှုတ်ဆိုတ်လို့ သူပြောသမျှ ခေါင်းကလေးညိတ် နှာခံ နေရ၏။

“မင်းနာမည်က မွမ်းမံ ဟုတ်လား”





“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်မှာနေတာလဲ မွမ်းမံ”

“မိနေတာ ရွှေတောင်ကြားမှာပါ ဒေါက်တာ”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ်ပေးတဲ့ဆေးတွေကို အသေအကျ အတိအကျ သောက်ပါ။ သွေးတိုးစေမယ့် အစာတွေကိုရှောင်၊ နေထိုင် သွေးတိုးစာတွေကို မင်းသိရဲ့လား”

ကျွန်မ ပြုံးစိစိနှင့် မလုံခြုံစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေးကွေးပြုံးရင်း

“ကဲ မင်းကို ကိုယ် ဆေးထိုးပေးလိုက်မယ်”

“ရှင် မ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဆေးထိုးရမှာ သိပ်ကြောက်တာ တစ်ခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ အသားထဲထိုးထည့်တာ တွေးပြီးကြောက်တာ”

“ခက်တာပဲ၊ ဆေးထိုးရမယ့်ဝေဒနာမို့ မင်းကို ဆေး ကုသပေးတာ၊ ဆေးထိုးမခံရဲရင် မင်း သွေးမတိုးအောင် ဆင်ခြင်နေ က်ပါကွာ မနာပါဘူး။ ခဏလေးပဲ ဟုတ်လား”

သူ ကျွန်မကို ကရုဏာဒေါသနှင့် ဆူသလို ကလေးတစ်ဦး ချောမော့သလိုလည်း ချောမော့နှစ်သိမ့်သေး၏။ ကျွန်မ ငြင်းပယ် နိုင်စွာနှင့် နားထောင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုနေ့က စတင်လိုက်သော ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေက ထိခေး အောင်မြင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

“မင်းအတွက် ဆေးကို တစ်ပတ်စာ ပေးလိုက်မယ်၊ တစ်ပတ် ခြည့်ရင် တစ်ခေါက်လာပြပေါ့”

“ဟို ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့နော် ဒေါက်တာ၊ ဆရာဆီလာဖို့ ခက်ခဲလို့ပါ။ မိသားစုဆရာဝန်နဲ့ ဆက်ပြရင်ဖြစ်မလား။ မိမိမဟုတ် ဖြစ်နိုင်မယ်ဆို ဆရာ အိမ်ကို လာကြည့်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“မင်း ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကိုယ်အားတဲ့အချိန် လာကြည့်ပေးလို့ ပါတယ်၊ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားခဲ့လေ”

ကျွန်မ သိပ်ကို ကျေနပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့် ခိုချင်တာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က လူနာတစ်ယောက်ကို ချိတ်လျော့ခြင်းလား ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မအတွက်တော့ သူနှင့်ကျွန်မ နီးနီးဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ဘယ်လိုလဲ မင်း။ ရှင့်အစ်ကိုက မာနသိပ်ကြီးတယ်ဆို။ အခု ကျွန်မ ညွတ်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာ ရှင်ငြင်းမလား။

ရှင်တို့အားလုံး ငိုကြွေးဖို့ ပြင်ထားလိုက်ပါ မင်း။



သူနဲ့ကျွန်မ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုသည် အလှပဆုံး နောင်တွယ်မှု  
အချို့ ဆက်သွယ်နေသည်ထင်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ထိုနောင်ကြီးတွေက  
ကျွန်မအတွက် ဟန်ဆောင်မှုတွေ၊ သူ့အတွက်တော့ ဘယ်လိုနောင်ကြီး  
တွေလည်း ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။

“ဟဲလို လင်းရောင်ဆေးခန်းကလား”

“ဟေ့ မွမ်းမံမဟုတ်လား၊ ကိုင်း ပြော ဘာတွေ  
အန်ထွင်ဦးမှာလဲ မံ”

“ကြည့်စမ်း၊ ရှင် ကျွန်မအသံကို မှတ်မိနေတယ်၊ သွားပြီ  
ကျွန်မက ရှင်မမှတ်မိဘူးထင်လို့ တစ်ခုခုနောက်မလို့ဥစ္စာ”

“ဘာမမှတ်မိစရာ ရှိလဲကွာ၊ မိန်းကလေးအသံ  
ဦးကတည်းက မင်းပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်က တစ်ခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်  
အတွက် ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါလိမ့်မည်။ လင်းရောင်ဆိုသော  
အောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သော မိန်းမဆိုတာ ရှားပါးသည်  
ဆိုတဲ့သဘော။ မွမ်းမံကပဲ ကံထူး၊ ကံကောင်းသူလား။

“ကိုယ်မေးနေတယ် မွမ်းမံ၊ မင်း ဘာကိစ္စ ပေါ်နေပြန်  
လဲ”

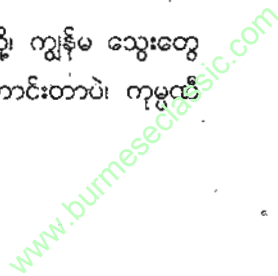
“ဆောရီး၊ ကျွန်မ အတွေးလွန်သွားလို့၊ ကျွန်မ သွေးတွေ  
နေပြန်ပြီ ကိုလင်းရောင်၊ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ကုမ္ပဏီ  
ဆိုင်နိုင်တာ နှစ်ရက်ရှိနေပြီ”

အခန်း (၃၀)

သူနှင့်ကျွန်မကြားမှာ ရင်းနှီးခင်မင်မှု အတိုင်းအတာအ  
ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုပြန်ဆန်ခဲ့သည်။

ဘွားဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း သူ့က တာဝန်  
ပေးသည်။ မိသားစုဆရာဝန်ကြီး နယ်ဆေးရုံ ပြောင်းသွားခြင်းကလည်း  
ဘွားဘွားအတွက် သူ့ကို အားကိုးစရာ ဖြစ်လာခဲ့ချေသည်။

ကျန်းမာရေးချာလှသော ဘွားဘွားကို သူ နှစ်ရက်  
လာကြည့်၍ ကုသပေးသည်။ ကံကြမ္မာက ကျွန်မအတွက် အလှည့်  
နေတာ သေချာ၏။



“မင်း ကိုယ့်စကား နားမထောင်တာ ခက်တယ် မွမ်းမံ

“ရှင် ကျွန်မကိုဆူလည်း ခံရတော့မှာပဲ၊ ခေါင်းတွေ အရောင်  
ကိုက်နေပြီ၊ ဒီနေ့ ရှင် ဆေးခန်းပိတ်ရက် မဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပြု  
လာခဲ့စေချင်တယ်”

“ကဲ ကဲ ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ မင်း အေးအေးလူလူ အိပ်ရာ  
လှဲနေပါ၊ ကိုယ်အခုပဲ ထွက်ခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

ဖုန်းထဲက အသံပျောက်ကာ သူ ဆေးသေတ္တာ ပြေးဆွဲ  
မြင်ယောင်ရင်း ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိရဲ့။ သူရောက်မလာခင်မှာ ကျွန်  
ဘက်က အားလုံး အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားရမည်။

သူ အံ့သြမင်သက်သွားမလား။ ကျွန်မကို မကျေမနပ်ကြည့်တာ  
တည်တည်ကြီး ငေးနေမလား။

ကျွန်မကတော့ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ အလှပဆုံး ခြယ်သင်္ကေ  
မိ၏။ ကြက်သွေးရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးက ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း  
ပြည့်ဝနေမှာမလွဲ။ မှန်ထဲမှာ ကျွန်မအသွင်က လန်းဆန်းတက်ကြွသော  
ပန်းလေးတစ်ပွင့်နယ်။

ကျွန်မနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ချိန်မှာ မြင်တွေ့ရမည့် သူ့မျက်နှာ  
ကျွန်မ မြင်ချင်လိုက်တာ။

ပေါ်တီကိုအောက်ကို ကားထိုးရပ်သည်နှင့် ဆင်းလာအောင်  
သူ့အသွင်က အရေးတကြီးနိုင်လှသည်။ ဆေးသေတ္တာကိုကိုင်ဆောင်  
ကားတံခါးကို လှမ်းပိတ်၏။ ပြီးတော့ ညှိခန်းဘက် ချာခနဲအလှည့်

ဆင်တပ်ရပ်ပြီး ပြုံးကြည့်နေသော ကျွန်မကိုမြင်တော့ သူ့မျက်စိတွေ  
လှေကားအံ့သြစွာ။

“မဲ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ သွေးတွေတက်နေလို့ဆို”

“ဟင့်အင်း၊ ရှင့်ကို ညာခေါ်လိုက်တာ၊ ကျွန်မတို့  
ပြင်သွားကြမယ်”

“ဟာကွာ မင်းတော်တော်နောက်တာပဲ၊ ငါကတော့  
အရေးတကြီး ကသုတ်ကရိုက် ထွက်ခဲ့ရတာ၊ ဒီလို မနောက်ပြောစိ  
နဲ့ဘူး”

“ရှင်စိတ်ဆိုးသွားတာလားဟင်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်  
ဆင်းရောင်၊ ဒီနေ့ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီအသစ် ဖွင့်ပွဲရှိလို့ အောင်မြင်မှု

အတွက် ဝမ်းသာနေတာ၊ ကိုလင်းရောင်ကိုပါ မျှဝေခံစားစေချင်လို့  
ညနေ သီးသန့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ။ စိတ်ဆိုးစရာဖြစ်သွားရင်  
အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ကျွန်မနှုတ်က ဖွင့်ဟတောင်းပန်တော့ သူ့မျက်နှာပေါ်က  
အနိုးကျမှုတွေ လျော့ကျသွားတာ အထင်အရှား။ သူ့စိတ်တွေ  
သွေးခဲ့ပြီထင်၏။

“မင်း တော်တော် ကလေးဆန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖီးဟားရေပိုင်းမှာ  
ဆော့လည်း အရမ်းထက်မြက်တယ် မွမ်းမံ၊ မင်းရဲ့အောင်မြင်မှု  
အပြုကို ကိုယ် ချီးမြှောက်ရမှာပေါ့”

“တကယ်လား ကိုလင်းရောင်၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊



ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

“မင်းကို ကိုယ်စိတ်မဆိုးပါဘူး မွမ်းမံ၊ တစ်ခုတော့ အားနာတယ်၊ မင်းက လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားပေးမယ့် ကိုယ်အလောတကြီး ထွက်လာရတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး”

အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကချင်ပုဆိုးကွက်ကလေးသတ်ထားသော သူ့အသွင်က စတိုင်လ်ကျကျ ရှိနေဆဲ။ ဘာပဲဝတ်စုံအမြဲ စတိုင်လ်ကျသော လင်းရောင်။ ဒီတစ်ချက်မှာတော့ မင်းထက်တောင် သာလွန်နေသေးသည်။

“ကြည့်ကောင်းပါတယ် ကိုလင်းရောင်ရဲ့ တကယ်ပြောတာ ရှင်က ဘာဝတ်စုံ စမတ်ကျတယ်”

“ဟား ဟား မင်းကတော့ မြောက်နေပြီ၊ ဒီနေ့ကျွေးမိဒကာရှင်က မင်းနော်”

“သိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တသီးတသန့် ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးတာပါ။ ကဲ သွားကြစို့နော်၊ ရှင်ကားနဲ့ပဲသွားမယ်၊ အပြန်ထော လိုက်ပို့ပေးပေါ့”

“အိုကေ စိတ်ချ၊ မင်းအတွက် ဒီညနေမှာ ကိုယ်က ဒါခိုင်းပေါ့ကွာ ဟား ဟား”

တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မ တရင်းတနီး စကားတွေပြောသလို လင်းရောင် နားထောင်ရင်း ပြုံးနေလေသည်။

ကျွန်မအပေါ် သူ့ရဲ့နှောင်ကြီးတွေ တင်းကြပ်ခိုင်မာဖို့ မခက်

ထုတ်တော့ သေချာခဲ့လေသည်။

ထိုညနေက ကျွန်မ ပြုစုညှိခဲ့သော ညနေစာစားခိုင်းလေးမှာ ကျွန်မနှင့်သူ အပြုံးတွေဝေ၊ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။

တစ်ချိန်က စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ ကျွန်မကို တစ်ချက်ကြည့်၊ မာနတံခွန်ထူခဲ့သော လင်းရောင်ဆိုသော ယောက်ျားသည် အခုတော့လည်း ကျွန်မမျက်နှာကို တစ်စုံစိမ့်ငေးလို့ ကျွန်မနှင့် ရင်းနှီးကွမ်းဝင်စွာ ရှိနေသည်။

ထိုဆုံတွေ့မှုနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူနှင့်ကျွန်မ တစ်ပတ်တစ်ရက် ဆည်းခွင့်ကလေး လွယ်ကူစွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ် ရစ်နှောင်လာသော နှောင်ကြီးတွေကို သူ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့။ ကျွန်မအတွက်တော့ လွယ်ကူစွာနှင့် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ မင်းပုံရိပ်က မပျောက်မပျက် ရှိနေဆဲကိုး။ မင်းရောင်အတွက် ကျွန်မနှလုံးသားက ဗလာ။



www.burmeseclassic.com

လက်ငင်း ကြားချင်လာမိသည်။ ရှင် ဘာတွေပြောမှာလဲ လင်းရောင်။  
ကျွန်မ ကြားချင်တဲ့ စကားတွေလား။

“မံ လာခဲ့မယ်လေး ကိုလင်းရောင် စောင့်နေ”

“အိုကေ မံ၊ ကိုယ် ညနေလေးနာရီတိတိမှာ ရှိမယ်”

ကျွန်မစိတ်တွေ လှုပ်ခတ်တုန်ခါစွာ ဖုန်းချလိုက်ပါသည်။  
အကယ်ဆို သူနှင့်ကျွန်မ ဆုံတွေ့တတ်သာ သူ့အားလပ်ရက်တွေမှာ  
ဖြစ်သည်။ အခု ဒီရက်က သူ့အားလပ်ရက် မဟုတ်။ ပြီးတော့  
သူ့စကားတွေက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ကိန်းအောင်းနေတာ သေချာသည်။

ကျွန်မအတွက် အနိုင်ယူဖို့ အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီလား။ ကျွန်မ  
စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေတယ် လင်းရောင်ရယ်။

ညနေလေးနာရီတိတိဟု သူဆိုခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မဆန္ဒတွေကို  
အောင်ထိန်းကာ လေးနာရီဆယ်မိနစ်တိတိရောက်မှ ဆိုင်ရှေ့ကို ကားလေး  
တင်ဆောင်ခဲ့သည်။ ကားစတင်မှာ သူ့ကားလေးက ရှိနေသည်။

“ဟာ မံ၊ လာ ကိုယ်မင်းကို မျှော်နေတာ”

ဟန်ဆောင်မမျှိုသိပ်နိုင်စွာ သူ စားပွဲဝိုင်းလေးက ထလို  
ကျွန်မကို ဆီးကြိုသည်။ သူ့မျက်ခန်းတွေ ရှိန်းလဲ့တောက်ပလျက် ကျွန်မကို  
မျှော်ကြည့်နေသည်။

အနီရဲရဲ ဝတ်စုံဆင်တူနှင့် ကျွန်မအသွင်က သူ့စိတ်တွေကို  
အံ့တက်ကြွစေခဲ့လေသလား မသိပါ။

“မံ မင်း သိပ်လှနေတယ်၊ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်မဝဘူး”

အခန်း (၃၁)

“မုမ်းမံ ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းနဲ့ဆုံချင်တယ် ဖြစ်မလား”

ဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်ပြီး မေးလာသော လင်းရောင်စကားကြောင့်  
ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဒါ ရင်ခုန်လှုပ်ခတ်မှုတော့  
မဟုတ်တာ သေချာသည်။

“ကိုယ်တို့ ဆုံနေကျဆိုင်ကလေးမှာပေါ့၊ မင်းကို ကိုယ်  
ပြောစရာတွေရှိတယ်၊ သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းတွေပါ၊ မင်း  
နားထောင်ပေးနိုင်မလား”

ပဟေဠိဆန်လွန်းသော သူ့စကားတွေကို ကျွန်မ ချက်ချင်း



“အဟင်း ဒီဝိုင်းအတွက် ရှင်းပေးစေချင်ရင် ရှင်းပေးပါမယ် ကိုလင်းရောင်ရယ် ဟင်း ဟင်း”

“မဟုတ်ဘူး မံ၊ ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ၊ မင်းကို ကိုယ် ပြောပြတာတွေ နားထောင်နော်”

အလေးနက်ဆုံးအသွင်နှင့် သူ တည်ငြိမ်သွားသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ စိုက်ကြည့်အကဲခတ်ရင်း ကျွန်မ နားစွင့်နေမိဆဲ

သူ့စကားတွေက တစ်လုံးချင်း တည်ငြိမ်စွာထွက်လာသည့် ခံစားချက်နှင့်ပြည့်ဝသော သူ့အသံလှိုင်းတွေကို နားထောင်ရင်း တစ်နိမ့်

တုန်းက မင်း၊ စကားတွေ ကြားနေရသလို ကျွန်မ ထင်ယောင်မိဆဲ

“ကိုယ့်တဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရင်းနှီး မပတ်သက်ခဲ့ဘူး အထင်လည်း မကြီးခဲ့ဘူး မွမ်းမံ၊ ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

အောင်မြင်တဲ့၊ ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အဲဒီစိတ်နဲ့ ကိုယ် နှစ်ထားခဲ့တာ၊ မေမေနဲ့ ညီလေးကိုခွဲပြီး ကို-

အင်္ဂလန်အထိ ပညာသွားသင်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်

ခဲ့လို့ ကျေနပ်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံပြီလို့လည်း ယုံကြည်ခဲ့တာ မံ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ ကိုယ့်ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံး အရာတစ်

လိုအပ်နေတယ်။ အဲဒါ အချစ်ပဲ”

ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ တိုးသည်။ သေချာခဲ့ပြီထင်ရဲ့။ ကျွန်မ အတောင့်တဆုံး အရာကို သူ့ တောင်းဆိုတော့မှာလား။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ချစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချစ်တွေနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ ငါ့အင်အားကြီးမားတဲ့ အချစ်ကို ကိုယ် ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီချစ်သူက မင်းပဲ မလေးရယ်”

“အို”

“ မျှော်လင့်ပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မ ထူထူပူပူတော့ ဖြစ်ရသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်စကားပြောခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့

ချက်စွဲမှုတစ်ခုလိုမျိုး။ ဒီထက်မပိုတာ အံ့ဩစရာမရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား လင်းရောင်၊ ရှင်က မင်း၊ မဟုတ်ခဲ့ဘဲ။

“တကယ်ပါ မလေးရယ်၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ ငြိမ်းချမ်း

ခဲ့တယ်၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့တယ်၊ သာယာခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မင်းကို သို့အပ်တယ် မံ”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသည်ကို ကျွန်မ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘဝမှာ အချစ်ကို မခံစားဘူးသော

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွန်လှုပ်ခတ်မှုတစ်ခုကို ကျွန်မ မြင်တွေ့

နေရတာ အရသာရှိလိုက်တာ။

“မင်း ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မံ၊ ကိုယ့်စကားတွေကိုမှ ကြားရဲ့လား”

“ကြား ကြားပါတယ် ကိုလင်းရောင်”  
“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ မံ”  
တိကျပြတ်သားသော အသံ၊ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ တောင်းခံနေတဲ့



မျက်ဝန်း။ ငွေကြေးစနစ်ပုံစံ အရာအားလုံး ပြည့်စုံသော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံနေခြင်းက မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ကျေနပ်စရာပင်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ထိုခံစားချက်တွေ ဘာတစ်ခုမှမရှိ။

ကျေနပ်ပီတိ တစ်ခုတည်းသာ။ မင်းစက်ရာနဲ့ ဒေါ်ခင်လေးသူတို့ နှစ်ဦးကို အနိုင်ယူနိုင်တော့မည့်အဖြစ် တွေးကာ တစ်ခိုခို ကျေနပ် နေခြင်းပင်။ ဒါကို လင်းရောင် ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။

“ဘယ်လိုလဲ မလေးရယ်၊ မင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို ကိုယ်မြင်တွေ့ချင်နေတယ်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့ပေမယ့် အမိန့်သံဆန်သော တောင်းခံမှုဟု ကျွန်မထင်သည်။ မိန်းမသားတစ်ဦး ငြင်းရခက်အောင် ပြည့်စုံနေသော အရည်အချင်းတွေကြောင့်လား လင်းရောင်။ ရှင် မာနကြီးသလို မွမ်းမံ ဆိုတာလည်း မာနတံခွန် ထူထောင်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားအောင် ကျွန်မ မလုပ်ချင်ဘူး။ လင်းရောင် ဆိုတာ ကျွန်မ မလွဲမသွေ လက်ထပ်ယူမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လေး

“ကိုလင်းရောင်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားခွင့် ပေးပါ။ ကျွန်မကို အချိန်တစ်ပတ်လောက် ပေးပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ မ၊ မင်း စဉ်းစားမယ်ဆိုတာ ဘာကိုလဲ”

“ဒါ မိန်းမတစ်ယောက် ဘဝအတွက် အရေးပါဆုံး ကိစ္စတစ်ခုလေ။ ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီးမှ

အဖြေပေးချင်လို့ပါ”

ကျွန်မစကားကို သူ ကျေနပ်လက်ခံသွားသလို ပြုံးသွားသည်။

“အိုကေ၊ မလေး မင်းစဉ်းစားပါ။ ကိုယ်လက်ခံတယ်။ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းက ပထမဆုံးချစ်သူ၊ မင်းရှိရင် ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံပြီဆိုတာ သေချာလို့ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခံတယ် ဆိုတာပဲ”

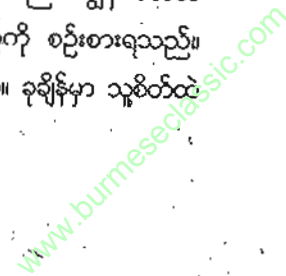
“ကျွန်မယုံပါတယ် ကိုလင်းရောင်၊ နောက်တစ်ပတ်တိတိကျရင် နှင့်ကို တိကျတဲ့အဖြေ ကျွန်မပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် မလေး၊ အတ္တကြီးတယ် ဆိုချင်ဆို ခိုယ့်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်တွေကို ကိုယ်တစ်ယောက် ဆည်းပဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ မင်းမှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလားဟင်”

အကင်းမသေနိုင်သေးသော ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက ဆစ်ခနဲ ကကျင်သွား၏။ အာရုံထဲမှာ မင်းမျက်နှာက ပေါ်လာသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ချစ်ခဲ့ဖူးသူကြောင့် နှလုံးသားပါ သေဆုံးသွားပြီဟု ပြောလိုက်ချင်၏။

“ဝန်ခံပါတယ်၊ ရှိခဲ့ဖူးပါကမယ် ကိုလင်းရောင်”

သူ့မျက်နှာ သိသိလာသော ညှိမှိုင်းသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဆင့်ခနဲဖြစ်သွားရကာ ဖြေရှင်းဖို့ စကားလုံးတွေကို စဉ်းစားရသည်။ လင်းရောင်ဆိုတာ အတ္တနဲ့ မာန သိပ်ကြီးမားတဲ့သူ။ ခုချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ သေဆုံးသွားစေတာမျိုး ကျွန်မ မဖြစ်စေချင်ပါ။



“အင်း ချစ်သူဆိုတာထက် ရည်းစားဆိုရင် ပိုမှန်မယ် ကိုလင်းရောင်၊ ကျွန်မတို့ တွဲခဲ့ကြတာ တစ်လကျော်ပဲ ကြာမယ်ထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ အဟင်း သူကတော့ တမ်းတရင်းနဲ့ ရူးသွပ်သွားမလား မဆိုတတ်ဘူး၊ ကျွန်မခံယူချက်က ကျွန်မ မချစ်တဲ့ သူကို လက်မထပ်ချင်ဘူးလေ”

သူ့မျက်နှာပေါ်က အရိပ်တွေ ပြေလျော့သွားပေမယ့် အလုံးစုံ ကျေနပ်သွားပုံတော့ မရသေးပါ။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်က ခံစားချက်တွေကို အကဲခတ်နေတာ သေချာ၏။

“အင်း ကိုယ် သိပ်အတ္တကြီးသလား မသိဘူး၊ ကိုယ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ့်လိုပဲ တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်စေချင်တာ မင်းဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတာ ကိုယ့်အမှားပဲ ကိုယ် ဒီည အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ခံစားရတယ်ကွာ”

ဒါတော့ သိပ်လွန်ပြီထင်ရဲ့။ ဒီလောက်ထိ အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားကို ကျွန်မ မုန်းလိုက်တာ။

“ကျွန်မနဲ့သူ့ လမ်းခွဲပြီးခွဲပြီ၊ ကျွန်မက သူ့အကျင့်စရိုက်တွေကို မကြိုက်လို့ စွန့်ပစ်လိုက်တာ”

“မင်း မင်းက ရုပ်ရည်ချောတယ်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ အစား ပြည့်စုံတဲ့မင်းကို ယောက်ျားလေးအတော်များများ ချစ်ကြတာ သေချာတယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နောက်မကျသေးတာပဲ ကောင်းပါတယ် ကဲ ပြန်ကြစို့ မဲ၊ သိပ်မောင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

ကျွန်မကို ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပြီး ကားတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပေးသော လင်းရောင်၏ ယုယသိတတ်မှုတွေကိုတော့ ကျွန်မ အကျေနပ်ပါသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ကိုလင်းရောင်”

“နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ကိုယ်တို့ ဆုံကြမယ်နော် မိလေး၊ မင်း ကိုယ့်အတွက် အဖြေတစ်ခုတော့ အသင့်ရှိနေစေချင်တယ်”

ကားတံခါးကို စေ့ပိတ်ပေးရင်း သူ ဆိုသည်။ ကျွန်မ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ဝတ်နိုက် မိကလေး၊ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ၊ ကိုယ်ကတော့ ည တော်တော်နဲ့ အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လေ အဟင်း ဟင်း”

ကျွန်မ ရွတ်နောက်နောက်ကလေးဆိုကာ ကားလေးကို ဆင်းထွက်ခဲ့မိတော့သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ရပ်ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ကတော့ ကျောက်ရှုပ်ပမာ။

အခုမှပဲ ဟန်ဆောင်ကားသဖွယ်ကို ဟားတိုက်လို့ ကျွန်မ သေမောပစ်လိုက်မိတော့ချေသည်။

ဒါ မွမ်းမံ ရယ်မောရတော့မယ့် အချိန်လေ။ အလှည့် နောက်ရင် ငိုကြွေးဖို့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။





ဆယ်ချင်တာကို စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်ပစ်သည်။ စားချင်သည့်ဆိုင်မှာ ဆီကြိုက် ဝင်မှာစားသည်။

ပျင်းရိလာသည့်အဆုံးမှ အိမ်ကို လှည့်ပြန်သည်။ တစ်ပတ်တာ ဘာလပတ်လုံး ကျွန်မစိတ်ရဲ့ အာသီသမုန်သမျှကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာ မွမ်းမံ ဘဝက လင်းရောင်ဆိုတဲ့ သောကျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်လား။

“ဟာ ဒီမှာ အရေးကြီးနေပြီဆိုမှ”

ကျွန်မပျိုတာရှေ့မှာ ဂိမ်းကစားနေစဉ် ထမြည်သည့် ဖုန်းသံကြောင့် ကျွန်မ စိတ်ပျက်သလို ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ကို ကောက်မကိုင်မိသေးဘဲ ဂိမ်းပွဲထဲမှာ အာရုံလွှတ်ထားတုန်း။ သံကလည်း မနားတမ်း မြည်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ စက်ကိုပိတ်ကာ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် ခံရမိတော့၏။

“ဟဲလို မွမ်းမံပါ”

“မလေးလား ကိုယ်ပါ။ အရမ်းသတိရလို့ ဆက်လိုက်တာ။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

လင်းရောင်အသံကို ကြားလို့ကိရတာမို့ စိတ်ပျက်သွားရပေမယ့် မျှိုသိပ်လိုက်ရလေသည်။

“ကုမ္ပဏီစာရင်းတွေနဲ့ နယ်လုံးနေတာ ကိုလင်းရောင်ရဲ့”

“ဆောရီး ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီ”

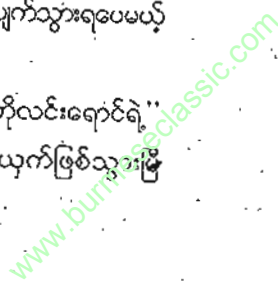
အခန်း (၃၂)

ကျွန်မအတွက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရှင်သန်ရမယ့်ရက်တွေ သိပ်မကျန်တော့ဟု တွက်ဆပြီးခဲ့ပြီ။

မချစ်မနှစ်သက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် အရေးမှာ ကျွန်မဘက်က ဘာမှ တွေ့ဝေစရာမရှိပါ။

တစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်မ အလွတ်လပ်ဆုံး နေပစ်လိုက်သည်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကျွန်မ အလှပဆုံး ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး စိတ်ကူးပေါ်ရာ လျှောက်သွားသည်။

စတိုးဆိုင်တွေ ပလာဇာတွေရှေ့ရောက်လျှင် ကားကိုရပ်စဲ



ထင်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုလင်းရောင် ဘာပြောမလို့လဲ ပြောလေ”

“ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ မဲကလေး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်ဆိုတော့ မပြောတော့ဘူး၊ အရေးကြီးဆုံးက မဲလေး ပြောထားတဲ့ တစ်ပတ်ဆိုတာ မနက်ဖြန်ကျ ပြည့်ပြီနော်”

“အင်း ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ် ကိုလင်းရောင်”

“ဟား အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကြီးက နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီးပဲကွာ မင်းကိုယ့်ကို နာမည်အပြည့်အစုံ မခေါ်ဘဲ နာမိစားတစ်ခုနဲ့ ပြောင်းခေါ် အစီအစဉ် မရှိသေးဘူးလား မဲလေးရဲ့”

“ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်မ နှုတ်ကျိုးနေပြီ ကိုလင်းရောင်ရဲ့”

“ကဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ မနက်ဖြန် ကိုယ်နဲ့မဲ ဘယ်ဘယ် ဆုံကြမှာလဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မဲကို လာခေါ်ရမလား”

“ကျွန်မဘာသာ လာခဲ့မယ်လေ၊ ကိုလင်းရောင် ဆိုင်က စောင့်ပါ”

“အိုကေ မဲ၊ လေးနာရီနော်”

“အင်း ဟုတ်တယ် လေးနာရီပေါ့”

“ဒါဆိုရင်ရပြီ မဲကလေး၊ ကိုယ် ပျော်ရွှင်ပါရစေနော် ဘိုင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ သူ ဖုန်းချသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်မ ဖုန်းလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည် မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် လင်းရောင် ပျော်မြူးနေမှာ သေချာ၏။

ရှင် သိပ်ပျော်သွားအောင် ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ဖို့ အသင့်ပါပဲ  
လင်းရောင်ရယ်။



အခန်း (၃၃)

သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးရသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အဖြေစကားတစ်ခွန်းအတွက် သူ တစ်ပတ်လုံးတော့ ကြာတင်ရင်ခွန်ခွဲရလေသည်။ အချစ်ဆိုသော အရာတစ်ခုထက် ထိုမျှအထိ တန်ခိုးကြီးမားလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ ဘယ်တုန်းက ထင်မှတ်မထားခဲ့မိပါချေ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ မထင်မှတ်ထားခဲ့ပါ။ မွမ်းမံနှင့် ဆုံတွေ့ပုံအဆန်းတကြယ်တော့ မဟုတ်တာ သေချာသည်။ ရင်ခွန်ခွဲ

အဖြစ်အပျက်သည် မဟုတ်ခဲ့။

သူ့ရဲ့ကားသော မဟုတ်သော ကားသော့ကို သူ့အနောက်က ထိုက်ပေးခဲ့သော မိန်းကလေး။ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူ ပထမဆုံး မြင်တွေ့စဉ်က တကယ့်ကို ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်နေသည်။

သူ့ကားသော့မဟုတ်ဟု ငြင်းလိုက်တော့ ကြောင်ကြောင်ငေးငေး ဖြစ်သွားပုံက တကယ့်ကို ချစ်စဖွယ်လေး။ ရှက်ရွံ့ရွံ့ မျက်နှာလေးကို သူ ရယ်လည်းရယ်ချင် မိခဲ့သေးသည်။

နောက်တော့ သူ့ရဲ့ဆေးခန်းအထိ ဒီကောင်မလေး ဆိုက်ဆိုက် ခြက်ဖြိုက် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ အံ့သြဝမ်းသာမှုကို မနည်း ဝန်ဆောင်မျှသိပ် ဖုံးကွယ်ထားရတာကို သူမကတော့ သိနိုင်မည် မဟုတ်ခဲ့ပါ။

အမြဲတမ်း ကံကောင်းလွန်းသော သူ့ဆီကို မွမ်းမံဆိုသည် မိမိအရာမိန်းကလေးကို ကံကြမ္မာက အရောက်ပို့ပေးလိုက်ခြင်းဟုသာ ယူဆရတော့မည်။ သူမကြောင့် သူ့ဘဝလေး ပိုမိုအဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့ရသည်က သေချာခဲ့သည်။

သည်ဆိုလေးထဲကို လေးနာရီမတိုင်ခင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ထားပြီးက သူ ရောက်နေခဲ့သည်။ စတော်ဘယ်ရီတစ်ခွက် သောက်တာ သူမကို စောင့်မျှော်ရသည့် စက္ကန့်တွေက ကြာလွန်းသည် ဆိုမိခဲ့ရဲ့။



လေးနာရီထိုးပြီး နှစ်မိနစ်ကျော်ကျော်မှာ သူမ ဆိုင်လေးထဲ  
လှမ်းဝင်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေသမျှ ပြေပျောက်ကာ သူမ  
သူ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ သူမ သိပ်  
လှပနုပျိုနေသည်။ လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာ ပန်းပွင့်ဝတ်လွှာနှစ်  
ချထားသလို ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းနှင့် အကျီလေးက သူမနှင့် လိုက်  
လွန်းသည်။ သူမကို သူ ငေးမောရင်း တဖန်တော့ သတိကင်းလွတ်  
ဝန်ခံချင်ပါသည်။

“ဆောရီး ကိုလင်းရောင်၊ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ  
ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟင်”

“လေးနာရီမထိုးခင် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်း  
ရောက်နေတာ၊ မံကလေး နောက်မကျပါဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကို  
စိတ်လောနေခဲ့တာပါ”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်ချိန်  
သင်းယုံယုံ ရေမွှေးရနံ့လေးကို ရှူရှိုက်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလေး  
ပကတိ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းနေတာကို ရင်ခုန်ငေးမောနေမိဆဲ။

သည်လောက် ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်သူလေးကို  
ပိုင်ဆိုင်ရရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမှာလဲ။ လင်းရောင်ဆို  
ကံအကောင်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ သေချာနေပြီလေ။

“မံ ကိုယ် မံကလေးရဲ့ အဖြေကို အရမ်းကြားချင်နေ  
သူမမျက်နှာကလေး ရှက်သွေးလွှမ်းသွားတာလား။ ခေါင်း

ငှကာ သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေကို ရှောင်တိမ်းသွားပုံက ရင်ခုန်စရာပင်။

“ဖြေပါဦး မံကလေးရယ်၊ ကိုယ် ကြားပါရစေ”

ခေါင်းကလေးငုံ့ထားလျက်က သူမစကားသံတွေ တိုးတိုးလေး  
ထွက်လာလေသည်။

“ကိုလင်းရောင်ကို ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်”

အတိုင်းအဆမသိ ပျော်ရွှင်ရမည့် ရင်ခုန်သံတွေက  
ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် အဖြေမျိုး  
ဟုတ်တာ မချင့်မရဲ ဖြစ်စေရဲ့။

“ဟာကွာ၊ မံကလေး အဖြေကလည်း ရင်ခုန်စရာ

ကောင်းလိုက်တာ”

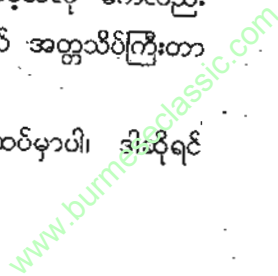
“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“အား မံကလည်း ကိုယ်ကြားချင်တာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊  
ခွဲတံဖျားက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေ”

“ကျွန်မ ကြာရင် ရှက်လွန်းလို့ သေလိမ့်မယ် ကိုလင်းရောင်၊  
ကျွန်မရင်ကို ရှင်မြင်ကြည့်ရင် သိနိုင်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မံကလေးရဲ့၊ ကိုယ့်က တိတိကျကျလေးကို  
ကြားချင်တာ၊ မံကို ကိုယ် အပြည့်အဝ ချစ်ခဲ့သလို မံကလည်း  
အပြည့်အဝ တုံ့ပြန်တာကိုပဲ လိုချင်တာ၊ ကိုယ် အတ္တသိပ်ကြီးတာ  
သိရက်နဲ့”

“ကျွန်မ ကိုလင်းရောင်ကို လက်ထပ်မှာပါ၊ ဒါဆိုရင်



ကျေနပ်တော့နော်”

“မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာပါ မိကလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလေးရဲ့နှုတ်ဖျားက စကားတစ်ခွန်းကို ကြားချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသင့်ပြီ”

သူမ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေနဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်သည့် အဲဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက် ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်မိမိ အံ့ရင်ဆုံး မျက်နှာလွှဲ ရှောင်တိမ်းသွားတာက သူမပဲလေ။

“မိကလေး စိတ်ညစ်နေပြီလား”

“အင်း စိတ်ညစ်တာထက် စိတ်ရှုပ်သွားတာ၊ ကိုလင်းက ကျွန်မ တစ်ခါပြောဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မချစ်တဲ့သူကိုပဲ လက်ထပ်မိ ဆိုတာလေ၊ အခု ကျွန်မ ကိုလင်းကို လက်ထပ်မယ်၊ ဒီထက်ပြည့်စုံတဲ့ အဖြေ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကို ကိုလင်း နားလည်ပါနော်”

ပင့်သက်ရှိက်ရင်း သူ ကျေနပ်လိုက်ရပါသည်။ ချက်ချင်းပြန် ဆိုတော့ သူမ မိန်းကလေးပီပီ ရှက်ရွံ့ရှာမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ လက်ထပ်ဖို့ သူမ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပြီပဲ။ သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးက သူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီပဲ။ ဒါ ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်ပြီး အသင့်ဆောင်ယူလာတဲ့ ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်၏။ သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို သူ ပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း

“မိကလေး မင်းရဲ့ဘယ်ဘက်လက် ကိုယ့်ကိုပေးစမ်းပါ”

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေ လင်းလက်တောက်ပသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်လက်ကလေးကို သူ့ဆီ ကမ်းပေး၏။ ဘူးနက် လေးကို သူ ဖွင့်လိုက်တော့ စိန်ပွင့်ဖြူဖြူလေးနဲ့ လက်စွပ်ကလေးနှစ်ကွင်း။

“မိကလေးနဲ့ ကိုယ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်၊ ပြီးတော့ နှလုံးသားချင်းပေါင်းစပ်ဖို့အတွက် စေ့စပ်လက်စွပ်တွေ ဆိုပါတော့”

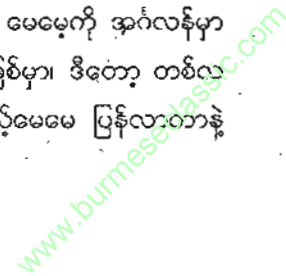
သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လို့ လက်သူကြွယ်လေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ကွင်း ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ သူမရဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမှာ အံဝင် ပွင့်ကျပါပဲ။

“ရှေ့ မဲ ဟောဒီလက်စွပ်ကလေးကို မဲကိုယ်တိုင် ကိုယ့်လက်မှာ ဆင်ပေးပါ”

အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးနဲ့ သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘူးနက်လေးထဲက လက်စွပ်ကလေးကို သူ့ရဲ့ လက်သူကြွယ်လေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်မြန်းပေး၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် နွေးလိုက်နေသည်။ သူမလည်း နှစ်ခန့်သံတွေ စည်းချက်ညီညာနေမယ်လို့ ထင်မိရဲ့။

“မိကလေး နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် ကိုယ့်မေမေဆီကို အကြောင်း ကြားမယ်၊ ကိုယ်လက်ထပ်တော့မယ်လို့လေ၊ မေမေ့ကို အင်အားမှာ နှလုံးခွဲစိတ်ကုသမှုက နှစ်ပတ်အတွင်း ကုသဖြစ်မှာ၊ ဒီတော့ တစ်လ အတွင်းမှာ မေမေတို့ ပြန်လာကြမှာပါ၊ ကိုယ့်မေမေ ပြန်လာတာနဲ့



မံကလေးကို ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်မှာပါ။”

သူ့ဘက်က သေသပ်တိကျစွာ စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေ သူမ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေ ရိရိငေးငေးနဲ့ ဘာမှ မတုံ့ပြန်တာကို သူ မချင်မရဲဖြစ်ရတာအမှန်

“မံကလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေကို သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ကိုလင်းရဲ့၊ သဘောကျပါတယ်”

“ဒါဆို မံဘက်က မံမိဘတွေကိုလည်း အသိပေးလိုက်တယ် ကိုယ်တို့မင်္ဂလာရက်မှာ အားလုံး စုံစုံညီညီ ရှိရအောင် ခုကတည်း ကျွဲတင်စီစဉ်ရမှာ”

“ကျွန်မဘက်က ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဒယ်ဒီတို့ အသိပေး အကြောင်းကြားမှာပါ ကိုလင်း”

“အိုကေ မံလေး၊ ကဲ ကိုယ်တို့ရဲ့ ကြည့်နူးစရာ ညှစ်စားပွဲလေးကို စလိုက်ကြရအောင်ကွာ”

ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် သူ ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးခဲ့သည်

“မံကလေး စားနော်၊ ကိုယ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ပြည့်နေတယ်”

မံရဲ့ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းလျာတွေ ခပ်ထည့်ပေးရင်း သူ့ဆိုတဲ့ သူမကလည်း နွေးနွေးလေးပြုံးရင်း

“မံလည်း အတူတူပါပဲ ကိုလင်းရယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လို့ ရယ်မောလိုက်မိ ကြ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက်ထိ တန်ခိုးစွမ်းအားတွေ ကြီးမားမှန်း သူ အခုမှ သိလိုက်ရတာလေ။

မံလေးရယ် မင်းဟာ ငါ့နှလုံးသားရဲ့သခင်၊ ငါ့ဘဝရဲ့ အရှင်ပါပဲ။



www.burmeseclassic.com

အားချယ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ လင်းရောင်။

အဲဒီညက ကျွန်မ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ သုပ်ဆောင်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို စဉ်းစားရင်း မိုးလင်းလုလုမှပဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

မနက်မိုးလင်းစာနဲ့ ကျွန်မ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့။ အားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့မိတာ သူ့ရိုနေတဲ့ သူ့ရဲနေအိမ်ကိုပင်ဖြစ်၏။ မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရောက်ဖူးတဲ့ မင်း၊ ရဲခြံကြီးက ကျွန်မကို တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ဆီးကြိုနေသည်။ ခြံအနီးရောက်မှ ကျွန်မ နှုန်းကိုထုတ်ပြီး လင်းရောင်ဆီ ဆက်သွယ်လိုက်၏။

ခြံစောင့်ကြီးက ကျွန်မကို မှတ်မိနေနိုင်တယ်။ မင်း၊ တို့ခြံဝင်းထဲ ကျွန်မ ဝင်လို့မှမဖြစ်ဘဲ။

“ဟင် မံ စောစောစီးစီး ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ၊ ပြောလေ ကိုယ် နားထောင်နေတယ်”

“သိပ်ကို အရေးကြီးတယ် ကိုလင်း၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ အခုတွေ့မှ ခြစ်မယ်”

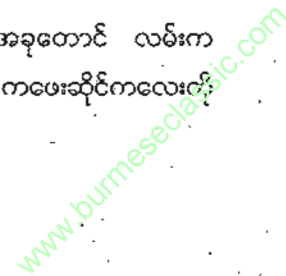
“ကိုယ်အခု ဆေးရုံသွားတော့မလို့ မှက်စွဲက သိပ်အရေးကြီး နေလို့လားဟင်”

“အရေးကြီးတယ် ကိုလင်း၊ မံ အခုတောင် လမ်းက ဆက်နေတာ၊ ကိုလင်းနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဖူးပွင့် ကပေးဆိုင်ကလေးကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ မံ အဲဒီမှာရှိနေမယ်”

အခန်း (၃၄)

ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့ သူ့ရဲ့အစီအစဉ်က ကျွန်မကို ချောက်ချားထိတ်လန့်သွားစေသည်။ သူ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမရဲ့နာမည်ကို သူ့အမေ ကြားလိုက်တာနဲ့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှာ သိပ်ကို သေချာသည်။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူ့အမေကို အသိပေးမယ်ဆိုတဲ့ စကားက ကျွန်မအတွက် သွေးပျက်စရာတစ်ခုပါပဲ။ မဖြစ်ဘူး လင်းရောင် ရှင်ရဲ့စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ကျွန်မ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး



“သိတယ် မှာ ကိုယ် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“မဲစောင့်နေမယ် ကိုလင်း၊ ဒါပဲနော်”

ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကျွန်မ ကားလေးကို ပြန်ဦးလှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်မှ ဖြစ်မည် ဆိုင်ကလေးမှာ ကျွန်မ ငါးမိနစ်သာသာလောက်ပဲ စောင့်လိုက် ရသည်။ ကိုလင်းရဲ့ကားလေး ဆိုင်ရှေ့ကို ထိုးရပ်လာသည်။ ဆိုင်ထဲက စားပွဲပိုင်းတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မဆီကို ကိုလင်း တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ဝင်လာချေသည်။

“မဲ ဘာတွေအရေးကြီးနေတာလဲဟင်၊ မဲကလေးမျက်နှာက ထူးခြားနေသလိုပဲ”

“သိပ်အရေးကြီးတယ် ကိုလင်း၊ ညက ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်အတွက်တဲ့၊ အမေရိကားမှာ ရှိနေတဲ့ ဒယ်ဒီတို့ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပေးမလို့တဲ့လေ”

“ဘာ ဘာပြောတယ် မဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်က စိုးရိမ်တုံ့နိုးလှုပ်မှုတွေကို ကျွန်မ မြင်လိုက် ရ၏။ ကျွန်မ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“အဲဒါ ဒယ်ဒီတို့ အစီအစဉ်ပါ ”

“နေ နေပါဦး မဲကလေး၊ မင်းရဲ့မိဘတွေက ကိုယ်နဲ့

သဘောမတူတဲ့ သဘောလား၊ မင်း ရှင်းမပြလိုက်ဘူးလား”

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မရှင်းပြဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့က ကျွန်မကို အမေရိကားမှာ နေထိုင်စေချင်လို့ စီစဉ်နေကြတဲ့ကိစ္စ၊ ဒယ်ဒီတို့ သဘောတူတဲ့လူက မြန်မာလူမျိုး၊ အမေရိကားမှာ နိုင်ငံသားခံယူထားတာလေ”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားဘူး မဲ၊ ကိုယ်ကြားချင်တာ ဆွဲ ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘာလဲ”

“ဒယ်ဒီတို့စကားကို ဆန့်ကျင်ဖို့ မဲဘက်က အသင့်ပဲ ကိုလင်း”

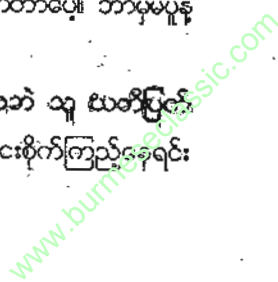
“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့၊ မဲကလေးရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် မစွန့်လွှတ် ခင်ပါဘူး၊ မင်းကိုပဲ ကိုယ်လက်ထပ်မှာ၊ မင်း ကိုယ့်ဘက်မှာရှိနေရင် ပြီးပြီပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုလင်း၊ ကိုလင်း စီစဉ်သလို အချိန်မရဘူး၊ ကိုလင်းနဲ့ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲကြီး ခမ်းနားစုံညီဖို့လည်း နေ့အပ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ဖို့ ကိုလင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ပဲ မင်းနဲ့ကိုယ် စာအုပ်စင် လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်

ပြီးမှ မဲကလေး၊ ပြီးရင် ကိုယ့်မိဘတွေကို မနက်ဖြန်ညနေ နေ့ညဉ့်မှာပဲ မင်္ဂလာပွဲ အကျဉ်းသဘော စီစဉ်လိုက်တာပေါ့၊ ဘာမှမပူနဲ့ ကိုယ် စီစဉ်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်မရဲ့ အလိုတစ်ခုကို ဘာမှမရိပ်မိရှာဘဲ သူ ငါ့ကိုပြော ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြတ်ချက်နှင့် ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း





သိမ်မွေ့နူးညံ့သော လေသံနှင့် တီးတိုးကလေးဆိုသည်။

“ဒီနေ့ပဲ မဲနဲကိုယ် လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်၊ ခဏလေးနေနီကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါရစဉ်း”

ကျွန်မကိုခွင့်တောင်းပြီး သူ ဖုန်းကို ခဏကကိုင်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထံ ဖုန်းဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဝေးကြည့်ရင်း ကျွန်မ တစ်စိစိမိမိ ကျေနပ်နေမိသေး။

“အားလုံးအိုကေတယ် မဲကလေး၊ ကဲ လာ မင်းနဲ့ကိုယ် အခုပဲ တရားရုံးကို သွားကြမယ်၊ အားလုံး ကိုယ်စို့စဉ်လိုက်ပြီး ကိုယ်မိတ်ဆွေတွေ သက်သေထားပြီး ကိုယ်နဲ့ မင်းရဲ့ ဘဝနစ်နာပေါင်းစပ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ကိုလင်းရယ် ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ကိုယ်လည်း အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေပါတယ် မဲ ကိုယ်စို့စဉ်ထားတဲ့ အချိန်ထက်စောပြီး မင်းလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာကိုလည်း သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တရားသူကြီးနဲ့ အသိသက်သေတွေ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြသည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်နူးအပျော်တွေနှင့် အတောက်ပဆုံး ဝင်းလက်နေသည်။ ကျွန်မမျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဟန်ဆောင်အပြုံးတုတွေ တောက်ပနေခဲ့မှာပါ။

“လင်းရောင် မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်တော့မလိုနဲ့ ယူမယ့်ယူတော့လည်း မျက်လှည့်ဆန်လိုက်

တာကွာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက တအံ့တကြဲ ဆိုနေကြတာကို သူကတော့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြုံးလို့ ခံယူနေ၏။

“ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း လင်းရောင်၊ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ မင်းရဲ့ လူပျိုကြီးဘဝကြီးကို မွမ်းမံလို လှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်တာတော့ ချီးကျူးတယ်”

“မင်း ငါတို့ကို မျက်လှည့်ပြလိုက်တာတော့ ရင်သပ်ရှုမော နှယ်ပဲ၊ အဲ မင်းရဲ့ ဘတ်ချ်လာနီကံအတွက်တော့ မကျေနပ်ဘူးကွာ”

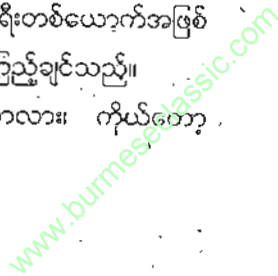
“အစီအစဉ်တွေက မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်ကုန်တာမို့ မပြည့်စုံမှုတွေကို နားလည်ပေးကြလေကွာ၊ စိတ်ချ မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းတို့ ဆန္ဒတွေ အပြည့်ဝဆုံးဖြစ်အောင် ပြုစုကျွေးမွေးမှာပါ၊ ငါ့ရဲ့ခြံဝင်းထဲမှာ အပြည့်စုံဆုံး အစီအစဉ်တွေ ရှိပါတယ်”

“အိုကေ၊ ကဲ ငါတို့လစ်မယ်၊ ဂျူတီပြန်ဝင်ရဦးမှာကွာ”

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားတော့ သူ ကျွန်မလက်ကလေးကို အင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း ကားရေခဲခဲ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်မကို တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ပြီးခဲ့တာမို့ သူက သူ့အိမ်မှာ လိုက်နေဖို့ကို ကြိုတင်ဘောင်းဆိုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်လေးသူရဲ့ ချွေးမ၊ မင်းရဲ့ မရိုးတစ်ယောက်အဖြစ် အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်မ ခေါင်းမော့ကာ နေထိုင်ကြည့်ချင်သည်။

“မဲကလေး ရင်တွေ သိပ်ခနဲနေတာလား၊ ကိုယ်တော့



သိပ်ပျော်နေတယ်။ ကိုယ်နဲ့မင်း ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်သွားကြပြီနော်။

“ကိုလင်းရယ် မ-အိပ်မက်၊ မက်နေသလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုလင်း မေမေနဲ့ ညီဆီကို အကြောင်းကြားပြီးပြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ကိုယ်တို့အစီအစဉ်တွေကို ကသောကတွေ စီစဉ်နေရတာနဲ့ အကြောင်းမကြားရသေးဘူး။ မေမေနဲ့ ညီတော့ အစီအစဉ်အသွားမှာ သေချာတယ်။ သူတို့က ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့လုံးဝ ထင်ထားကြမှာမဟုတ်ဘူး”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း သူဆိုသည်။ ကျွန်မ သူဖွင့်ပေးထားတဲ့ တံခါးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့မှ သူကိုယ်တိုင် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့။ အရှေ့မှ ပတ်လျှောက်ကာ မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်၏။

“ကိုယ့်ဇနီး ဘယ်လောက်ချောတယ်ဆိုတာ မေမေနဲ့ ညီကြားချင်နေပြီ။ သူတို့ ကိုယ့်ဇနီးချယ်မှုကို ခိုးကျူးသွားကြမှာ သေချာတယ်မံကလေး”

သူ့စကားတွေကို ရှက်ယောင်ပြုရင်း ကျွန်မ ခေါင်းကိုအနည်းငယ် သူ ကျွန်မမျက်နှာအနီး ဖျပ်ခနဲ လှမ်းတိုးကာ

“အို”

ထင်မှတ်မထားမိသော အနမ်းတစ်ဖွင့်၊ ကျွန်မရဲ့ ဘယ်တုန်းက ပါးပြင်မှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ကျွန်မ ကျင်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“မင်္ဂလာဦး စတီနော် မံကလေး”

သူ နွေးနွေးလေးပြီးရင်းဆိုတော့ ကျွန်မ ထူပူနီမြန်းနေသော မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်မိတာလား၊ ခေါင်းငုံ့မိတာလား မရေရာပါ။

ကျွန်မ ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်သွားရတာလဲ။ သူက ခုချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်တစ်ယောက်လေး ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီးသွားတဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်။ ထိုအတွေးက ကျွန်မနှလုံးသားကို ခြစ်ကြပ်လှောင်ပိတ်သွားစေခဲ့၏။

ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးသော ခြံစောင့်ကြီးက လင်းရောင်နှင့်အတူ ထွက်လာသော ကျွန်မကိုမြင်တော့ တအံ့တသြဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မကို ထိုသူကြီးက မိမိနေဟန်တူသလို မယုံမရဲနှင့် နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေပုံလည်းရ၏။

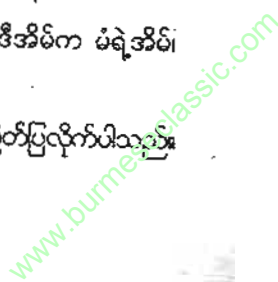
“ဦးသောင်း ခြံတံခါးပိတ်ပြီးရင် အိမ်ထဲလာခဲ့ဦး။ ကျွန်တော့် နေထိုင်မှု မိတ်ဆက်ပေးထားချင်လို့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး”

ကားလေးကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်မ ကျွန်မမြင်ရသော ဧည့်ခန်းကြောင့် သွေးထဲမှာ ဖျဉ်းကနဲ ကျင်တက်လာ၏။ အဲဒီဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မကို သူမိခင် ရက်ရက်စက်စက် စကားခဲ့တာပေါ့။

“မံ အိမ်ထဲဝင်လေ၊ ခုချိန်ကစပြီး ဟောဒီအိမ်က မံရဲ့အိမ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။



သူက ညှဉ်းခန်းထဲအထိ ကျွန်မလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်တွဲ  
ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်ဦး မံ၊ မံ ဘာသောက်မလဲ၊ သံပုရာရည်  
သောက်မလား ကိုယ်ဖျော်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း မံ ဘာမှမသောက်ချင်ပါဘူး ကိုလင်း”

“မေ့မေ့တို့ရှိတုန်းက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတစ်ယောက်  
ရှိတယ်၊ အခု မေ့မေ့တို့ အင်္ဂလန်သွားနေချိန်ဆိုတော့ သူ့  
ပြန်နားခိုင်းထားတယ်၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေတာဆို  
မကောင်းဘူးလေ၊ မံရောက်လာပြီဆိုတော့ အဲဒီကောင်မ  
ပြန်ခေါ်ခဲ့တော့မှာပဲ”

“မခေါ်ပါနဲ့ ကိုလင်းရယ်၊ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ  
ကိုလင်းအတွက် စိစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မံ တကယ်ပြောတာလား၊ ကိုယ်က ပိုတောင် သဘောက  
တာပေါ့၊ မံကလေးကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတာကိုပဲ စား  
ရမှာ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

သူ ဝမ်းသာကျေနပ်စွာ ဆိုနေတုန်း ခြံစောင့်ကြီးဦး  
ညှဉ်းခန်းဝမှာ လာရပ်လိုက်တာမို့ စကားပြတ်သွားရင်း။

“ဪ လာ ဦးသောင်း၊ မံ ဦးသောင်းက ကိုယ်တို့  
ခြံစောင့်လုပ်လာတာကြာပြီ၊ ဦးသောင်း ဒါ ကျွန်တော့်နီး ဖွင့်  
တာလေ”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး”

“မံ ကိစ္စရှိရင် ဦးသောင်းကိုခိုင်း၊ ဦးသောင်းက ကားဂိုဒေါင်  
ထဲမှာ နေတယ်၊ ကဲ ဦးသောင်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့  
ဦး”

ဦးသောင်းမျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မကို ကောင်းကောင်း  
တစ်ခွဲသွားတာ သေချာသည်။ ကျွန်မနာမည်ကို သူ သိသွားတာမို့  
ကောင်းကောင်းမှတ်မိသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအတွက် ပြဿနာတော့  
မရှိပါ။ ဦးသောင်းတစ်ယောက် လင်းရောင်ကိစ္စမှာ ဘာမှ  
အတွက်ဖက်နိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

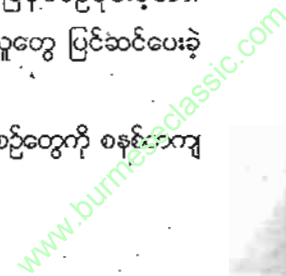
“မံ အဝတ်အစား လဲတော့လေ၊ လာ အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်  
အနီးတွေ လိုက်ပြပေးမယ်”

သူခေါ်ဆောင်ရာသို့ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ရသည်။ သူက တစ်အိမ်  
မှာ ရှိသမျှ အခန်းတွေကို လိုက်ပြရင်း ရှင်းပြသည်။ သူပြသမျှ  
ကျွန်မ ခေါင်းကလေးညှိတ်ကာ မှတ်သားနားထောင်နေရ၏။

“မံနဲ့ကိုယ်တို့အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ မံရဲ့၊ လာ လိုက်ခဲ့  
မံလက်ကိုဆွဲကာ သူ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“ကိုယ်စိတ်တိုင်းကူတော့ မပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဦးလေးသောင်းကို  
ဆက်ပြီး မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ အမြန်စီစဉ်ခိုင်းခဲ့တာ၊  
နီးထဲက အပြင်အဆင်တွေကအစ ဆိုင်ကလူတွေ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့  
တာလေ”

မနက်ပိုင်းလေးမှာပဲ သူ့ဘက်က အစီအစဉ်တွေကို စနစ်တကျ



စေခိုင်းစီမံသွားတာ ကျွန်မတောင် မသိလိုက်ပါ။

စေ့ဖိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို သူ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ထူးရင်ခွန်ချင်စရာ ပြင်ဆင်ထားသော မင်္ဂလာအိပ်ခန်းက ပန်းနုရောင်ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေနှင့် သေသပ်နေလေသည်။ နှစ်ယောက်အိမ်မှ ခုတင်ကျယ်ကြီးပေါ်မှာ ပန်းနုရောင် အိပ်ရာခင်း၊ ပန်းနုရောင် ဖာခြင်ထောင်၊ ခေါင်းဦး၊ ဖက်လုံးတွေကအစ ပန်းနုသွေးရောင်လွှမ်းခြုံနေ၏။

ကျွန်မ ငေးကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်ရသည့် သူက ကျွန်မမျက်နှာကို တရှိုက်မက်မက် ငေးကြည့်နေတာမို့ ကျွန်မ ထူထူပူပူ ဖြစ်လာ၏။

“လာလေ မံရဲ့၊ မံကလေး ရှက်နေတာလား”

ရှက်ရွံ့တာထက် ထူထူချောက်ချားလွန်းလို့ ကျွန်မခြေလှမ်းလက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသည်။ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့မိ တာမှားခဲ့ပြီလား။ ဟင့်အင်း ဒါ၊ ကျွန်မ အတောင့်တဆုံး အဖြစ်ချင်ဆန္ဒနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လမ်းလေ။

ရင်ထဲမှာ တစ်ခုပဲ လှိုက်မိုနှောင်တရမိရဲ့။ လင်းရောင်နဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နေရာမှာ မင်းစက်ရာ သာဆို ကျွန်မဘယ်လောက် ပျော်နေမိမလဲ။

“မံကလေးကို ကိုယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ မံကလေးရဲ့ ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်လိုက်သော သူလက်နှစ်ဖက်ကြား”

တောင့်တောင့်ကလေး ပါသွားခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က မြင်နေရသော ရင်ခွန်လှုပ်ခတ်မှုတွေကို ကျွန်မ မမြင်ရဲပါ။ မျက်ဝန်းတွေကို ညင်သာစွာ မှေးမှိတ်ထားလိုက်မိ၏။

ကျွန်မရင်ခွန်သံတွေ အေးစက်ထုံကျင်နေတာ သိပ်မထူးဆန်းထူးပါ။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ လင်းရောင်ရယ်။



ချစ်သူလေးကို သူ လက်ထပ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိုက်၍ပဲဖြစ်ပါသည်။  
 ခုတင်ပေါ်ကဆင်းခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဆီ လျှောက်ခဲ့တော့  
 အခန်းတံခါးက စေ့ဝိတ်ထားခြင်းမို့ မဲ သူ့အရင်နီးကာ အိပ်ခန်းထဲက  
 သွက်သွားတာဟု နားလည်လိုက်သည်။  
 ရေချိုးခန်းဘက်မှာလည်း မဲမရှိ။ မီးဖိုခန်းဘက် ထွက်ခဲ့  
 ဆော့လည်း မတွေ့ရချေ။ မဲကိုရှာဖွေရင်း သူ ညှော်ခန်းထဲရောက်ခဲ့  
 ဆော့မှ

“ဟာ မဲကလေးရယ် ရှာလိုက်ရတာ”

ညှော်ခန်းနံရံပေါ်က မေမေနှင့် သူတို့ညီအစ်ကို ဓာတ်ပုံကြီးကို  
 မှာကြည့်နေသော မဲ သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်၏။

“မဲ အခုလေးပဲ နီးတာ ကိုလင်းရဲ့၊ ကိုလင်းအိပ်နေလို့ မီးဘဲ ထွက်ခဲ့တာ”

“ကိုယ်နီးတော့ မဲကိုမတွေ့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လိုက်ရှာနေတာ  
 အခု မဲကြည့်နေတာ ကိုယ်တို့မိသားစု ဓာတ်ပုံလေ၊ ကိုယ့်မေမေနဲ့  
 ညီလေး မင်းစက်ရာကို မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထား မဲ”

မဲ ခေါင်းကလေးညှိတ်ရင်း ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကို လင်းရောင်  
 ကတော့ သတိမထားမိပါ။ ဓာတ်ပုံစွဲမှ မေမေမျက်နှာကိုသာ  
 မှာကြည့်ရင်း

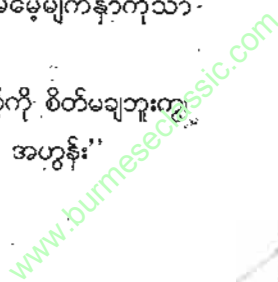
“မေမေက အင်္ဂလန်မသွားခင်က ကိုယ့်ကို စိတ်မချဘူးကွဲ့  
 တော်တော်ရော်မိန်းမတွေနဲ့ ရသွားမှာ စိုးတယ်တဲ့ အဟွန်း”

အခန်း (၃၅)

‘နောက်တစ်နေ့မနက် သူ့နီးလာတော့ နံဘေးမှာ မွမ်းမံ ရှိမနေပေ။  
 သူ ဆတ်ခနဲ အိပ်ရာက လူးလဲထရင်း မှန်တင်ခုံပေါ်ကို  
 လှမ်းကြည့်မိသည်။ မဲရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးက ရှိနေသည်။

သူ ကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးလိုက်မိ၏။ အိပ်မက်ဆန်လှစွာ  
 ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသည် အိပ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာပါသည်။ သူ  
 မြတ်နိုးချစ်ခင်ရသော မိန်းကလေးကို သူ ပိုင်ဆိုင်လက်ထပ်ခွင့် ရလိုက်  
 ကတော့ အတော့်ကို ကသောင်းကံနင်းတော့ နိုင်လှသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သိပ်ကို ကျေနပ်ပါသည်။ မွမ်းမံဆိုသော



လင်းရောင်က သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလို့ ပေမယ့် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာတော့ စူးခနဲ နာကျင်ရသေး၏။

“ကိုယ့်ကို စိုးရိမ်နေတဲ့ မေမေ၊ မံကိုမြင်သွားမှ အခု အံ့ဩသွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ မက်လာပွဲကို ခမ်းခမ်းနားနား မကျင်းပလိုက်ရတာကိုဘဲ ဆူပူဦးမှာ မံရဲ့”

“ကိုလင်းမေမေ ရောက်လာမှ စိတ်တိုင်းကျ မက်လာ စိတ်ကြတာပေါ့၊ ဒီနေ့ ကိုလင်းမိတ်ဆွေတွေကို ညှော်ခံဖို့ စိတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေကျရင် မှာထားတာကို ဆိုင်က ထာ လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ စားပွဲထိုး ကအစ ပါလာမှာပါ၊ မပူနဲ့ မံကလေး အားလုံး သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ စိတ်ထားတာဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ မံ ညှော်ခံပေးရုံပဲ”

“ကဲ ဒါဆို မံ တစ်ခုခု သွားစိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ် ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီးရင် ကော်ဖီတိုင်းကို လာခဲ့နော်”

“အိုကေ မံကလေး၊ ကိုယ့်ဇနီးလေး စိတ်ပေးမယ့် မော့ဘရိတ်ဖတ်စ်ကို စားဖို့ ကိုယ် အာသီသပြင်းပြနေတယ်”

အပြုံးလေးနဲ့ သူ့ရှေ့က မံ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည့် ရေချိုးခန်းဘက် လှမ်းဖို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရွှေမိရုံပဲရှိသေး ညှော်ခန်းထဲက ဖုန်းသံက မြည်လာတာမို့ သူ ကောက်ယူနားထောင် လိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုလား ညီပါ”

“ဟာ ညီ၊ ဟုတ်တယ် ကိုကိုတောင် ဒီနေ့ပဲ ညီတို့ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ကွ”

“ကိုကို အိပ်ရာနိုးမယ့်အချိန်ကို မှန်းပြီး ဆက်လိုက်တာ ကိုကိုရဲ့၊ မေမေ့ကို လာမယ့် ဖရိုက်ဒေးမှာ အော်ပရေးရှင်း လုပ်ကြမယ်တဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ မေမေ့ကို ဂရုစိုက်နော် ညီ”

“စိတ်ချပါ ကိုကို၊ ကိုကိုသိအောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ၊ ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကိုကိုက ကျန်းမာပါတယ်နော်၊ မေမေ့ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“ဘာမှမမှာတော့ဘူး ညီ၊ အဲ ညီကိုတော့ အသိပေးရဦးမယ်၊ ဘီကို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီ ညီ”

သူ့စကားကြောင့် ညီ အတော်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်သွား ခဲ့သည်။ အံ့ဩမယ့်ကြည်နိုင်မှုတွေနှင့် ညီ ပါးစပ်အဟောင်းသား ခြစ်နေမှာကို သူ ပြေးမြင်ယောင်မိသေးရဲ့။

“ကို ကိုကို နောက်နေတာလား”

“ဒါ နောက်စရာလား ညီရ၊ အဟွန်း တကယ်ပြောတာ ထမအစီအစဉ်က ညီနဲ့ မေမေပြန်လာမှ ခမ်းခမ်းနားနား စိတ်မလို့ဘဲ၊ အခြေအနေက မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းလဲကုန်လို့ မနေ့ကပဲ ကိုကိုတို့ နောက်လက်မှတ် ထိုးလိုက်ကြရတယ်၊ အခုတောင် ညီရဲ့မရီးတွေ ဒီခိုခန်းထဲမှာ ကိုကိုအတွက် ကော်ဖီဖျော်နေတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန် ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင်ပဲ ကိုကို၊ ကိုကိုမှာ ရည်းစားရှိမှန်း ကျွန်တော် လုံးဝမသိဘူး”

“အံ့ဩစရာကောင်းတယ် ညီ၊ ကိုကိုနဲ့သူ ဆုံကြတာ တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုကိုအို အဖြေပေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ လက်ထပ်ဖြစ်လိုက်ကြတာ”

“နေ နေပါဦး ကိုကို၊ ကိုကိုနီးက ဘယ်ကလဲ၊ ရန်ကုန်က ပဲလား၊ ကိုကိုလိုပဲ ဆရာဝန်ပဲ မဟုတ်လား”

“လုံးဝမတုတ်ဘူး ညီ၊ သူက ရွှေတောင်ကြားမှာနေတယ် မိတာတွေက အမေရိကား ရောက်နေကြတယ်၊ သူ့အဘွားနဲ့ နေနေတာ”

“သူ သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ ကိုကို”

“အဟား ညီ သိပ်သိချင်နေပြီထင်ရဲ့ သူ့နာမည်က မွမ်းမံတဲ့”

“ဗျာ မံ မွမ်းမံ ဟုတ်လား ကိုကို”

ညီအသံတွေက တုန်ရီလှုပ်ခတ်သွားတာ သူ့သိလိုက်သည် မှီနင့်ညီ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသလား မသိ။

“ဟုတ်တယ် ညီ၊ မင်းသိလို့လား၊ မွမ်းမံ ကို မင်း သိနေသလား”

“သိပ်သိတာပေါ့ ကိုကို၊ ဒေါ်လှမြတ်ချယ်ရဲ့ ငြေ ရွှေတောင်ကြား၊ ခြံအမှတ်( )မှာနေတဲ့ မွမ်းမံ ဆိုရင်တော့”

ညီ အသံလှိုင်းတွေ ဖုန်းလိုင်းမပြတ်တောက်ပါဘဲနှင့် ရပ်ထား သွားခဲ့သည်။ သူ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်မှုတွေ တစ်ရပ်ရပ် တိုးလာသည်။

တစ်စုံတစ်ရာတော့ လွဲချော်နေပြီထင်ရဲ့။ ချောက်ချောက်ချားချား ထင်ရောက်လာသော အတွေးတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲ တိုးဝင်လာရသည်။ ညီနဲ့မံ ဘယ်လို ပတ်သက်ခဲ့တာလဲ။

“ညီ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး၊ ကိုကိုမဲးတာ ဖြေပါဦး ညီ၊ မံ မွမ်းမံ နဲ့မင်း ဘယ်လိုပတ်သက်နေခဲ့ဖူးသလဲ”

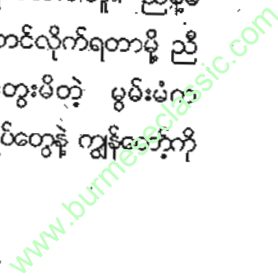
သူ့လေသံက တုန်ယင်ချောက်ချားနေခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ တစ်ဖက်က ညီအသံတွေ ပျောက်ကွယ်နေဆဲ။ ညီ လိမ်ညှာဖို့ ကြိုးစား နေတာလား။ သိုဝှက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား။

“ကိုကိုကို မင်း အမှန်ပြောစမ်း ညီ၊ မွမ်းမံမှာ ချစ်သူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်လို့ ကိုကိုကို သူ ဝန်ခံထားတယ်၊ အဲဒီလူက ညီ ညီများလား၊ ပြောစမ်းပါ ညီ၊ ကိုကိုကို မြန်မြန်ပြောစမ်းကွာ”

“ကိုကို ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်၊ မွမ်းမံနဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေရဲ့ အတ္တကြောင့် တရားရုံးတစ်ခုမှာ လက်ထပ်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ဝေးခဲ့ကြရတာပါ”

“ဘာ မင်း မင်းတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ် ဟုတ်လား ညီ၊ ဒါ ဒါဆို”

“နေ နေပါဦး ကိုကို၊ ညီစကား မဆုံးသေးပါဘူး၊ ညီနဲ့မံ ချားရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာပဲ မေမေဆေးရုံတင်လိုက်ရတာမို့ ညီ မေမေဆီ ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ အားလုံးကို ကြိုတွေးမိတဲ့ မွမ်းမံက လက်ထပ်စာချုပ်တွေကို စုတ်ဖြုတ်လိုက်တယ်၊ စာချုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ကို



တုပ်နှောင်မထားချင်လို့တဲ့၊ နောက်တော့ မေမေ့အစီအမံတွေအတိုင်း နာခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော် မွမ်းမံအပေါ် ရက်စက်စွာ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရတယ် ကိုကို”

ညီစကားတွေက သူ့ရင်ထဲကို စူးစူးနှစ်နှစ် အဆိပ်မြားတွေလို တိုးဝင်နေခဲ့၏။ ဒါ နှလုံးသားကို လှည့်စားခံလိုက်ရတာ။ ဘဝကို အစော်ကားခံလိုက်ရတာ။ လင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို မင်း မာယာတွေနဲ့ မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်တာပဲပေါ့ မွမ်းမံ။

“ကျွန်တော် သူ့အပေါ် နာကျည်းမုန်းတီးအောင် ပြုခဲ့သူပဲ ကိုကို၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရဦးမယ်”

ကြည့်စမ်း။ ညီလေးစကားတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားတွေကို လှစ်ဟပြလိုက်တာပဲပေါ့။

“ညီ မင်းတောင်းပန်ချင်နေတဲ့ ရည်းစားဟောင်းကို မင်း အိမ်ပြန်လာရင် တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ အဟွန်း”

နာကျည်းချက်တွေနှင့် သူ့စကားက မာထန်နေလိမ့်မည် သူ့ရယ်သံက လှောင်သလိုဖြစ်နေတာ ညီ ချက်ချင်း ရိပ်မိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဆောရီး ကိုကို ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ပြောမိသွားတာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စကြောင့် ကိုတို့ အိမ်ထောင်ရေး မပြိုအက်စေချင်ဘူး။ ဟို မွမ်းမံကိုလည်း မထိခိုက် မနှစ်နာစေချင်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ ကိုကို။

စိတ်ထိခိုက်ပြီး မပေါက်ကွဲစေချင်ဘူး”

သူ ဟားတိုက်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်သင့်တာ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက နာကျင်မှုက ပိုမိုပြင်းထန်သည်။ မင်းသိပ်တော်တယ် မွမ်းမံ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးကိုတောင် ညှို့ယူနိုင်စွမ်းလှချည်လား။ အဆိုသုံးက ဝါကို မင်း လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လက်စားချေမှုဆိုတာ သေချာတယ်။

“ညီ ခုချိန်မှာ မွမ်းမံဟာ ကိုကိုနီးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိစ္စတွေမှာ မင်းဘာမှ အကြံမပေးခဲ့တော့ ဟုတ်လား”

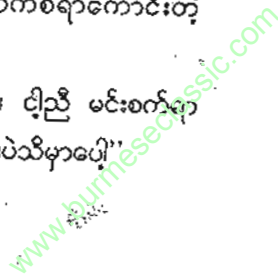
“ကိုကို ဟို ကျွန်တော်”

“ကိုကိုဘဝကို ကိုကိုဆုံးဖြတ်မယ်၊ မင်း မေမေ့ကို ဂရုစိုက်၊ ကိစ္စတွေ မေမေ လုံးဝ မသိစေနဲ့ မေမေ စိတ်ထိခိုက်မှာ မလိုလားဘူး။ ဒါပဲ ညီ ”

တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်စကားတွေကို ဆက်မကြားချင်တော့ပါ။ သူ့အခွင့်အလှည့်မှာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ မွမ်းမံရယ်။ ဘယ်အချိန် ကိုတို့က တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေတာလဲမသိ။

သူ့မျက်ဝန်းက ဒေါသနီနီနွဲ့တွေကိုတောင် မွမ်းမံ တည်ငြိမ်စွာ ခိုင်တုံ့ပြန်နေပါလား။ မင်း သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တစ်ယောက်ပါလား မွမ်းမံ။

“မင်း အားလုံး ကြားပြီးပြီပေါ့ မွမ်းမံ၊ ငါ့ညီ မင်းစက်ချာ ရည်းစားဟောင်းလား၊ ချစ်ဦးသူလား မင်းပဲသိမှာပေါ့”





"သိပ်သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် အချစ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ အမှန်းတရားတွေပဲ ရှိနေတာ သေချာတယ်"

"ဟား ဟား သိပ်ချစ်လို့ သိပ်မှန်းတာလား မွမ်းမံ၊ မင်းငါ့ အသုံးချ လက်ထပ်လိုက်တာ ငါ ကောင်းကောင်းသိလိုက်ပြီ၊ မင်း သိပ်ရှုရှာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ၊ 'ဗာန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းမ တောက်'"

သူ နာကျင်ပေါက်ကွဲနေတာကို ကြည့်ရှုင်း သူမ ပြုံးပြုံးလေ့ ရုပ်နေဆဲ။ မာယာအပြုံးတွေ။ ဒီအပြုံးတွေအောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ ကင်းမဲ့ခဲ့ရတာလေ။

"ရှင်စွပ်စွဲချက်တွေကို ကျွန်မ ဘာမှ မဖြေရှင်းချင်ဘူး ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ရှင်ကိုလက်ထပ်ချင်တာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်ခဲ့ပြီဦးပြီ၊ ဒါမှ မကျေနပ်ရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တရား ကွာရှင်းကြတာပေါ့"

"ဟား ဟား ဒါ မင်းရဲ့ စိန်ခေါ်စကားလား မွမ်းမံ၊ သိပ် ရယ်စရာကောင်းပါလား၊ မင်းကို ငါ့မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်း ဆက်သေထားပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူသိရှင်ကြား ငါ့ ကွာရှင်းပေးရဦးမယ်၊ လင်းရောင်ရဲ့သိက္ခာတွေ မင်းလိုမိန်းမကြောင့် ထပ်ပြီး ထိခိုက်ခံမယ်မထင်နဲ့၊ ငါ မင်းကို ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး"

"ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ ရှင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ မွမ်းမံဘဝမှာ အားလုံးကို ပြုံးပြုံး ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပါပဲ လင်းရောင်"

ကြည့်စမ်း။ လက်စားချေလိုစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝကို လဲလှယ် ခစ်ခဲ့တာ သေချာနေပြီ။ ဘဝကိုပေးဆပ်ပြီး မင်း လောင်းကြေးထပ် စိန်ခေါ်နေမှတော့ လင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်က အရှုံးပေးရမတဲ့လား"

"ကောင်းပြီ မွမ်းမံ၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ပတ်တိတိ ငါ့ဇနီးမယားအဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ငါ့ရဲ့ အစွန့်ပစ်ခံ မယားတစ်ယောက်အဖြစ် မင်း တစ်ပတ်တိတိ နေထိုင်ပြီးမှ မင်းကို သနားသောအားဖြင့် အဖတ်ဆယ် ကောက်ယူပေါင်းသင်းမယ်"

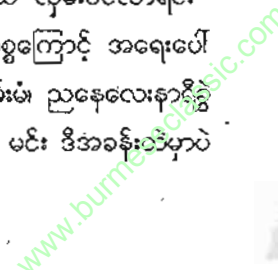
"ရှင် ရှင် မစော်ကားနဲ့ လင်းရောင်"

"သိပ်နာကျင်သွားသလား မွမ်းမံ၊ ဒါဆို ငါ့အပြစ်ဒဏ်က ငါ့ရောက်မှုရှိတာ သေချာနေပြီ၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အတိုင်း နစ်နာကြေး ပြစ်ယူမယ်၊ ဒီညနေ ငါတို့ညှော်ခွံမှာ မင်းရှိမနေရဘူး ဒါပဲ"

စကားအဆုံးမှာ သူ့ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမမျက်နှာ သိပ်လိုဖြစ်ကျန်နေခဲ့သည်ကို သူ မမြင်ချင်တော့ပါ။ ခံရခက်ခက် ကျင်မှုတွေနဲ့ တန့်နဲ့ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ထင်ရဲ့။

ထိုညနေကျင်ပမည့် ညှော်ခွံအတွက် သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တွေ နက်မလာခင် သူ ကျွန်မရှိနေရာ အိပ်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာရင်း

"မင်း မင်းအဘွားရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စကြောင့် အရေးပေါ် ညွှန်သွားရတယ်လို့ ငါ ကြေငြာထားမယ် မွမ်းမံ၊ ညနေလေးနာရီခွဲ မြောက်နာရီကျင်းပမယ့် ဒီပွဲချိန်လေးမှာ မင်း ဒီအခန်းသို့မှာပဲ"



နိဗ္ဗာန်ရမယ်”

သူ့စကားကို မလေးမထားဟန်နှင့် ကျွန်မ ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲ အဖတ်မပျက်ဘဲ နေပြလိုက်သည်။ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ အခန်းထဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို အပြင်က သော့ခတ်လိုက်မှ ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“လင်းရောင် ရှင် ဘာလို့ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်တာထဲ အခု ဖွင့်ပေးစမ်း၊ ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့အကျဉ်းသား မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ရဲ့ဇနီးမယားဘဝကို မင်းကိုယ်တိုင် လိုလားစွာ ရွေးချယ် ခဲ့တာပဲ မွမ်းမံ၊ မင်းအတွက် ရွေးချယ်စရာအခွင့်အရေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ပိုတိလှောင်ထားတာကို မကျေနပ်ရင် အိပ်ခန်းပြတိုက် ပေါက်က ခုန်ချလိုက်၊ လေးဆယ့်ငါးပေတိတိ မြင့်တယ်၊ လောကထဲမှာ မွမ်းမံ မရှိတော့တာကို ဝမ်းသာမယ့်သူတွေ သုံးယောက် ရှိတာ မဟုတ်ပြီလား”

“တောက် ရှင်သေလိုက်စမ်း”

နာကျင်ခံရခက်စွာ ကျွန်မ တက်ခေါက်လိုက်မိသလို လူယုတ်မာ။ ကျွန်မကို တန့်နွံ နာကျင်ခံရခက်အောင် လုပ်နေတာ ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်ခံသရမတဲ့။ သူတို့မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာကြဖို့ဆိုပဲ။

အခု ရှင်နဲ့ မင်းစက်ရာ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတာ ကို သိတာပေါ့။

စောင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ လင်းရောင်။ ရှင်ရော ရှင်အမေပါ ညီတူမျှတူ ခံစားစေရမယ်။



အုန်းသတင်းကို နားစွင့်ရင်း မျှော်လင့်နေတာဖြစ်၏။

မနက်မိုးလင်းပေမယ့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမှာမိုး၍ ကျွန်မ တမင် အိပ်ရာထဲက မထသေးဘဲ အခန်းထဲမှာ နေနေခဲ့သည်။

သူ ဆေးရုံကိုထွက်သွားမှ အိပ်ရာက ထသည်။ မီးဖိုထဲ ဝင်ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ချင်စိတ်ရှိရင် ချက်သည်။ စိတ်မပါလျှင်တော့ အပြင်မှာ ကားမောင်းထွက်ကာ စားလိုက်တတ်စပြု။

အိမ်ကဖုန်းကိုတော့ ကျွန်မ အစဉ်နားစွင့်ထားသည်။ အလားအလာဆို သူမိခင်ဖြစ်သူထံသို့ ဖို့လိုက်သော ကျွန်မရဲ့ စာတစ်စောင်က ဆက်နေလောက်ပြီထင်ရဲ့။

“ဒေါ်ခင်လေးသူ၊ ရှင်ကို အနိုင်ယူဖို့ မွမ်းမံ မျှော်နေတယ်” ကျွန်မလက်မှတ် ရေးထိုးထားသော ထိုစာလေးနှင့်အတူ လင်းရောင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ် မိတ္တူတစ်စောင်၊ မင်္ဂလာသတင်းပါသော သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်း၊ ပြီးတော့ သူမိတ်ဆွေ ဆရာဝန် နန်းရဲ့ မင်္ဂလာဆုတောင်း ကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းများ။

ညှော်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ အာရုံစိုက်စားနေတုန်း အသံက မြည်လာသည်။ ဒေါ်ခင်လေးသူ့ဆီက ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်မ အပြေးအလွှား ကောက်ကိုင်လိုက်မိ၏။

“ဟဲလို ကိုလင်းရောင်ရဲ့ဇနီး မွမ်းမံပါ”

“မံ မွမ်းမံ၊ မင်း သိပ်ရက်စက်တယ်”

ဘုရားရေး။ ဒါ မင်းရဲ့အသံပဲ။ ကျွန်မ မကြားရတာ ကြာပြီ

အခန်း (၃၆)

သူနှင့်ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ အေးစက်မှုနှင့် သူစိမ်းပေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြပေမယ့် စကားမပြော ဖြစ်ခဲ့ကြ။ အတယ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်တိမ်း နေခဲ့ကြသည်။ မတတ်သာလို့ ဆုံတွေ့ကျရင်တောင် မသိကျိုး နေခဲ့ကြသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်တွေကိုယ်စီ ရှိကြမည်သာ။ သူ သူ့စကားအတိုင်း ကျွန်မကို အစွန့်ပစ်ခံမယားတစ်ယောက်အဖြစ် ပြုမူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မကလည်း သူမိခင်ဆီက ရောက်လာမည့်



ဖြစ်တဲ့ မင်းရဲ့အသံကြောင့် ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်ဆုံးအသွားသည်။

“မင်း မင်းရဲ့စာကြောင့် မေမေ တိမ်းပါးသွားရပြီ မွမ်းမံ”

“ဘာ ဘာရယ် မင်းစက်ရာ”

ကျွန်မ မယုံနိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။ မင်းမေမေ ဆုံးဖြတ်တဲ့

“ဟုတ်တယ် မွမ်းမံ၊ မင်းပို့လိုက်တဲ့စာနဲ့ သက်သေတွေ-

မေမေလက်ထဲ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားခဲ့တာ၊ မေမေမှာ နှလုံးရောဂါ ဆိုးပါးနေတာ မင်းသိရက်နဲ့ လုပ်ရက်လိုက်တာ မွမ်းမံရယ်”

ဟင့်အင်း။ ကျွန်မ အဲဒီလောက်အထိ မရည်ရွယ်ဘူး မတွေ့ထားမိတာလည်း အမှန်ပါ။ မင်းရဲ့မေမေ ဝေဒနာက သည်လောက် အထိ ပြင်းထန်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံနိုင်ခဲ့တာပါ။

“ကိုကိုဘယ်မှာလဲ မွမ်းမံ၊ အခု မေမေကိစ္စအတွက် ကိုကို ဒီကိုလိုက်လာမှ ဖြစ်မှာ”

“သူ သူ ဆေးရုံမှာ မင်း၊ နေ နေပါဦး ရှင်တကယ် ပြောတာလား၊ ကျွန်မ ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး”

“မင်းစက်ရာဆိုတဲ့ကောင် မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မညာဉ် ဖူးဘူး မွမ်းမံ၊ မင်းကို အပြစ်လည်း မတင်ချင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတာ မင်းအသိဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ကဲ အဲဒါတွေထား မင်း မေမေ ဆုံးတာကို ကိုကိုကို အသိပေးပါနဲ့ဦး။ ကိုကို ဆေးရုံကို ဆက်သွယ် လိုက်မယ်၊ မေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်လို့ပဲ အသိပေးပေး ဖြစ်မယ်။ ဒီကိစ္စတွေကြောင့် မင်းနဲ့ကိုကို အမှန်းတွေ ပပွားစေချင်တာ”

အဲဒီ မွမ်းမံ”

ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်ပမာ ရပ်နေမိဆဲ။ ဒေါ်ခင်လေးသူ ဆုံးပြီတဲ့။ ကျွန်မ နာကျည်း ခဲ့တဲ့ သူ၊ ကျွန်မ အနိုင်ရလိုက်တာလား။ ကျွန်မ ပျော်နိုင်ပြီလား။ ခယ်မောဟားတိုက်ပစ်ရမှာလား။

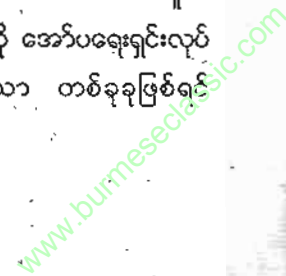
မျက်ရည်ပူတွေ ကျွန်မပါးပြင်မှာ စီးကျလာတာကို ကျွန်မ ခိုယှက်တိုင်တောင် သတိမထားမိလိုက်ပါ။

ခြံထဲကို လင်းရောင်ကားလေး မောင်းဝင်လာတာ မြင်လိုက် တာတည်းက ကျွန်မ ချောက်ချားတုန်ယင်နေခဲ့သည်။ ကားကို သရိတ်နင်းပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးရပ်သည်။ ဧည့်ခန်းကို ခြံလှမ်းသွက်သွက်တွေနဲ့ လှမ်းဝင်ရင်း ကျွန်မကို မြင်တွေ့သွားတော့

“မွမ်းမံ”

သူ့အသံက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မာကျော ခက်ထန်နေခဲ့၏။ ကျွန်မ မော့ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာက သောက အပူတွေနှင့် ဆောက်တည်ရာမရ။

“ငါ့မေမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ ညီဆီက ဖုန်းဝင် ဘာတယ်၊ ငါနဲ့မင်း လက်ထပ်လိုက်တာကို မေမေသိအောင် ဘယ်သူက အာချောင်လိုက်သလဲ မသိဘူး။ မေမေရောဂါကို အော်ပရေးရှင်းလုပ် တဲ့သခါနီးမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ကွာ၊ ငါ့အမေသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းမလွယ်ဘူး မှတ်”



ကျွန်မ နှုတ်ဆိုတ်အံ့သြနေမိ၏။ ကျွန်မစာအကြောင်း သူ  
ဘာမှ မသိသေးတာ သေချာ၏။ ဒါ မင်း ဖျောက်ဖျက်စီမံလိုက်တာပေါ့။  
သူ ကျွန်မရှေ့က ချာခနဲလှည့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့သည်။

• အခန်းထဲက သူပြန်ထွက်လာကာ ကားပေါ်တက်  
ပြန်မောင်းထွက် သွားချိန်ထိ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိခဲ့။

မင်း ရှင်ဘာကြောင့် လင်းရောင်ကို ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ  
ရှင်ရင်ထဲက စိတ်ကို ကျွန်မ အရမ်း မြင်သိချင်လိုက်တာ။

ကျွန်မကို သိခွင့်ပေးပါ မင်းရယ်။



အခန်း (၃၇)

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ စိတ်တွေယုံလွင့်  
နာသွပ်စွာ နေထိုင်ရင်သန်ခဲ့ရသည့် တစ်ပတ်ပြည့်မြောက်သည့် နေ့မှာတော့  
မရေမရာ မျှော်လင့်နေသော ဖုန်းဆက်သွယ်မှုကို ရံလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ ထင်မှတ်ထားသလို 'လင်းရောင်ဆီက မဟုတ်ဘဲ  
မင်းဆီက ဖြစ်နေတာမို့ ကျွန်မ ပိုလို့အံ့သြရသည်။

“မင်းနေကောင်းရဲ့လား မွမ်းမံ”

“ကျွန် ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဖုန်းသံကို  
လင်းရောင်ဆီက လာမလား မျှော်နေတာ”

“ကိုကို အတော်ခံစားနေရတယ် မွမ်းမံ၊ ဒီခရီးက ဣကို အင်အားစဉ်လေး မေမေ့ကို အသက်ရှည်ရှည်နေစေချင်လို့ စီစဉ်လိုက်တာ ခုတော့ ရေခြားမြေခြားမှာ တိမ်းပါးတော့ ကိုကို အရမ်းခံစားနေရ တယ်”

မင်း၊ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ကျွန်မ စာနာနိုင်ခဲ့သည် လင်းရောင် ခံစားနေရမှာ သေချာသည်။ ကျွန်မကိုကော သတ်ပစ်ခွင့် လောက်အောင် နာကျည်းနေမည်မှာ မလွဲ။

“မွမ်းမံ ကိုယ် မင်းကို ဖုန်းဆက်သွယ်တာ ပြောချင်တာတွေ ရှိလို့ပါ။ သေသေချာချာ နားထောင်ပေးပါနော်”

“ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ် မင်းစက်ရာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွမ်းမံ၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ မွမ်းမံ၊ အတ္တတွေ မာနတွေကြောင့် မေမေ အသက်ပဲ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာ မွမ်းမံ လက်ခံနိုင်မှာပါ”

“ကျွန် ကျွန်မစာကြောင့် သူ စိတ်ထိခိုက်သွားတာ သူသေသွားခဲ့တာ”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို မေ့လိုက်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောနေတာ မွမ်းမံ စာကို ကျွန်တော် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာရယ် မင်းစက်ရာ”

“အားလုံးကို ကျွန်တော် အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တယ် မေမေရဲ့ အတ္တအငြိုးတွေကြောင့် မွမ်းမံ နာကျည်းခဲ့ရတယ်”

အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် ကျွန်တော်နှလုံးသားကိုတောင် စတေးခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ အတ္တမာနတွေကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ မွမ်းမံ ဒါကြောင့် အဲဒီကိစ္စကို ကိုကိုမသိအောင် သိပ္ပံဂုဏ်ပစ်လိုက်တာ”

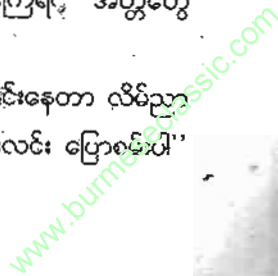
“ရှင်ဇူးနေသလား၊ အဲဒါ ရှင်မေမေ ကျွန်မကြောင့် သေခဲ့တာ ရှင်မေမေ၊ ရှင်ကိုကိုကို အသိပေးလိုက်ပြီ။ သူ အပြစ်ပေးသမျှ ကျွန်မခံယူဖို့ အသင့်ရှိနေတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မွမ်းမံ၊ ခုချိန်မှာ မင်းနဲ့ကိုကိုက တရားဝင် လင်မယားတွေ၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့မောင်တစ်ယောက်၊ မင်းကလည်း ကိုရဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကို ငြင်းပယ်လို့မရပါဘူး”

“ကျွန်မနဲ့သူ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြသလဲ ရှင် မသိဘူးလား မင်းစက်ရာ”

“အဲဒါတွေ ကိုယ်မသိချင်ဘူး၊ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို မင်းကို ချစ်ခဲ့တာတော့ သေချာတယ်၊ အတိတ်က မင်းနဲ့ကိုယ်ကိစ္စ တွေကြောင့် မွမ်းမံကို ကိုကို နာကျည်းသွားတယ် ဆိုဦးတော့ သူ့ဘဝမှာ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မွမ်းမံ၊ ကိုကိုခမြာ အခုထဲက တံဆိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ မေမေ့ကိုစွန့် မဲတို့ အမုန်းပွားကြရင် အတ္တတွေ ပြိုပြင်းထန်လာရုံပဲ ရှိမှာပါ”

“နေစမ်းပါဦး မင်း၊ ရှင်ကြားထဲက ညှိနှိုင်းနေတာ လိမ်ညာ သိပ္ပံဂုဏ်နေတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ”



“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ မွမ်းမံ၊ မိနဲ့ ကိုကိုတို့ဘဝလေး အေးချမ်းစေချင်တယ်။ မိကို ကိုကို သိပ်ချစ်တာ ကိုယ်သိတယ်။ မိကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖြစ်ကြတယ်။ ကိုကိုကို ကိုယ်သနားတယ်။ မိ ကိုလည်း ကိုယ် စာနာနိုင်ပါတယ်။”

ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်နေမိသေး။ မင်းစက်ရာ စကားတွေက ကျွန်းနားစည်ထဲ တစ်မိမိမို့ တိုးဝင်နေဆဲရှိသည်။

“ကိုကို သိထားတာ မေမေဆုံးပါးတာ နှလုံးရောဂါကြောင့် အဓိက၊ မြန်မာပြည်က မေမေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကိုကိုနဲ့မိတို့ သတင်းကို ဖုန်းဆက်အသိပေးလိုက်လို့ ရှေးခါဖြစ်သွားတာလို့ သိထားတယ်”

“အဲဒါ ရှင်ညာခွဲတာလေး ကျွန်မ မညာချင်ဘူး”

“မွမ်းမံ ကိုယ်တစ်ခု မေးပါရစေ၊ မင်း မေမေကို တကယ် သေစေချင်ခဲ့သလား။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စီမံခဲ့တာလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မ ကျိန်ပုံပါတယ် မင်းစက်ရာ၊ အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်မ မရည်ရွယ်ဘူး။ ရှင့်မေမေကို အနိုင်ရချင်တာ တစ်ခုပဲ သတင်းကြားလိုက်တော့ ကျွန်မ ချောက်ချားသွားတာ အမှန်ပဲ”

“မင်းကို ကိုယ် အကြွင်းမဲ့ ယုံတယ်။ မင်းရဲ့နှလုံးသားက မမာကျောတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ အတ္တမာနကြီးတွေကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါ”

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ လင်းရောင်

မသိအောင် လိမ်ညာထားဖို့ ကျွန်မ လိပ်ပြာမလုံခြုံဘူး”

“ခေါင်းမမာပါနဲ့ မွမ်းမံ၊ လိမ်ညာထားတဲ့ ကိုယ်နဲ့တောင် ပြဿနာတွေ တက်ကြမှာ။ ဒါကို မိ မြင်တွေ့ချင်တာလားဟင်၊ မိ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရင် ကိုကိုလည်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး တန့်န့် သေမှာပဲ။ ကိုယ်အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုကိုကို မိ ထပ်မသတ်ပါနဲ့ မွမ်းမံ”

ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားတာ အမှန်။ မင်း၊ ဆိုသလို ကျွန်မ ထုပ်ရုပ်ဟာ လင်းရောင်ကို ထပ်သတ်သလို ဖြစ်မိမှာလား။

“ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါ မိရယ်။ ကိုယ်တို့ပြန်လာရင် မင်း ဘာမှမဖြေရှင်းပါနဲ့နော်။ မိကို သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုကို စာနာပေးပါ”

ကျွန်မစိတ်တွေ မင်းစက်ရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာကြောင့် ပျော့ပျောင်းသွားရတာလဲ မသိတော့။ သူ့တောင်းပန်စကားတွေက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီထင်သော နှလုံးသားကို ခံစားရိုက်ခတ်စေသည်။

“မိ နားထောင်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။ အားလုံး အတွက် အတ္တတွေကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်ပါနော်”

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ် မင်းစက်ရာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မိရယ်။ ကျွန်တော်တို့ လာမယ့် မန်းဒေး မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်မယ်။ မွမ်းမံလည်း ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါနော်”

ဖုန်းမချခင် ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်စွာ သူမှာသွားသေးရဲ့။  
ရှင်ရင်ထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေတုန်းပဲလား မင်း၊ရယ်။ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ထင်မှတ်  
ကြပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေက ကိုယ်စီရှိနေတုန်း ထင်ပါရဲ့။

ရှင်ကို ကျွန်မ နာကျည်းမုန်းတီးပစ်လိုက်ချင်တာ။ ပြီးတော့  
တန့်န့် လက်စားချေ ခံစားစေချင်တာ။

အခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

မံ ထပ်ပြီး ရုံးနိမ့်ခဲ့ပြန်ပြီလား။



အခန်း (၃၀)

ကျွန်မရင်တစ်ခုလုံး တလှုပ်လှုပ် လှိုက်ဖိုရင်း မောဟိုက်နေခဲ့  
တော့ နေ့ပိုပဲ။ ဖုန်းထဲမှာ ကြိုတင်အသိပေးထားတဲ့ မင်းစက်ရာ  
အကားတွေကြောင့် ဒီနေ့ သူတို့ ပြန်လာမှာကို သိနေခဲ့သည်။

မနက်မိုးလင်းကတည်းက ကျွန်မ မသိစိတ်က တမျှော်မျှော်  
ဖြစ်နေခဲ့တာ ဝန်ခံရမည်။ လင်းရောင်နှင့်အတူ ပါလာမည့် မင်းစက်ရာတို့  
နီးမောင်နှံကြောင့်လား မသေချာခဲ့ပါ။ မမြင်တွေ့ခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော  
အင်းကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကျွန်မ မဝံ့မရဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဇနီး တတ်ရည်သွယ်၊  
သူ့ကို ကျွန်မ မြင်တွေ့ဖူးပြီးဖြစ်ပေမယ့် သူမကတော့ ကျွန်မကို



၂၅၆

မှတ်တမ်း

မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်မ အတွေးနှင့် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းသံထဲ ထဲမြည်လာသည်။ လေယာဉ်ကွင်းကဆက်တာ ထင်ပါရဲ့။ မင်းစက်က ကျွန်မကို ကြိုတင်သတိပေးချင်၍ ဆက်တာများလား။

ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်မိမှပဲ ကျွန်မထင်မြင်ချက်တွေ လွဲမှား သွားမှန်း သိလိုက်ရ၏။ လင်းရောင်ရဲ့ မာဆတ်ဆတ်အသံက နားထဲကို စူးခနဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“မွမ်းမံ နာရီဝက်အတွင်း ငါတို့ အိမ်ရောက်မယ်၊ မင်း ညှော်ခန်းထဲမှာ အသင့်ရှိနေပါစေ၊ တစ်ခုတော့ ကြိုသတိပေးထားမယ်၊ တစ်ချိန်က မင်းရဲ့ချစ်သူဟောင်း ညီနဲ့ သူ့ဇနီးပါ ပါလာမှာဆိုတော့ မင်း ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားဦး”

ခပ်တေ့တေ့ ရယ်သံက ကျွန်မရင်ထဲကို ကန့်လန့်တိုက် ဝင်လာသလိုပါပဲ။ ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ခံဖို့ မာနတရားက လက်မခံပါ။

“ရှင်စကားကို ကျွန်မ ဘာကြောင့် နာခံရမှာလဲ၊ ရှင်ညီတေ့ ပါလာတာ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“အဟင်း မင်း ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းသလဲ ငါမြင်ချင်တယ်၊ မင်းနဲ့ ညီနဲ့က သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“လင်းရောင်၊ ရှင် ကျွန်မကို စော်ကားလွန်းနေပြီ”

“အဲဒါ မင်းဖန်တီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ မွမ်းမံ၊ ဒီလိုဖြစ်ရပ်တွေကို ရင်ဆိုင်ရဲလို့ မင်းငါ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့မေမေကတော့

တံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့၊ မင်းရဲ့ ရွံရှာစက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို မခံစားလိုက်ရရှာဘူး”

“ရှင်တော်တော့ လင်းရောင်”

ကျွန်မအသံက ခေါသံတွေကြောင့် တုန်ခါသွားခဲ့၏။ သူကတော့ ထိတထိ ရယ်မောလိုက်ရင်း

“မင်း ရင်မဆိုင်ရဲရင် ရှောင်နေပေါ့ မွမ်းမံ”

စိန်ခေါ်စကားနှင့်အတူ သူ ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ အံ့ကြိတ် ခံရခက်စွာ ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်မိသေး၏။ ရှင်က ကျွန်မကို စိန်ခေါ် ဆိုက်တာလား လင်းရောင်။ စိတ်ချ ရှင့်နုလုံးသားက ခံရခက်အောင် ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ပြမယ်။ စောင့်ကြည့်လိုက်။

နာရီဝက်ဆိုသော အချိန်က ကျွန်မအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက် နေသည်။ ကျွန်မ အလှပဆုံးဖြစ်အောင် လိမ်းခြယ်ပြင်ဆင်ထားမှန်း သိသာရဲ့လား မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။

မိတ်ကပ်ရောင်ကြောင့် ကျွန်မမျက်နှာက စိုလှဲတောက်ပ သွားခဲ့သည်။ အရောင်နုနု နှုတ်ခမ်းနီထက် ရဲရဲနီသော အရောင်ကို ဆင်ခြင်ချယ်ကာ နှုတ်ခမ်းသားတွေ ပေါ်လွင်အောင် ဆိုးပစ်လိုက်၏။

ပန်းနုရောင် လက်ဖောင်းအင်္ကျီလေးက ဖာပန်းဖြူတွေနှင့် ထိုင်းတွန့်သဏ္ဍာန် အနားသပ်ကွပ်ထားတာမို့ ပို၍ ပေါ်လွင်ထင်ရှား နေသည်။ လှိုင်းရိပ်အကြေသား ပန်းနုရောင် စကပ်ပွပွလေးနှင့်ဆိုတော့ ကျွန်မ နုပျိုလှပသွားတာ သေချာပါပြီ။

စိုးမိုးစာပေ

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရွှေကလေးထိုင်လို့ ကျွန်မ ငါးမိနစ်တော်  
မစောင့်လိုက်ရပါ။

ခြံစောင့်ကြီး ကြိုဖွင့်ပေးထားသော ခြံတံခါးမှ ကားလေး  
ဆင်ဝင်အောက်အထိ အသင့်မောင်းဝင်လာသည်။ ဦးသောင်း  
လင်းရောင်လက်ထဲက အိတ်နှစ်လုံးကို ကူသယ်ပေးသည်။

လက်ဆွဲခန်းဆောင်အိတ်နှစ်လုံးနှင့် မင်းစက်ရာအသွင်ကြောင့်  
ကျွန်မ ထိုင်ခုံမှထကာ ကသောကမျော ပြေးသွားရင်း

“မင်း၊ တို့လင်မယားပါ ပါလာမယ်လို့ ကိုလင်းတော်  
စောဇာကပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ၊ ပေး မင်း မမမံကို တစ်အိတ်ပေး”

“ဗျာ ၇ ရပါတယ်”

မင်း အားတုံအားနာ ငြင်းပေမယ့် ကျွန်မ ဇွတ်ဆွဲယူနေတာ  
လက်လွှတ်ပေးရတော့အံ။ လင်းရောင်မျက်နှာကြီး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်  
မည်းညစ်သွားတာကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“လာ မင်း၊ ညီမလေးဝတ်ရည် ထိုင်လေကွယ်၊ ပင်ပန်း  
ကြပြီဆိုတော့ နားကြဦး၊ မမမံကတော့ ဒီနေ့ ဘာမှ မချက်ဖြစ်ဘူး  
မယုနဲ့ ဖိုတယ်က အကောင်းဆုံး သွားမှာကျွေးမယ်၊ မင်း၊ ကြိုက်တတ်  
ပုစွန်ထုပ်ဟင်းကောင်းတဲ့ဆိုင် မမမံသိတာပေါ့”

ကျွန်မ တမင် ပြောနေတာသိ၍ မင်း၊ မျက်နှာ ပျက်နေသော်  
လင်းရောင်ကတော့ ထိုင်တောင်မထိုင်နိုင်သေးဘဲ ရဲရဲနီမြန်း ထူ  
နေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လို့။

“ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်တွေ မဟုတ်ပါဘူး မမမံရဲ့၊  
တကူးတက စီစဉ်မနေပါနဲ့၊ ကဲ ဝတ်ရည်လည်း ပင်ပန်းနေပြီ၊ ကိုကို  
ကျွန်တော်တို့ သွားနားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟေ အေး ညီ သွားလေ”

မင်း ရှောင်ထွက်သွားတာ လင်းရောင်သိမည်ပင်။ ကျွန်မ  
လက်ကလေးပိုက်ရပ်လို့ လင်းရောင်မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေး စူးစိုက်  
ကြည့်ပစ်လိုက်မိရဲ့။

“မွမ်းမံ မင်း ငါနဲ့ အပေါ်လိုက်ခဲ့ဦး”

“ဒေါသကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားပုံနှင့် ဆိုကာ လင်းရောင်  
လှေကားအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ  
လင်းရောင်။ စိန်ခေါ်ခဲ့တာ ရှင်း ခုတော့လည်း ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်းတောင်  
မရှိခဲ့ပါလား။

အိပ်ခန်းတံခါးဝ ကာရပ်ကာ ကျွန်မကို စောင့်နေသော  
လင်းရောင်ကို တစ်ချက်မကြည့်ဘဲ ကျွန်မ အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။  
လင်းရောင် အခန်းတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရင်း

“မင်း မင်း ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ မွမ်းမံ”

“ရှင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာပဲ ကိုလင်းရောင်”

“မင်း မင်း တမင်လုပ်တာ၊ မင်း ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားတာက  
အထင်အရှားပဲ၊ မင်းငြင်းချင်သေးသလား မွမ်းမံ”

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ ငြင်းစရာမရှိဘူး၊ ဖြေရှင်းစရာလည်း”

မရှိဘူး။ ရှင် သိပ်သဝန်ကြောင်မနေပါနဲ့ ကိုလင်းရောင်၊ ခုချိန်မှာ မင်းစက်ရာဆိုတာ ကျွန်မရဲ့မောင်လေး၊ မွမ်းမံဆိုတာ သူ့ရဲ့အစ်မ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

“တော်စမ်း မွမ်းမံ၊ မင်းရင်ထဲက ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နာကျည်းချက်တွေကို ငါမြင်တယ်။ မေမေ့ကို လက်စားမချေလိုက်ရဘဲ အတွက် မင်း ငါနဲ့ညီကို ကောင်းကောင်း လက်စားချေတော့မှာ မဟုတ်လား”

“ရှင် ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ရှင် လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာပဲ လင်းရောင်”

“အေး မင်းကို ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလေး အခုတော့ မင်းကို ငါ သနားသွားပြီ မွမ်းမံ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို သနားသဖြင့် ငါ့ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ရှင် ရှင် သိပ်ယုတ်မာ”

ကျွန်မစကားသံတွေ အဆုံးမသတ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ လင်းရောင်နဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပွေ့ဖက်မှုအောက်မှာ ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် အင်အားချင်း မမျှတပါ။

“ရှင် လူယုတ်မာ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ် လင်းရောင်”

“ငါ မင်းကို နာကျည်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ မြတ်မြတ် နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တယ် မွမ်းမံ၊ ငါ့အချစ်ကို စော်ကားခဲ့တဲ့ မင်းကိုလည်း ငါမုန်းတယ်”

အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေအောက်မှာ ကျွန်မ အသက်ရှူလို့ မဝအောင် ဖြစ်နေမိသဲ။ ရင်ထဲက ပြင်းပြသော နာကျည်းစိတ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားချိန်မှာ မျက်ရည်စတွေ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်ဆင်းလာရသည်။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်၍ထင်၏။ သူ ကျွန်မကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းလွှတ်ရင်း

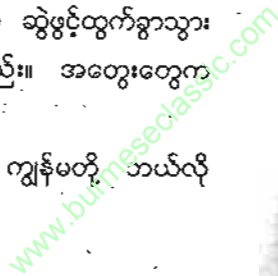
“မင်းမှတ်ထား မွမ်းမံ၊ လင်းရောင်ဆိုတဲ့ကောင်က သိပ်ကို အတ္တကြီးခဲ့တဲ့ကောင်၊ ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ တစ်ခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မင်းတမ်းတနေတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်နဲ့၊ အိုကွာ့ ဘန်ဆောင်ပြနေတာဆိုရင်ထောင် ငါလက်မခံဘူး”

“ရှင် အရှုံး၊ ရှုံးနေတဲ့လူ၊ သံသယစိတ်တွေနဲ့ ကျွန်မကို ခူင်ပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် ငါရှုံးတယ်၊ မင်းကြောင့် ရှုံးသွပ်နေတယ် မွမ်းမံ၊ ငါ ဒီထက်တောင် ရှုံးအောင် မင်းမလုပ်နဲ့၊ မင်းနဲ့ညီ မျက်နှာကို မြင်လိုက်တိုင်း ငါ့နှလုံးသားက နာကျင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးဆိုတာ မှတ်ထားလိုက် မွမ်းမံ”

စကားအဆုံးမှာ သူ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ထွက်ခွာသွားခဲ့သော်လည်း အခန်းထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။ အတွေးတွေက မင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာရသည်။

ဒီအိမ်ပေါ်မှာ မင်းတို့လင်မယားနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို



ဆက်နေထိုင်ရမှာလဲ။ ရှင် ရှားသွပ်သွားသလို ကြာရင် ကျွန်မလည်း ရှားသွပ်သွားမယ် ထင်ရဲ့ လင်းရောင်ရယ်။



အခန်း (၃၉)

“ဝတ်ရည်မိဘတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့နဲ့အတူ ဘာနေဖို့ ပြောနေတယ် ကိုကို၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝတ်ရည် ဘာတွေအိမ် ခဏ သွားနေခွင့်တောင်းတာပါ။”

သည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မင်းစက်ရာ ဘာကြောင့် ဆုံးဖြတ် ချက်တာလဲဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပါသည်။ လင်းရောင်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ ခပ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ။ လင်းရောင်ရဲ့ အတ္တနဲ့ သဝန်တိုစိတ်ကြီးမားတာ ကိုအသိဆုံး ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

“ညီတို့ ဆန္ဒပြင်းပြနေရင် သဘောပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်

ကြီးက ညီလည်းပိုင်တယ်၊ ကိုကိုတို့ကြောင့် ထွက်မသွားနဲ့နော်”

“ဟာ အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ဟိုလေ အဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့မိတာတွေနဲ့ နေချင်နေတယ် ဒါကြောင့်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို ကိုကို ခွင့်ပြုပါတယ် ညီ”

မင်းတို့ လင်မယား ဝတ်ရည်တို့မိဘအိမ် ပြောင်းရွှေ့သွားပေမယ့် လင်းရောင်ရဲ့ သံသယတွေက ငြိမ်းအေးမသွားခဲ့ပါ။ ကျွန်မပြဿနာရှာလာခဲ့ပြန်ချေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မွမ်းမံ၊ မင်းရဲ့ချစ်သူဟောင်း မရှိတော့ဘူး မင်း ခံစားနေတာလား၊ တမိုင်းမိုင်းနဲ့ အဟွန်း”

“ကိုလင်းရောင်၊ ရှင် ကျွန်မသိက္ခာကို စော်ကားလွန်းနေပြီနော်”

“ကိုယ့်စကားက အနာပေါ်တုတ်ကျ ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်”

“ရှင် အဲဒီလောက်ထိ သံသယကြီးမားနေရင် ကျွန်မကွာရှင်းပေးလိုက်ပါလား လင်းရောင်”

“အဲဒီအခွင့်အရေး မင်းကို ငါဘယ်တော့မှ မပေးဘူး မွမ်းမံ၊ မင်းငါ့ကို မချစ်နှစ်သက်ဘဲ လက်ထပ်ယူခဲ့တာ၊ အဲဒီအတွက် ငါတန်ခိုးနောင်တရ နာကျင်အောင် ငါလုပ်ဦးမှာ၊ ငါသေမှ ငါလွတ်လပ်ခွင့်ရမှာ မင်းနားလည်ထား ဟား ဟား”

ကျွန်မ နာကျင်ခံရခက်စေသော စကားလုံးတွေနှင့် သူ နေထိုင်စိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ချည်း။

တစ်ခါက ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူနှင့်ကျွန်မ ထိုင်နေတုန်း

ထမြည်လာသောဖုန်းကြောင့် အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ကျွန်မ ကောက်ကိုင်မိ၏။

“ဟဲ့လို ကိုကိုလား ညီပါ”

ဖုန်းထဲက မင်းအသံကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ချိန်လှမ်းကြည့်၏။ သူ သတင်းစာကိုကိုင်လျက် ကျွန်မကို ကြည့်နေခဲ့၏။

“ခဏလေးကိုင်ထား မင်းစက်ရာ၊ မင်းကိုကိုဆီ ကျွန်မဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်မယ်”

မင်းဆီက ဖုန်းဆိုသည်နှင့် သူ သတင်းစာကို ပစ်ချလွှတ် သန်မှုန်သောမျက်နှာနှင့် ဖုန်းကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမကြားစေချင်သည့် ပုံစံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်သွားကာ ဖုန်းပြောနေသည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ဆင့်ကဲလာသည်။ သူနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်၍ တမင်ရှောင်ကာ အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့မိသည်။ အိပ်ခန်းထဲက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ကျွန်မထိုင်နေတုန်း သူရောက်လာပြီး

“ညီဆီက ဖုန်းမှန်းသိလို့ မင်းကောက်ကိုင်တာ ငါသိတယ် ခွမ်းမံ၊ ငါမရှိတဲ့အချိန်တွေမှာလည်း မင်းတို့ ဖုန်းထဲက စကားတွေ ပြောကြ၊ ကြည့်နူးကြတယ်ထင်ရဲ့”

“အဲဒီမေးခွန်း ကျွန်မကိုမမေးနဲ့၊ ရှင့်ညီကို မေးကြည့်၊ သူဖုန်းပြောလိမ့်မယ် ကိုလင်းရောင်”

“ငါ့ညီက ငါ့အပေါ် သစ္စာရှိချင်ရုံမယ့်၊ မင်းကို ငါမယုံဘူး”



မင်းက လက်စားချေမှုတစ်ခုကို ဘဝနဲ့ရင်းရဲတဲ့ မိန်းမပဲ မွမ်းမံ”

“ရှင် တော်တော့ လင်းရောင်၊ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အဲဒီလောက် ရွံ့ရှာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကို ရှင်ဘာလို့ ပေါင်းသင်း နေသလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြံကိုသိလို့ မင်းကို ငါဆက်ပြီး ပေါင်းသင်းနေတာပေါ့ကွာ၊ အခု ဟိုကောင်က သူ့မိန်းမနဲ့ အဆင် မပြေဘူး၊ ပြတ်စဲချင်နေပြီတဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့သြသွားရသည်။ မင်း တကယ်စဲ သူ့စနီးနှင့် အဆင်မပြေကြဘူးလား။ ကွာရှင်းချင်လောက်အောင် ဘယ်လို ပြဿနာတွေ ရှိနေတာလဲ။

“ဒီကောင်က ဝတ်ရည်ကို မေမေစိစဉ်မှုကြောင့် မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ သူချစ်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းပဲပေါ့ မွမ်းမံ ကြားထဲက ဝတ်ရည်သွယ်ခြာ မြေစာမြက်ဖြစ်နေရှာတာ၊ ဒီကောင် ဝတ်ရည်ကို ကွာရှင်း၊ မင်းက ငါ့ကိုကွာရှင်း၊ ပြီးရင် မင်းတို့ချင်း ပေါင်းဆုံကြမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ဟား ဟား လင်းရောင် ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူးကွ”

“ရှင် မှတ်ထားလိုက် လင်းရောင်၊ ရှင် ကျွန်မကို ကွာရှင်း ပေးပြီးရင်လည်း မင်းစက်ရာကို ကျွန်မ လက်ထပ်မယ် မထင်လိုက်နဲ့ ရှင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းကို မွမ်းမံ သိပ်မုန်း၊ သိပ်နာကျည်းနေပြီရှင်”

“မင်း နာကျည်းချင်သလောက် နာကျည်းစမ်း မွမ်းမံ”

မင်းဆီက ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ၊ မင်းရဲ့အမုန်းတွေ နာကျည်းမှုတွေကို ငါသေတဲ့အထိ ယူဆောင်သွားချင်တာကွ ဟား ဟား ဟား”

သူ့ ရယ်မောနေတာကြည့်ရင်း ကျွန်မ ထုရိုက်ကုတ်ဖို့ ဖစ်ချင်လိုက်တာ။ သံသယတွေနဲ့ မွန်းကြပ်နေတဲ့ သူ့ကိုသူတောင် သတိမှ ထားမိရဲ့လားမသိ။ ကျွန်မမြင်တွေ့စက တည်ကြည်သော စတိုင်လ်ကျသော လင်းရောင်နှင့် သူ့အသွင်က ယခု အကွာကြီး ကွာခြားသွားခဲ့လေပြီ။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ လင်းရောင်ပါပဲ။



ဝတ်ရည်သွယ် မျက်နှာက ညှိမှိုင်းမှိုင်း။ ကျွန်မ အပြုံး  
နွေးနွေးနှင့် စိတ်ခေါ်လိုက်ရပါသည်။

“လာ ထိုင် ဝတ်ရည်၊ ခဏလေးနော်၊ မမ တစ်ခုခုစားဖို့  
စီစဉ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ဝတ်ရည် ဘာမှမစားချင်ဘူး မမ၊ မမမိနဲ့  
ကောင်းပြောချင်လို့ တမင်လာခဲ့တာပါ”

ဝတ်ရည်စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့သြရသည်။ တကယ်ဆို  
ကျွန်မနှင့် ဝတ်ရည် တရင်းတနီး မရှိလှပါ။ ကျွန်မဆီ တမင်  
ချောက်လာတာဆိုတော့။

“ဘာပြောမလို့လဲ ဝတ်ရည်၊ ပြောလေ၊ မမ နားထောင်  
နာမယ်”

“ဝတ်ရည်နဲ့ ကိုမင်းနဲ့ လမ်းခွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ”

“ဟင်”

လင်းရောင်ပြောစဉ်က ကျွန်မ မယုံသေးပါ။ ဝတ်ရည်နှုတ်က  
လာမှ ပိုလို့ အံ့သြရသည်။ ဝတ်ရည်မျက်နှာလေး ညှိုးလျော်နေတာ  
ကြည့်ရင်း ထိုပြဿနာအတွက် သူ့မ ပျော်ရွှင်နေတာတော့ မဟုတ်  
ဟု တွက်ဆမိ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဝတ်ရည်ရယ်၊ မဖြစ်သင့်တာ၊  
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိနှိုင်းကြပါဦး”

“ညှိနှိုင်းလို့ မရတော့တာ သေချာပြီ မမမိ၊ သူနဲ့ ဝတ်ရည်

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၄၀)

ခြံထဲကို မောင်းဝင်လာသော မင်းရဲကားလေးကြောင့် ကျွန်  
ထိတ်ခနဲဖြစ်ရသေးသည်။ လင်းရောင်မရှိခင် ရောက်လာတာ  
ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကောင်းဖို့ ဖြစ်မလာနိုင်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သော ကားပေါ်မှာ မင်းမဟုတ်  
ဝတ်ရည်သွယ်တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ရမှ ကျွန်မရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွား  
ချေသည်။

“ဝတ်ရည် တစ်ယောက်ဘည်းလား”

“ဟုတ်တယ် မမမိ၊ ဝတ်ရည် ဒီကို တမင်လာခဲ့တာ”

စိုးမိုးစာပေ



အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဝတ်ရည် ဆက်မခံစားနိုင် တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ဝတ်ရည်၊ မင်း အဲ သူက ဝတ်ရည်ကို ဆိုခဲ့ နေခဲ့သလား၊ နှိပ်စက်နေလို့လားဟင်”

“အဲဒီထက်မက ဝတ်ရည် ခံစားခဲ့ရတာပါ မမမံ၊ တကယ် မမမံနဲ့ သူ့အကြောင့် ဝတ်ရည် အားလုံးသိတယ်”

“ဟင်”

“သူ့ကိုယ်တိုင်က ဝတ်ရည်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့ဘဝ အချစ်ဆုံးက မမမံပဲတဲ့”

“အို”

“သူ့မေမေကြောင့် မမမံအပေါ် သူ ရက်စက်သလို ငြိမ် ရဲတာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခုလို ဖြစ်နေဆဲပဲတဲ့ ဝတ်ရည်သိပါတယ် မမမံရယ်၊ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကြီးက တစ်သက်လုံး ရှိနေတော့ သူ ဝတ်ရည်ကို အေးစက်လွန်းတာ ဝတ်ရည် အသိဆုံးပါ”

“တော် တော်ပါတော့ ဝတ်ရည်၊ မမ ဘာမှမကြားချင်ဘူး ခုချိန်မှာ မမက သူ့အစ်ကို လင်းရောင်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်နေပြီ”

“ဝတ်ရည်သိပါတယ်၊ မမမံ ခံစားချက်တွေကို သိထားတာ ကိုကိုလင်းရောင်ကို မမ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာ၊ ကိုမင်းက မေမေ ပို့လိုက်တဲ့ မမရဲ့ စာနဲ့ သတင်းစာကြော်ငြာတွေကို တော့ ကိုကိုလင်းရောင် မသိအောင် ဖျောက်ဖျက်ပေးခဲ့တာပဲ”

ဘုရားရေ။ ဝတ်ရည်သွယ်က အားလုံးကို သိနေခဲ့တာပဲ မင်း ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ပြောပြထားသလဲမသိ။

“ကိုမင်း နှလုံးသားကို ဝတ်ရည် နားလည်ခဲ့တာ မင်္ဂလာဦး ကတည်းကပါ။ မောင်လို့ ဝတ်ရည်ခေါ်တာတောင် အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့တဲ့ ဒါ မမမံ သူ့ကိုခေါ်တဲ့ နာမ်စားဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဟင်”

“ဝတ်ရည် ကိုမင်းကို လိုက်လျောချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းရင်ထဲက အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း သိရမှတော့ လမ်းခွဲတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ သူ့ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူး။ ဝတ်ရည်လည်း မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ဝတ်ရည် မှားသလား မမမံရယ်”

မျက်ရည်စတွေ ဝဲတက်နေသော ဝတ်ရည်မျက်ဝန်းတွေကို ငေးကာ ကျွန်မ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့။ နှစ်သိမ့်ဖို့စကားတွေလည်း မရှိ။

နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသော ဝတ်ရည်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နက်ရှိုင်းသော ဝေဒနာတစ်ခု ခံစားနေခဲ့ရ၏။

ဝတ်ရည် မမှားခဲ့ပါဘူး။ အားလုံးထဲမှာ မှားယွင်းခဲ့ဆုံးက ကျွန်မပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကိုတောင် ထက်စားချေဖို့ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထက်ထပ်ယူခဲ့တာလေ။ ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းနှီးပြီး မိုက်မဲခဲ့တဲ့ မွမ်းမံ တွက် နောင်တတွေက နောက်ကျခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com



ဝတ်ရည်ရောက်လာခြင်းက ကျွန်မ ခါးသီးစွာမေ့ထားသော အတိတ်ကို ပြန်သတိရစေခဲ့တာ အမှန်။ ကျွန်မနှလုံးသားမှာ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော မင်းရဲ့ ပုံရိပ်တွေ အာရုံထဲမှာ အရိပ်ထင်စေခဲ့၏။

“ဘုရားရေ မင်း မင်း ရှင်”

ကျွန်မနှုတ်က တအံ့တဩ ရွှေ့တိမိလောက်အောင် တုန်လှုပ် သွားမိရဲ့။ ဧည့်ခန်းဝမှာ ရပ်နေတာ မင်းမှ မင်းအစစ်ပါပဲ။

“ကိုကို ပြန်မရောက်သေးဘူးလား မ”

“ဟင်အင်း မလာသေးဘူး။ ရှင် သူနဲ့ ချိန်းထားလို့လား မင်းစက်ရာ”

“မချိန်းထားပါဘူး မံ ကိုကို ဆေးရုံက ပြန်ရောက်လောက်ပြီ ထင်လို့ လာခဲ့တာ။ ကိုယ် ကိုကိုကို အသိပေးစရာရှိလို့ပါ”

“သူပြန်မလာသေးဘူး မင်း။ ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်ကြည့်သင့် တာပေါ့ မင်းစက်ရာ”

ကျွန်မစကားကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ဟန်ဆောင်ဖူးကွယ်လိုက်ရင်း

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်ဖို့ မေ့သွားတယ် မွမ်းမံ ဧည့်ခန်းထဲမှ ခဏစောင့်လို့ဖြစ်မလား”

“ရှင်စောင့်ချင် စောင့်လေ၊ ကျွန်မဘက်က ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မဆိုလိုရင်းကို သူ သဘောပေါက်ပုံရ၏။ သူ့အစ်ကို

သံသယစိတ်ကို သူ တွက်ဆမိကာ ထိုင်ရမလို၊ လှည့်ပြန်ရမလို ဆုံးဖြတ်ရခက်နေခိုက်မှာပဲ လင်းရောင်ကားလေး ခြံထဲကို မောင်းဝင် လာခဲ့သည်။

“ဟော ကိုကိုပြန်လာပြီ”

ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တာတည်းက စူးစူးရဲရဲအကြည့်တွေနှင့် မာထန်သွားသည့် လင်းရောင်မျက်နှာကို မြင်ရ၏။ သံသယအကြည့် တွေနှင့် စကားလုံးတွေကိုလည်း ကျွန်မ မကြားချင်တော့ပါ။ မင်းကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့မိတော့သည်။

“ညီ အခုပဲရောက်တာ ကိုကို၊ ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

“ငါဆေးရုံမှာ ရှိနေတာပဲ၊ မင်း ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ ညီ”

“ကိုကိုအိမ်မှာ ပြန်ရောက်ပြီထင်လို့ မဆက်တော့ဘဲ လာခဲ့တာပါ ကိုကို”

“အင်း ထားပါတော့ကွာ ဆို ဘာကိစ္စလဲ ညီ”

“ကျွန်တော် ဝတ်ရည်နဲ့ ကွာရှင်းဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ ကိုကို၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညှိနှိုင်းပြီးပြီ၊ ဝတ်ရည်အတွက်ကော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ ဒါအကောင်းဆုံးလမ်းပဲ”

“မင်းအတွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဝတ်ရည်အတွက်တော့ သယ်ကောင်းမှာလဲ၊ သူက မိန်းကလေးလေ”

“ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်လက်ခံတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော်တို့”



နှစ်ယောက်စလုံး တရားဝင် ကျေကျေနပ်နပ် ကွာရှင်းကြမှာပါ။”

ညီမျက်ဝန်းထဲမှ ပြတ်သားသောအရိပ်တွေကို သူ မြင်နေရသည်။ သူ တားဖြစ်လို့လည်း အကုန်ရှိနိုင်မှာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ အချိန်ကုန်ခံ ပြောစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

“မင်းဆုံးဖြတ်တဲ့ကိစ္စ ကိုကိုဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ညီ မင်းလှမ်းချင်တာလုပ်တော့”

ကိုကိုကို လာအသိပေးတာပါ။ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ် ကိုကို သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရုံမျှသာ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်။ တားမြစ်မရသည့် ကိစ္စကြီးကို အိမ်အထိ အသိပေးသည် ဆိုတော့ ဒီကောင်ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ မွမ်းမံကို သိစေချင် တာလား။

တွေးရင်း စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ဆူဝေလာစေ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ရောက်လာတာမြင်မှ အိမ်ပေါ် တက်သွား ခဲ့၏။ မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်ရှင်းမယ် မွမ်းမံ။

ကြည့်စမ်း။ အိမ်ခန်းထဲမှာရှိမည် ထင်မိတာ။ သူမက ဝရံတ ရောက်နေရဲ့။ ညီပြန်သွားတာကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲလား။

“မွမ်းမံ”

ဒေါသကြောင့် သူ့အသံက ကျယ်လောင်သွားစေ လှည့်ကြည့်သော မွမ်းမံအကြည့်တွေက စိတ်ပျက်ညစ်ညူးနေမှန်း သိသာလွန်းသည်။ မင်းငါ့ကို ဘာခုကွပေးဖို့ ကြံစည်နေတာလဲ မွမ်း

“မင်းတို့ ငါ့မရှိချိန်မှာ ဆုံတွေ့ကြတာ ရိုးသားရဲ့လားဟင်”

“တော်တော့ လင်းရောင်၊ ရှင် အမြဲတမ်း ကျွန်မသိကွာကို စော်ကားခဲ့တာချည်းပဲ၊ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာကွ သိကွာ ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့သိကွာဆိုတာ ဘယ်လို အရာလဲ၊ ငါ့ကိုပြစမ်းပါ မွမ်းမံ”

“ကျွန်မမှာ သိကွာမရှိဘူးပဲထား၊ ကျွန်မတို့ ဖောက်ပြန် နေတယ်ဆိုရင် ရှင့်ညီရဲ့ ဆန္ဒကလည်း ငါးဆယ်ရာနှုန်းထက်မနည်း ပါမှပဲ လင်းရောင်၊ ဒီတော့ ရှင်တို့မျိုးရိုးကကော” သိကွာရှိနိုင်ပါတော့ မလား၊ မင်းစက်ရာက ရှင့်ရဲ့ညီ အရင်းအချာ၊ ဒေါ်ခင်လေးသူရဲ့သား”

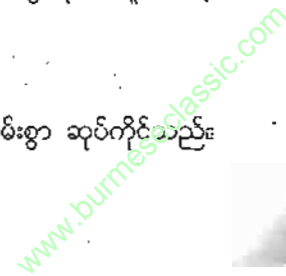
နာကျည်းပေါက်ကွဲစွာ လွင့်ထွက်လာသော ကျွန်မ စကားလုံး တွေက သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ခံရသလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သူ့မျက်နှာကြီး ခိုရုံနီလျက် ကျွန်မအမည်ကို စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကာ အနီးကို ဆောက်လာ၏။

“မွမ်းမံ မင်း မစော်ကားနဲ့၊ လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့တဲ့ ငါ့အမေကို မစော်ကားနဲ့”

“သိပ်နာကျင်သွားသလား လင်းရောင်၊ သိကွာမရှိ ဆောက်ပြန်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ယူထားတဲ့ ညီလည်း သိကွာမရှိတဲ့လူ”

“မင်း မင်း”

သူ့လက်တွေ ကျွန်မပခုံးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်သည်။



ဒေါသဆူဝေစွာနှင့် ခါယမ်းလိုက်တာမို့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ချွတ်ကျင် တုန်ခါနေခဲ့၏။

“သတ် ကျွန်မကို သတ်လိုက် လင်းရောင် ရှင် ရှင်”

ပူးနောက်ရီဝေလျက် ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ သူ့လက်ထဲမှာ ဒူးညှုတ်ခွေကျသွားခဲ့ရ၏။

“မ့မ်းမံ”

မိုးရိမ်တကြီး ဟစ်အော်လိုက်သော အသံကို ကျွန်မ ကြားလိုက် ရပြီးနောက်ပိုင်း အဖြူ၊ အသိ အားလုံး အမှောင်အတိ။



အခန်း (၄၁)

“မံ မံ သတ်ရပြီနော်”

နုညည်ညည်သာတဲ့ အသံနဲ့ ကျွန်မကို မိုးကြည့်နေတဲ့ လင်းရောင် မျက်ဝန်းတွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေတာလဲ။

ကျွန်မ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားတော့၊

“ဖြည်းဖြည်းထ ယုံ၊ မင်း သိပ်နေမကောင်းဘူး”

“ကျွန်မသေသွားတာ ပိုကောင်းမှာ”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ မင်းဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟို အဲ မင်းမှာ တိုယ်ဝန်ရှိနေတာ နှစ်လကျော်ပြီ”

“ရှင်”

ကျွန်မ မယုံနိုင်စွာ မင်သက်ကြောင်တွေမိဆဲ။ လင်းရောင် မျက်နှာ နွေးနွေးကလေး ပြုံးနေသည်။ ကျွန်မပန်းလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆိုနေပြန်သည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ဂရုစိုက်ရမယ် မဲ၊ မင်းက မိခင်လောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်မ စိတ်အပျက်ဆုံး စကားတွေပဲ၊ ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး”

“ဘာ”

သူ့အော်သံက ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သွားတာမို့ ကျွန်မ တုန်ခါသွားမတတ်ပါဘဲ။ သူ့မျက်ဝန်းက စူးရှလို့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ ဒေါသထွက်နေတာ သိသာလွန်းသည်။

“မင်း ဒီကလေးကို မွေးရမယ် မဲ၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့အမိနဲ့ပဲ ”

“ရှင်အမိန့်ကို ကျွန်မ နာခံရမှာလား”

“မင်းကိုယ့်ကို ဒေါသဖြစ်အောင် လာမဆွနဲ့ မွမ်းမံ၊ မင်းကို ကိုယ်နေတိုင်း ဂရုစိုက်ကြည့်မယ်၊ ကိုယ် ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး အလေးနက်ဆုံး ပြောမယ်၊ မင်း ကလေးကို ထိခိုက်စေခဲ့ရင် မင်းဘဝ တစ်ခုလုံး နာကျင်ခံစားသွားရအောင် ကိုယ်လုပ်ပြမယ်”

သူ့စကားကို ဥပေက္ခာပြုစွာ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွန့်တွေးပြီးတော့ သူ ကျွန်မမေးကို ဆွဲမော့ကာ မျက်ဝန်းစူးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်၏။

“ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေထဲကို ကြည့်ထားစမ်းပါ မွမ်းမံ၊ ကိုယ် မင်းကို မရက်စက်ခဲ့သေးဘူး။ ကိုယ် နာကျည်းချက် ပြင်းထန်အောင် မင်းမလုပ်ပါနဲ့”

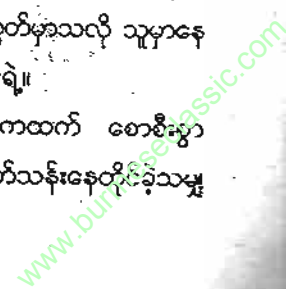
စကားအဆုံးမှာ သူ ကျွန်မရှေ့က ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ အခုမှပဲ စိတ်ပျက်ညစ်ညူးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မမှာ သူ့ရဲ့ရင်သွေးကို လွယ်ပိုးထားရပြီတဲ့။ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်သော၊ ကျွန်မကို နာကျင် ခန်းတီးနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နောင်ကြီးဆက်နွယ် ချည်နှောင်လာရမယ့်အဖြစ်ကို ရှောင်တိမ်းချင်လှ၏။

အခုတော့ ကျွန်မ မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့တော့ပါ။

သူကတော့ ကျွန်မကို ယုံကြည်မှုမရှိတော့သည့်အလား အမြဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတတ်သည်။ သူ့အိမ်မှာ မရှိချိန်တွေမှာ တူဖော်ကုလားအဖြစ် အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို ရှာဖွေစိစဉ်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမကို ဂရုစိုက်ပါ၊ ဝမ်းထဲက ကလေးထိခိုက် ဘာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါစေနဲ့၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ဖို့နဲ့ အစား အသောက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း စိစဉ်ကျွေးမွေးပေးနော်” ကလေးငယ်တစ်ဦးအတွက် တတွတ်တွတ်မှာသလို သူမှာနေ ဘာကို ကျွန်မ ကြားနေရတော့ ရယ်ချင်မိသေးရဲ့။

ညနေပိုင်းတွေမှာလည်း သူ အရင်ကထက် စောစီးပွာ နီးလာတတ်သည်။ ကျွန်မ တစ်နေ့တာ ဖြတ်သန်းနေတိုင်းသူမယူ



အိမ်ဖော် ဒေါ်တင်ဥကို အသေအချာ ပြန်မေးတတ်သည်။

“နေစမ်းပါဦး သူက မီးဖိုထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ၊ ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့ အလုပ် မလုပ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော်မှာထားတယ်လေ”

“သူ့မချက်ပါဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မနဲ့ လာစကားပြောတာပါ”

“ဪ ဖိလို့လား၊ ဒါဆိုထားတော့၊ အဲ နေဦး ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့အချိန် ညှော်တွေဘာတွေ လုပ်ရင်တော့ ရှောင်ခိုင်းနော် နေ့ခင်းဘက်လည်း စာမဖတ်စေနဲ့ အိပ်ခိုင်းဦး”

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာလေးရယ်၊ ဒါတော့ ဆရာလေးဖန်းတို့ ဆရာလေးပြောပေါ့၊ ကျွန်မက စာမဖတ်နဲ့လို့ ပြောလို့ရမလား”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း ဂရုစိုက်ပေးဖို့ ပြောတာပါ၊ ကဲ ကဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့”

သူ ကျွန်မကို ဂရုစိုက်လွန်းတာ သိသာလှသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းထဲက ကလေးငယ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အရင်ကလို သူနှင့်ကျွန်မ ရန်မဖြစ်ကြတော့တာအမှန်။

သူ့ညီ မင်းစက်ရာ အိမ်မှာလာမနေတော့တာကြောင့်လည်း ပါမည်ထင်၏။ မင်းကလည်း ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေး ထိခိုက်မှာစိုး၍ ထင်ပါသည်။ အိမ်မှာမနေချင်ဟုဆိုကာ ကျောက်မြောင်းဘက်မှာ ဝယ်ထားသော တိုက်ခန်းမှာ ဝတ်ရည်နှင့်ကွာရှင်းပြီးကတည်းက နေနေခဲ့လေသည်။

ထိုအတွက် ကျွန်မ မင်းကို စာနာမိသေးပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာ ရတာလည်း ဝန်ခံမိသည်လေ။



နာမည်တွေပါအောင် ရွေးတတ်လိုက်တဲ့ လင်းရောင်ပါပဲ။ ချစ်စရာ သမီးလေး အလင်းမံကတော့ မျက်ဝန်းကြည်လဲ့တောက်တောက် လေးတွေသာ သူနှင့်တူပြီး မျက်ခုံး၊ နှာတံကျုံး၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ကျွန်မနှင့် တူညီလွန်းသည်။ ထိုအတွက်လည်း သူက ကျေနပ်နေတာ သေချာသည်။

“ဖေ့သမီးက တကယ့်အချောလေးပဲ၊ ဟား ဟား ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

သူနှင့်ကျွန်မကြားမှာ အေးစက်မှုတွေ ပြန်နွေးထွေးစပြုလာချိန် မှာပဲ မင်းတစ်ယောက် အိမ်ကို အဝင်အထွက် ပြန်ပြုလုပ်လာ၏။ ချစ်စရာသမီးလေးကို တွေ့တော့ မင်း ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ချီရ၏။

“ဟား ကိုကိုသမီးက အချောလေးပဲ၊ အမေနဲ့ သိပ်တူတာ ဆိုးဗျ၊ အဲ မျက်လုံးက ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ၊ ကိုကိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့လည်းတူတာပေါ့”

မင်းကတော့ သမီးလေးကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲက မြင်သည့် အတိုင်း ဆိုနေသည်။ လင်းရောင်မျက်နှာ မှုန်ကုပ်နေတာကို မမြင်။

“နာမည်က အလင်းမံ ဟုတ်လား၊ ဒါတော့ ကိုကို စောရားဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည်လည်း ပါအောင် မှည့်သင့်တယ်၊ ဘုတ်တယ်မို့လား တူမလေးရဲ့”

“ဒါတော့ ညီရာ၊ မင်းမွေးတဲ့ကလေးကျမှ မင်းနာမည်ပါအောင် စိတ်ကြိုက်ပေးပေါ့၊ ဒါ ငါ့သမီးလေ”

အခန်း (၄၂)

ကျွန်မနှင့် သူ့ဘဝလေးထဲကို သမီးလေး ရောက်ရှိလာခြင်းက ခိုင်မာသော နောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာတော့ သေချာခဲ့သည်။ သမီးကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း ရွှန်းစိုနေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩစရာပါပဲ။ လင်းရောင်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက တောက်မှု တွေကို ကျွန်မ မမြင်တွေ့ခဲ့တာ သိပ်ကြာခဲ့ပြီလေ။

“ဖေ့သမီးလေးကို အလင်းမံလို့ နာမည်ပေးတယ်”

ကျွန်မကိုလှမ်းကြည့်ကာ သူဆိုတော့ ကျွန်မ မသိကျိုးကျွံဖြ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပေမယ့် သူ့ကို ကျိတ်ချီးကျူးမိသေးရဲ့။

သမီးလေးနာမည် အလင်းမံတဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့



လင်းရောင်စကားကြောင့် မင်း ဖျပ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။  
ခုမှ လင်းရောင်ရဲ့ အတ္တတွေကို သူ ပြန်သတိရသွားပုံရဲ့။ မျက်သွားထဲ  
မျက်နှာကို အချိန်မီပြင်လိုက်ရင်း

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရား၊ ကိုကိုသမီးက ညီတူမပဲပေါ့  
ကိုကိုပေးတဲ့ နာမည်လေးက တကယ်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်  
သည်တော့မှ လင်းရောင်မျက်နှာကြီး ပြုံးတုံ့တုံ့။ နောက်ပိုင်း  
မှာတော့ မင်းစက်ရာတစ်ယောက် အိမ်ကို မကြာခဏ ရောက်လာ  
တတ်သည်။ သမီးလေးအတွက် စားစရာမုန့်တွေ ကစားစရာတွေလည်း  
အမြဲ ပါလာတတ်သည်။

“ဟောဒီမှာ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး၊ သမီးလေးအတွက် နှစ်  
ဝယ်လာခဲ့တာကွ”

သမီးကို စွေ့ခနဲ ပွေ့ချီကာ တုရွတ်ရွတ် နမ်းရှိုက်နေပြီဆိုလျှင်  
လင်းရောင် မကျေနပ်ချင်တာ ဖုံးမရ ဖိမရ။

“ဟာကွာ သမီးကအိပ်တော့မှာ မင်းကလုပ်ပြီ ညီရား”

“အာ ကိုကိုကလည်း ကိုကိုသမီးက မျက်လုံးကြီးပိုင်းလို့  
နော် ဟုတ်တယ်မို့လား သမီးရဲ့”

“ဟာ ဟောကောင် အရမ်းပွေ့ဖက်နမ်းမနေနဲ့၊ ကလေး  
အသားက နုနုဖတ်ဖတ်လေးရယ်”

“ကိုကိုက ဝန်တိုစရာမရှိ ဝန်တိုတယ်ဗျာ၊ ညီက သမီးလေး  
ချစ်လို့ပါဗျ”

“မင်း အဲဒီလောက်ထိ ကလေးချစ်တတ်ရင် မိန်းမယူတော့  
ပြီးမှ စိတ်ကြိုက်မွေးစမ်း”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မိန်းမ မယူတော့ဘူး  
ကိုကို”

မင်းစကားကြောင့် ကျွန်မတောင် မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။  
လင်းရောင်မျက်ဝန်းတွေက ကျွန်မနှင့် မင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေမှာ  
သေချာပါသည်။

သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးက အတုံ့အပြန်ရှိတတ်သည်ထင်ပါရဲ့။  
သမီးလေး အလင်းမံ ကလည်း မင်းကို ခင်တွယ်နေခဲ့သည်။ စကားလေး  
ဆိုတတ်နှင့် မင်း ရောက်လာလျှင် အပြေးကြိုတတ်၏။

“ဦး မီးဖို့ ဘာပါရဲ ဟင်”

“ဟာ ပါတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဟောဒီမှာ မုန့်တွေ၊ ဒီမှာ  
ဘိုမရုပ်ကလေး”

“ဟယ် လှရိုက်ရာ ပေး ပေး”

“နေဦးလေ သမီးရဲ့၊ ဦး ပြဦးမှာပေါ့၊ ဟောဒီလေ့တလေးကို  
နှိပ်လိုက်၊ ဒီလိုနှိပ်”

ဘိုမရုပ်ကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်တော့ သမီး သဘောကျ  
ဆုံးတော့။ လက်ခုပ်ကလေးတီးကာ ပျော်ရွှင်နေ၏။ မင်းနဲ့ သမီး  
အတူကစားရင်း သမီးမော့ပန်းကာ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ မင်း ပြန်သွား  
ဆတ်ချေသည်။

“ဖေဖေ ဒီမှာ ဦး ဝယ်ပေးရာ”

ညနေ လင်းရောင် အလုပ်ကပြန်လာတော့ အရုပ်ကလေးကို  
ပိုက်ကာ သမီး ကြားတော့၏။ လင်းရောင် သမီးဖြစ်သူကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“ဖေဖေကလည်း သမီးလေးဖို့ အရုပ်ဝယ်လာပါတယ်ကွ

ဒီမှာကြည့် လေဆာသေနတ်”

“ဟင့် ကြိုက်ပါဘူး၊ ဘိုမရုပ်ရေးကမှ လှတာ၊ ဒီမှာ ဒါရေးကို  
ဖိရိုက်ကြည့်”

ဘိုမရုပ်ကလေးကို မင်း ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သမီးလေးက  
ခလုတ်နှိပ်ပြတော့ ရယ်မောသံလေး ထွက်လာ၏။ သမီးမျက်နှာ ရွှင်ဖြူ  
နေပေမယ့် လင်းရောင်မျက်နှာ ညိုမှိုင်းနေသည်။

“ဖေဖေရဲ့ လေဆာသေနတ်ကမှ ကောင်းတာ၊ ယူနော် သမီး”

“ဟင့်အင်း ဘိုမရုပ်ရေးပဲ ကြိုက်တာ”

လင်းရောင်မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီလျက် လက်ထဲက လေဆာ  
သေနတ်လေးကို နံရံကို ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်၏။

“ကဲကွာ သွား မယူနဲ့ဦး”

လင်းရောင်ဒေါသကို ကြည့်ကာ သမီးလေး ကျူကျူပါအောင်  
လန့်ပိုပါတော့သည်။ ကျွန်မ သမီးလေးကိုပွေ့ချီရင်း သူ့ကို စူးစူးရဲ့  
ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော်ဆိုးပါလား လင်းရောင်၊ ကလေးက  
ဘာသိမှာလဲ၊ ရှင်ရဲ့ သဝန်တိုစိတ်တွေက လွန်လွန်းတယ်”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း အလင်းမံ၊ ငါ့သမီးကို ငါ  
ချစ်ချင်တာ သဝန်တိုတာလား၊ ဟိုကောင် မင်းစက်ရာက  
ငါ့တို့သားအဖကြားမှာ လာသွေးခွဲနေတာ၊ ဒါကို မင်းက ကျေကျေနပ်နပ်  
ကြည့်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင် ကျွန်မကို ပြဿနာမရှာနဲ့၊ ရှင်အတ္တတွေ သိပ်လွန်ကျွေး  
နေပြီ၊ ကလေးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သူကို ခင်တွယ်မှာပဲ”

“မခင်ရဘူး၊ ဒါ ငါ့သမီး၊ လင်းရောင်ရဲ့သမီး၊ မင်းစက်ရာနဲ့  
ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အဟင်း ဟင်း ရှင်တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတယ်  
လင်းရောင်”

ကျွန်မရဲ့ လှောင်ရယ်စကားကြောင့် သူ မင်သက်သွားတယ်။  
ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတွေ စူးရဲတောက်ပလာသည်။ နီရဲထူပူသွားတဲ့  
မျက်နှာနဲ့။

“မင်း မင်းက ဘာပြောလိုက်တာလဲ မွမ်းမံ၊ မင်း မင်းဆိုလိုတာ  
သ သမီးက”

“ရှင် ထင်ချင်သလို ယင်နိုင်တယ် လင်းရောင်”  
စကားအဆုံး အနိုင်ပိုင်းကာ ကျွန်မ လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။  
လင်းရောင် သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လား၊ ကျွန်မ  
သည့်မကြည့်တော့ပါ။





ရည်းစားလှောက်

သမီးကို တိုးတိုးနေဖို့ ကျွန်မ အရိပ်အမြွက်ပြ တားလို့ကုန်ခဲ့  
မင်းနှင့် သူတို့ကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ လင်းရောင် ရင်ထဲမှ  
နာကျည်းချက်တွေ သည်မျှ အတ္တကြီးမားမည်ဟု ကျွန်မ မထင်မှတ်ခဲ့  
မိပါ။

“မင်းစက်ရာ မင်း ငါ့ခြံထဲက ခုထွက်သွား”

“ဟင် ကိုကို၊ ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်တော်”

“မင်းကြောင့် မွမ်းမံနဲ့တုန်းက ငါ့နှလုံးသားတစ်ခြမ်းကို  
ပေးဆပ်ခဲ့ပြီပြီ၊ ငါ့သမီးလေးအလှည့်မှာ မင်း ငါ့ရဲ့ ကျန်တဲ့ နှလုံးသား  
တစ်ခြမ်းကို လှယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့တော့”

“ဟာ ကိုကို အထင်လွဲနေပြီ”

“ဘာတွေ ငါ အရှုံးမဟုတ်ဘူး ညီ၊ မင်းနဲ့ မွမ်းမံတို့  
ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ငါသိတယ်၊ မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲ ဖြေရှင်းကြစမ်းပါစေ  
မင်းတို့နှလုံးသားတွေကို ငါမြင်နေရတယ်၊ မင်းရင်ထဲကကော  
နိုးသားခဲ့ရဲ့လား၊ ဝတ်ရည်သွယ်ကို စွန့်ပစ်ရလောက်အောင် မင်း မွမ်းမံကို  
အချစ်ကြီးခဲ့တာလေ”

“ကို\* ကိုကို တော်တော့များ၊ ကိုကိုရဲ့ အတ္တတွေ သိပ်ကြီး  
လွန်းတယ်၊ ဝန်တိုစိတ်တွေ များလွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငါ အတ္တကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘာမှ မရခဲ့ဘူး  
အခု ငါ့သမီးလေးကိုတော့ မင်း မလုပ်ပါနဲ့ ညီ”

“ကိုကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်သိက္ခာတို့ ကိုကို

အခန်း (၄၃)

ကျွန်မစကားတစ်ခွန်းက လင်းရောင်နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာ  
တစ်ခုလို နာကျင်သွားမည် မထင်မိခဲ့ပါ။ အိမ်ကို မင်းရောက်လာသည့်  
နေ့ကျမှ သူရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကျွန်မ ချောက်ချားစွာ ကြားသိ  
လိုက်ရလေတော့၏။

ခြံဝင်းထဲကို မင်းဝင်လာတာ မြင်သည်နှင့် လင်းရောင်  
ညှော်ခန်းမှထွက်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ချိန်တွင် သမီးနှင့် ကျွန်မ ညှော်ခန်းထဲမှာ  
ရှိခဲ့။

“ဦး ဦး ဦး”

စိုးမိုးစာပေ

စိုးမိုးစာပေ

စော်ကားနေတာပဲ၊ ကိုကိုအတ္တတွေကြောင့် ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့ ကုန်ပြီလား”

“ဘာကွ မင်းက ငါ့ကို ကဲကွာ”

ဒေါသစိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲလွှင့်စင်သွားသော လင်းရောင် လက်ထီး ချက်က မင်း မျက်နှာပေါ် တည့်မတ်စွာ။ မင်း အနောက်ဘက်လန် လဲကျသွားသည့်တိုင် လင်းရောင် မကျေနပ်နိုင်သေးတာလား။ မင်းထံ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားတာမို့ ကျွန်မ စိုးရိမ်စွာနှင့် အပြေးထွက်ခဲ့မိရင်

“လင်းရောင် မလုပ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့”

လင်းရောင် ချာခနဲ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်း တွေက စူးနစ်တောက်ပစွာနှင့်

“ဟား ဟား အဲဒါ မင်းတို့ရင်ဘတ်ထဲက အမှန်တရားတွေ ပေါ်ထွက်လာတာပဲပေါ့ ညီရ၊ ကိုင်း မင်းဘာငြင်းဦးမလဲ၊ ပြောလေ ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

“လင်းရောင် ရှင်သိပ်မှားနေပြီ”

“တော် တော်ပါတော့ မွမ်းမံ၊ မင်းဘာမှ မပြောနဲ့တော့ ကိုကိုကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သွား သွားပါတော့မယ်ဗျာ”

တရွေ့ရွေ့လှမ်းထွက်သွားသော မင်းကိုကြည့်ကာ ကျွန်မရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့ပါ။ မျက်ဝန်းစူးစူးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လင်းရောင် မျက်နှာကို ကျွန်မ ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အတ္တတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့လူ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်။ သိပ်ရွံရှာသွားပြီ လင်းရောင်။ ရှင့်ကို ကျွန်မ နာကျည်းသွားခဲ့ပြီဆိုတာ ရှင်သိလိုက်တော့။



ခေါ်သံကြောင့် အိမ်အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ လှမ်းလှလှ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပြီး လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးသောင်း သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်နေပုံရှိ၏။

“ဆို ဘာကိုစွဲလဲ ဦးသောင်း”

“ဟို ဆရာလေးဇနီးနဲ့ သမီး ဆရာလေး မရောက်လာခင် လေးမှာ အပြင်ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘာ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“ဟို အဲ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ။ ဘာမှ ပြောမသွားဘူး” သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်သွားရသည်။ ဒီရက်တွေမှာ အိမ်ထဲ မိန်းမကြီးကလည်း ရွာခဏာပြန်သွားတာမို့ သူ သမီးတို့ကို စိတ်ချပိုင် ဖြစ်နေတာ။ ခုတော့ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မွမ်းမံ မင်း ငါ့ကို စွန့်ပြေးဖို့ ကြံစည်လိုက်တာလား။ ညီကလည်း သူ့ကို စိတ်နာသွားခဲ့တယ်။ သူတို့ သမီးလေးကိုပါ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ခေါ်ထုတ်ခဲ့ကြတာပေါ့။

ဦးသောင်းကို ဆက်မေးနေလို့ ဘာမှ ထူးခြားစွာ မဟုတ်တော့ပါ။ သူ ကားပေါ်တက်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက် ခဲ့၏။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လှပြီ။

သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဆုံးရှုံးလိုက်ရလျှင်ဟူသော အသိက သွေးပျက် မတတ်ပါပဲ။

“ဟင်”

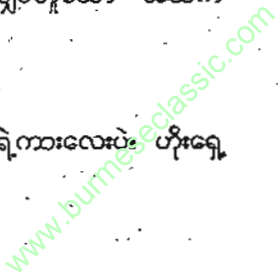
ကြည့်စမ်း။ သေချာတယ်။ ဒါ ညီရဲ့ကားလေးပဲ။ ဟိုးရှေ့

အခန်း (၄၄)

ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် ခြံတံခါးမှ ဆင်ဝင်အောက်ထိ သူ့ကားလေး မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ သို့တိုင် သမီးလေးကို အရိပ်တောင် မမြင်။ ခါတိုင်းဆို သမီးလေးနှင့် မွမ်းမံ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိတတ်စမြဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မွမ်းမံနဲ့သူ ညီပြီသနား နောက်ပိုင်း ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားမပြောတော့ဘဲ အေးခဲ သွားခဲ့တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ သမီးလေး အလင်းမံ ကလည်း သူ့ကို မြင်တိုင်း ကြောက်လန့်နေတတ်တာ သူ ဝမ်းနည်းရသည်။

“ဆရာလေး”



လမ်းချိုးကွေ့လောက်ဆို သူ မိနိုင်းလောက်ပါရဲ့။ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သူ ကားစက်ရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

ဟွန်းသံကို အဆက်မပြတ်တီးလျက် ရှေ့ကကားတွေကို သူ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကျော်တက်ခဲ့သည်။ မင်းငါ့ကို မရက်စက်ပါနဲ့ ညှိ၊ မွမ်းမံနဲ့ သမီးလေးကို ထားခဲ့ပါ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။

“ဟာ”

ရှေ့ကပိတ်နေတဲ့ ကားကို သူ ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲ ကျော်အတက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က အရှိန်နှင့်မောင်းနှင်လာတဲ့ ကားကြီးကို ရိပ်ခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတယ်။

ထိပ်တိုက်တိုးမလား။ ရှောင်တိမ်းမလား။ ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲ ရှိသည်။ သူ ကားကို လမ်းဘေးကို အားကုန် ကွေ့ချပစ်လိုက်မိ၏။ ကားကြီးရဲ့ နဘေးနဲ့ ပွတ်ကာသီကာ ကပ်လွတ်သွားပေမယ့် မညီညာလှတဲ့ လမ်းဘေး မြေနီလမ်းမှာ သူ အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် သူ့မျက်လုံးထဲ ပြေးဝင်လာတာကို မြင်လိုက်ရပြီး။

“ဒုန်း”

ကျယ်လောင်တဲ့အသံကြီးတစ်ခုရက်။ သစ်ပင်ကြီးကတော့ လှုပ်ခါ ယမ်းသွားရုံမျှသာ။ သူ့ကားလေးက ပင်စည်ထဲ ဦးတိုက်ကြေမှု နေလေသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မွမ်းမံနဲ့ သမီးလေး။ သူ့ဆီ ပြေးလာ

နေတာလား။ ရှောင်ထွက်ပြေးတာလား မသဲကွဲ။

အမှောင်ထုကြီးက ဝါးချိုသွားတဲ့ အသိတရားတွေထဲမှာတောင် သူ ရှာဖွေနေမိတုန်းလေး။



www.burmeseclassic.com

အခန်း (၄၅)



နားထဲမှာ ရှိုက်သံတွေသဲ့သဲ့။ နောက်ထပ်တစ်စတစ်စ ကျယ်လောင်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ကြည့်မိတော့ ဝေဝေဝါးဝါး အရိပ်တွေ။ တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်ထင်ရှားလာတော့

“မွမ်းမံ၊ သ သမီးလေး”

“ကို ကိုကို သတိရပြီလား”

ညီအသံကိုပါ ကြားရသည်။ ငါ တောင်းပန်ချင်တယ် ညီ ငါ့ရင်ထဲက သူတို့ကို ခေါ်ထုတ်မသွားပါနဲ့ ညီရယ်။

“ကိုကို ဆေးရုံ ရောက်နေတာ၊ ညီကားနောက်ထ

ဥဉ္ဇးစားလုဘက်

အသံကျယ်ကြီးကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုကား သစ်ပင်ကြီးတို့ ဝင်တိုက်မိတာ”

အဲဒါ မင်းတို့နောက်ကို ငါလိုက်ခဲ့တာပေါ့လို့ ပြောနေမိလေမယ် အသံလှိုင်းတွေ ထွက်မလာပါ။

“မွမ်းမံတို့ သားအမိက မွမ်းမံအဘွား နေမကောင်းလို့ ခဏသွားကြတာ၊ ကိုကို အဲဒီကို လိုက်သွားတာလားဟင်”

ဘာရယ်။ မွမ်းမံနဲ့ သမီးက ဒေါ်လှမြတ်ချယ်ဆို ခဏ သွားကြတာ။ ဒါဆို ငါ့ကို စွန့်ခွာပြေးကြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ငါ့ကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူးပေါ့။

“မွမ်း မံ ငါ့ကို မ မခွဲ”

သူ့အသံလှိုင်းတွေ တိမ်ဝင်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ မဆိုတ်သေးပါ။ ကျွန်မမျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေကို ကြည့်နေတာလား ရှင်မေးခွန်းအတွက် အဖြေကို နားထောင်နေတာလား လင်းရောင်ရယ်။

ကျွန်မငိုနေတယ်။ အဲဒါ ရှင်အတွက် ကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးမိတဲ့ ထထမဆုံး မျက်ရည်ပါ။ မွမ်းမံဆိုတဲ့ မိန်းမ မျက်ရည်တွေကို ရှင် ခြေင်သွားစေချင်ဘူး လင်းရောင်ရယ်။



နေထိုင်ဖို့ ထွက်ခွာသွားတဲ့ မင်းစက်ရာ။

သူ ဒုတိယအကြိမ် တောင်းခံလာတဲ့ ချစ်ခြင်းကို ကျွန်မ  
ခေါင်းခါခြင်းပယ်ခဲ့တာ သမီးလေး အလင်းမံ ကို ချစ်တဲ့ ရှင့်အတွက်။

မိန်းမမံဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အချစ်ကြီးခဲ့တဲ့  
ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပေးဆပ်စတေးလိုက်တာဆိုရင်။



အခန်း (၄၆)

အားလုံးအတွက်  
နတ်သမီး

ကောင်းကင်ပေါ်ကို ဝဲတက်သွားတဲ့ လေယာဉ်ကြီးကို ကျွန်မ  
ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာမှ  
မသိရှာတဲ့ သမီးလေးကတော့ လက်ပြုနုတ်ဆက်လို့နေလေရဲ့။

“ဦး စီးတွက် အရုပ်တွေ ဝယ်ခဲ့နော်”

ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့ ကန့်သတ်ချက်မရှိတဲ့  
လူတစ်ယောက်ကို သမီးလေး မှာနေတယ်လေ။ မင်း ကလည်း မျက်ရည်  
ဝဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြုရှာသည်။

ပြန်ဆိုဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့တဲ့ ဘဝတွေပါ။ အင်္ဂလန်မှာ